

ZSOLTÁROK KÖNYVE

1-15. Fejezet

A Zsoltárok 5 nagy részre osztható, és ez volt Izrael nemzetének himnusz könyve. Eredeti formájukban a zsoltárokat énekelni szokták.

A zsoltárokból nagyon sok prófécia található, mert Péter azt írta, hogy Dávid egy próféta volt, aki a Szentlélek által szólt. Kijelentéseinek nagy része az eljövendő Messiáshoz fűződő prófécia volt, amelyek be is teljesültek Jézus Krisztusban. Sok messiási zsoltárt ismerünk, amelyek közvetlenül Jézus Krisztusra utalnak.

A zsoltárok első része az első zsoltártól a 41.-ig tart, a második, a 42.-iktől a 72.-ig, a harmadik a 73.-iktől a 89.-ikig, a negyedik a 90.-iktől a 106.-ikig, és az ötödik pedig a 107.-iktől a 150.-ikig.

A zsoltárok többségét Dávid írta, a további szerzők között található Ászáf és Mózes is. Ezek a zsoltárok Izrael gyermekeinek dalai voltak, és az emberi természetről, és az Istenhez való menekülésről írnak. Emberi érzelmekkel átszőtt versek ezek. A héberek számára a vers nem rímelő sorokat jelentett, és nem is tartalmazott ritmust. Számukra a vers a gondolatok rímeléséből vagy ellentétéből formálódott.

Sok akrosztikus zsoltár található, amelyek minden egyes sora a héber ábécé egymást követő betűivel kezdődött. Erre az egyik legjobb példa a 119.-ik zsoltár, amelyben egyszerre 8 vers kezdődik ugyanazzal a betűvel, majd a következő 8 az ábécé következő betűjével, és így tovább. Ez a Biblia leghosszabb fejezete is.

Az első zsoltár az istenfélő és az istentelen embert állítja szembe egymással, amelyet a zsoltár első és utolsó szava fejez ki a legjobban. Az istenfélővel kapcsolatos szó a boldog, az istentelennel kapcsolatban pedig az elveszett.

Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére,

Egy előrehaladó folyamatot láthatunk itt. Az ember először csak a bűnösök tanácsát fogadja meg, majd ott áll közöttük, és végül letelepedik a csúfolódók székébe. Ez a boldog ember szempontjából a tagadó oldal, mert ő nem tesz ilyeneket. Az ellentét következik:

hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.

És ennek a következménye az, hogy

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.

Láthatjuk, hogy olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a megfelelő időben hoz gyümölcsöt. Érdekes, hogy a nem megfelelő időszakban érkező gyümölcs sohasem fejlődik ki teljesen, és nem érik meg. Lehet görögdinnyét ültetni augusztusban, és ki is hajt, gyümölcsöt is fog hozni, de nem a megfelelő időben, mert nem fog megélni.

Egyes emberek sohasem nőnek fel ahhoz, hogy érett gyümölcsöket teremhessenek. Jézus azt mondja, hogy ha a magokat különböző talajba ültetjük, akkor ezek különböző módon fognak teremni. Egyesek, amelyeket az út szélére ültetnek, azok azonnal elhalnak; a sziklás talajon rövid ideig kihajthatnak, de nem lesz belőlük kifejlődött termés, mert hiányzik a mélység. Ugyanakkor az a mag, amelyet a tövisek közé vetnek növekedni fog, de a tövisek megfojtják gyümölcstermő képességét, *az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei megfojtják azt, és nem érlelnék termést.*

Egyedül csak a jó földbe ültetett mag fog termést hozni különböző mértékben: 30-szorost, 60-szorost vagy akár 100-szoros termést is. Jézus azt mondta, hogy *Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek* Később pedig azt mondja János evangéliumának 15.-ik fejezetében: *Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon.*

Isten gyermekeiként a gyümölcstermés kell legyen az egyik legfontosabb dolgunk, és főleg az, hogy az a gyümölcs maradandó legyen. Gyakran egy szolgálat megméréttetése az, hogy terem-e maradandó gyümölcsöt.

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja.
Ez az életének folyamatos frissességére utal.

Minden sikerül, amit tesz.

Mit tesz hát ez az ember? Az Úr törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Isten leírta számunkra a boldogság és a bőség szabályait.

Amikor Mózes átadta Józsuének a kormánybotot, azt mondta neki:

Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz.

Ehhez hasonló kijelentést olvashatunk itt az első zsoltárban is.

És most következik az ellentét, a héber költészet jellemzője:

Nem így járnak a bûnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél.

A polyvát a folyó melletti gyümölcstermő fával állítja szembe. Amikor csépeltek, akkor összemorzsolták a betakarított gabonát a tenyerükben, és feldobták a

levegőbe. A szél elfújta a polyvát, amely a magokat beborító hártya volt, és így csak a mag esett vissza a földre. Ehhez a polyvához hasonlítja a bűnösöket, akiket a szél elfúj.

Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején és a vétkesek az igazak közösségében.

Mert ismeri az ÚR az igazak útját, a bűnösök útja pedig semmibe vész.

A második zsoltár a dicsőséges Királyság időszakáról szól, amikor Jézus fog uralkodni a Földön. Ez egy messiási zsoltár.

*Miért tombolnak a népek, milyen hiábavalóságot terveznek a nemzetek?
Összegyűlnek a föld királyai, a fejedelmek együtt tanácskoznak az ÚR ellen és felkentje ellen:*

Az Úr felkentje a Messiás. A Messiás szó felkentet jelent.

Dobjuk le magunkról bilincseiket, tépjük le köteleiket!

Az ember lázad Isten és Jézus Krisztus ellen.

A mennyben lakozó kineveti, az ÚR kigúnyolja őket.

Majd így szól hozzájuk haragjában, izzó haragjában így rémíti meg őket:

Isten ítéletét láthatjuk a Krisztust visszautasító világgal szemben. Annak ellenére, hogy a világ összegyűl, hogy feltartóztassa Jézus Krisztus visszajövetelét, Isten meg fogja alapítani az Ő Királyságát a Földön, kijelentvén:

Én kentem föl királyomat szent hegyemen, a Sionon!

Kihirdetem az ÚR végzését. Ezt mondta nekem: Az én fiam vagy! Fiammá fogadtalak ma téged!

Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget.

Ezt az utóbbi verset gyakran kiragadják a szövegekörnyezetéből, és a misszós társaságok küldetések kulcsaként használják. De ez nem misszós üzenet, semmi köze a jelen idejű missziókhöz. Sokkal inkább a Királyság időszakáról szól, mert az Atya a Fiának mondja ezt: *Az én fiam vagy! Fiammá fogadtalak ma téged!*

Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget.

Arról a dicsőséges napról ír, amikor az imáink beteljesednek, eljön az Ő országa, és meglesz az Ő akarata itt a Földön úgy, mint mennyben, és az egész Föld az Ő országába fog tartozni.

Összetöröd őket vasvesszővel, szétzúzod, mint a cserépedényt!

Jézus a thiatirai gyülekezetnek üzent ennek a zsoltárnak alapján, és azt mondta, hogy

Aki győz, és megtartja mindvégig az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányok felett, hogy legeltesse őket vasvesszővel, törje őket össze, mint a cserépedényeket; ahogyan én is hatalmat kaptam erre az én Atyámtól.

Ez az idézet az Isten Országának egyik jellemzőjét tartalmazza. Amikor Ő másodszor is eljön a Földre, akkor meg fogja alapítani Isten Országát a Földön, ezáltal beteljesítve az Ószövetség minden erre vonatkozó próféciját, és uralkodni fog igazságban és ítéletben. Ez egy vaskezű uralkodás lesz, amely alatt a Sátán megkötözve a feneketlen kútba kerül. Vele már nem fogunk szembekerülni Isten Országában, egyedül csak az emberben található öröklött gonoszsággal.

Amikor Jézus ismét eljön, akkor először ítéletre gyűjti össze a népeket, és elválasztja őket, mint a pásztor a juhokat a kecskéktől.

„Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.

Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.

...

„Akkor szól a bal keze felől állókhoz is: Menjetelek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre.

Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg.

Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked?

Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.

Itt a zsidó testvéreire utal Jézus. A népeket a zsidó testvéreivel szemben mutatott bánásmód alapján fogják megítélni.

Azok, akik a jobb keze felől lesznek, bemehetnek az Isten Országába. Amikor Jézus ismét eljön, akkor mi is vele leszünk, és együtt jövünk vissza megdicsőült testünkben. Addigra már átalakulunk, miként Pál is megírta ezt a Korintusiaknak szóló első levele 15.-ik fejezetében:

Íme, titkot mondom nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni.

Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk.

Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba.

Pál szerint, amikor Jézus megjelenik, akkor mi is vele együtt fogunk dicsőségben megjelenni, és visszajövünk Jézussal, hogy vele együtt éljünk és uralkodjunk 1000 évig. A Jelenések könyvének első fejezetében olvashatjuk, hogy mi vele együtt uralkodunk majd, mint a papok királysága. A könyv ötödik fejezetében Jézus átveszi a trónuson ülő jobb kezéből a lepecsételt tekercest, és egy dicsőséges dal hangzik fel, amelyet Krisztus teste énekel:

„Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”

Ez tehát Krisztus teste, az hívők, akik visszatérnek, hogy Jézussal együtt uralkodjanak a Földön. De lesznek olyanok is akik ez alatt a Nagy Megpróbáltatások időszakát fogják megélni, túlélnek azt, és ha nem hódoltak az Antikrisztusnak és nem viselik az ő jelét, és Isten népét szeretik, akkor a jelenlegi testünkhöz hasonló testtel léphetnek be Isten Országába. Ekkor a Föld megújul, és az édeni állapotok vissza fognak állni, ugyanakkor az emberi élet eredeti hossza is visszaáll majd.

Az Isten Országában tehát Krisztus fog uralkodni, és mi leszünk az igazság betartói, amint azt a thiatirai gyülekezetnek is megírta. Az embereket kényszeríteni fogjuk arra, hogy jók legyenek.

Ebben az időben a Föld lakói gyerekeket fognak szülni, és valószínűleg népességrobbanásnak lehetünk majd tanúi az ideális életfeltételek visszaállításának következményeként.

Mi a megdicsőült testünkben az angyalokhoz hasonlóak leszünk, akik nem házasodnak, és állandóan Krisztussal leszünk és uralkodunk az 1000 éves királyság alatt. E királyság dicsőséges lesz, és évente egyszer mindenki Jeruzsálemben fog összegyűlni, hogy Jézus lábainál ülve együtt dicsőítsük Őt.

Jézus a tántumokról szóló példabeszédben mondta, annak, aki 10 tántumot hozott vissza, hogy 10 város felett uralkodhat. Az uralkodásunk mértéke a ránk bízott dolgok hű kezelésének mértékével lesz egyenlő. Ha most az Isten által rám bízott kis dolgokon sem vagyok hű, akkor miért bízna rám nagyobb dolgokat a Királyság alatt.

Az 1000 éves uralkodás végén a Sátánt elengedik, és akkor majd körbe fog járni a Földön és sokakat be fog csapni, de ez semmi esetre sem vonatkozik ránk. Mi már a megdicsőült testünkben leszünk, és a Sátán egyetlen valódi fogása a jelenlegi testünkön van. Ha nem lenne ez a testem, akkor a Sátán nem volna

probléma számomra. Csak a testi vágyaimnak köszönhetően tud becsapni most engem.

Azok viszont, akik jóságra kényszerítve voltak a Királyság tagjai, és akik az 1000 év alatt születtek, megmérettetésben fognak részesülni. Azért, hogy Isten bebizonyítsa az ember esendőségét, kiengedi a Sátánt, aki képes lesz maga mellé állítani egy hatalmas hadsereget, annak ellenére, hogy ezek az emberek ideális feltételekben éltek oly sokáig. Azért bizonyítja ismét ezt az esendőséget Isten, hogy az örökkévalóságban többé soha senki se kérdőjelezze meg Őt azzal kapcsolatban, hogy miért zárt ki egyeseket az Országából. Nem lehet Őt kérdőre vonni, mert minden ember megkapta a maga lehetőségét és bebizonyította azt, hogy mi lakozik benne.

Ebben a zsoltárban tehát erre a Királyságra utal a szerző.

Azért ti, királyok, térjetelek észhez, okuljatok, ti bírái a földnek!

Itt hozzánk, az Ő igazságának betartatóihoz szól.

*Félelemmel szolgáljátok az URat, reszketve vígadjatok!
Csókoljátok a fiút, hogy meg ne haragudjék, és el ne pusztuljatok az úton. Mert hamar föllángol haragja, de mind boldog, aki hozzá menekül!*

A harmadik zsoltárt az Absolontól való menekülése közben írta Dávid.

*Dávid zsoltára, abból az időből, amikor fia, Absolon elől menekült.
URam, mily sok ellenségem van, mily sokan támadnak rám!
Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten! (Szela.)
De te, URam, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem.*

Ó, Istenem, mily sokan támadnak ellenem, sokan kétségbe vonják, hogy most is fogsz nekem segíteni, de tudom, hogy te vagy a pajzsom.

Hangosan kiáltok az ÚRhoz, és ő meghallgat szent hegyén.

Hatalmas nyomás van Dávidon, menekül és nem tudja, hogy mit hoz a jövő. Lehet, hogy ez a vég, de mégis ezt írja:

Lefekszem, alszom és fölébredek, mert az ÚR támogat engem.

Ilyen körülmények között is képes volt aludni.

*Nem félek a sokezernyi néptől, amely körülvett engem.
Állj mellém, URam, szabadíts meg, Istenem! Hiszen te vered arcul minden ellenségemet, kitördeled a bűnösök fogait!
Az ÚRtól jön a szabadítás. Legyen áldásod népeden!*

A zsoltár kétségbeesett kiáltással kezdődik, de ebben a reménytelen állapotban is Isten felé fordul, megbizonyosodik Isten erejéről és segítségéről, majd a befejezés egy dicső győzelemmel végződik: *Az ÚRtól jön a szabadítás. Legyen áldásod népeden!*

A negyedik zsoltárt húros hangszerrel kísérték és a karmesternek írta Dávid. Valószínű, hogy Ő nem csak a verseket, hanem magát a dallamot is maga szerezte, és lejegyezte a húros hangszerek pengetői számára.

*A karmesternek: Húros hangszerre. Dávid zsoltára.
Hallgass meg, ha hozzád kiáltok, igazságos Istenem! Szorult helyzetemből adj nekem kiutat, könyörülj rajtam, hallgasd meg imámat!*

Ez egy esti imádság.

*Ti emberek! Meddig gyalázzátok dicsőségemet? Meddig szeretitek az üres beszédet, meddig törekedtek még hazugságra? (Szela.)
Tudjátok meg, hogy az ÚR csodákat tesz hívével! Meghallgat az ÚR, ha hozzá kiáltok.
Ha felindultok is, ne vétkezzetek! Gondolkozzatok el fekvőhelyeteken, és csillapodjatok le!*

Nyissátok meg a szíveteket az Úr előtt, legyetek közösségben Vele.

*Igaz áldozattal áldoztatok, és bízzatok az ÚRban!
Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világossága, URunk!
Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk.*

Mindig vannak olyanok, akik negatívak Istennel szemben, és azt mondják, hogy mi értelmesebb imádkozni, Istent dicsőíteni, mert ki fog egyáltalán valami jót cselekedni. Dávid viszont azt mondja, hogy az ő szívébe az Úr több örömet ad, mint a bővülők szívébe.

Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, URam, hogy biztonságban élhessek!

Amikor az Isten gyermeke az Úrban bízik, akkor nyugodtan tud aludni.

Az ötödik zsoltár egy reggeli imádság:

*A karmesternek: Fúvós hangszerre. Dávid zsoltára.
Figyelj beszédemre, URam, vedd észre sóhajtozásomat!
Figyelj hangos kiáltásomra, Istenem, királyom, mert hozzád imádkozom!
Hallgasd meg szavamat reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak.*

*Istenem, te nem leled öröme a bűnben, nem talál otthonra nálad a gonosz.
Nem állhatnak meg szemed előtt a dicsekvők, gyűlölsz minden gonosztevőt.
Elpusztítod a hazudozókat; a vérszomjas és álnok embert utálja az ÚR.*

Itt következik az ellentét:

De én bemehetek házádba, mert te nagyon szeretsz engem, és szent templomodban leborulok, mert tisztellek téged.

Vezess, URam, igazságodban, mert ellenségeim vannak, egyenged előttem az utat!

Mert nem jön ki szájukon őszinte szó, belül romlottak, nyitott sír a torkuk, sima a nyelvük.

Derítsd ki vétküket, Istenem, bukjanak bele fondorlataikba! Taszítsd el őket sok vétkük miatt, mert ellened lázadtak!

Újabb ellentét:

Mind örülnek majd, akik hozzád menekülnek. Örökké ujjonganak, mert oltalmazod őket. Örvendeznek általad, akik szeretik nevedet.

Ha az Úrban bízol, akkor örvendezni fogsz. Miért? Mert Isten megvéd téged. Ő azt akarja, hogy örömteli életünk legyen vele minden nap.

Mert te, URam, megáldod az igazat, körülveszed kegyelmeddel, mint pajzzsal.

A hatodik zsoltár egy mélyhangú húros hangszerre íródott.

A karmesternek: Mélyhangú húros hangszerre. Dávid zsoltára.

URam, ne feddj meg haragodban, ne ostorozz indulatodban!

Bionyos vagyok abban, hogy itt Dávid egy emberi ellemvonással ruházta fel Istent. Mi, szülők gyakran haragunkban fedjük meg a gyerekeinket, és ez egy hibás emberi magatartás. Néha a haragunk miatt túlzottan kemények vagyunk a gyerekekkel szemben.

Kegyelmezz, URam, mert elcsüggedtem, gyógyíts meg, URam, mert reszketnek tagjaim!

Lelkem is csupa reszketés, és te, URam, meddig kése!

Fordulj hozzám, URam, mentsd meg életemet, szabadíts meg, mert irgalmas vagy!

Mert a halál után nem emlegetnek téged, ki ad hálát neked a sírban?

Dávid háborgó lelke szól itt hozzánk. Jézus szavai alapján Dávid itt tévedésben van, és ugyanúgy, mint Jób, ő a saját elképzelését közli itt a halállal kapcsolatban. Jézus azt mondja, hogy a gazdag emberről, hogy

Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.

De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz.

Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.

Ő pedig így szólt: Akkor arra kérlek, atyám, hogy küldd el őt apám házához; mert van őt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötrelem helyére.

Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra!

Igenis van tehát tudatosság, azonosságtudat és emlékezőképesség a halál után is. Egyesek szeretnék, ha ez öntudatlan állapot lenne, de ez nem így van. Ezt Jézus Igéje mondja, és azt hiszem, hogy Ő mindenkinél többet tud erről, és én ezt fogadom el mindenek felett. Az emberek spekulálhatnak a halállal kapcsolatban, de úgylis Jézusé lesz az utolsó szó.

Belefáradtam a sóhajtozásba. Egész éjjel könnyekkel áztatom ágyamat, könnyeimmel öntözöm fekvőhelyemet.

Dávid itt túlzásokba esik, szerintem ő melankólikus alkat lehetett, mivel sokat beszél a sírásról.

Szemem elhomályosodott a bánattól, fénye megtört sok ellenségem miatt.

Távozzatok tőlem mind, ti gonosztevők, mert meghallotta az ÚR hangos sírásomat!

Meghallgatta könyörgésemet az ÚR, imádságomat elfogadta az ÚR.

Megszégyenül, és reszketni fog nagyon minden ellenségem, meghátrál, és megszégyenül egy pillanat alatt!

Dávid háborgó lelkének imája volt ez az Úrhoz. Ennek ellenére érdekes megfigyelni, hogy a zsoltár mégis bizakodóan ér véget: *Meghallgatta könyörgésemet az ÚR, imádságomat elfogadta az ÚR.*

A hetedik zsoltár Dávid hangos kiáltása az Úrhoz

Dávid éneke, amelyet a benjámini Kús miatt énekelt az ÚRnak.

URam, Istenem, hozzád menekülök! Szabadíts meg üldözőimtől, és ments meg engem,

Szegény Dávidnak igen sok ellensége volt, mindig az üldözői miatt kiáltott az Úrhoz.

*hogy szét ne tépjenek, mint az oroslán, szét ne szaggassanak menthetetlenül.
URam, Istenem, ha ilyeneket tettem: ha álnokságot követtem el,
ha rosszul bántam jóakarómmal, ha kifosztottam, aki ok nélkül bántott,*

Valószínű, hogy Dávid ezt akkor írta, amikor megvádolták egy olyan emberrel szemben, aki látszólag békében élt vele. Dávid tagadja ezt, és azt állítja, hogy ő mentette meg ezt az embert, és ok nélkül lett az ő ellensége.

akkor ellenség üldözzön, és érjen utol engem, tiporja földre életemet, tapossa porba dicsőségemet!

Jób is hasonló kijelentést tett: ha ezeket a bűnöket elkövettem, akkor legyen meg a büntetésem, mert megérdemlem. Dávid is hasonlóan kiált az Úrhoz: ha hibát követtem el, akkor hadd üldözzenek az ellenségeim.

*URam, lépj elő haragodban, szállj szembe dühös ellenségeimmel! Kelj föl, szolgáltass igazságot nekem!
Gyülekezzenek köréd a népek, te pedig foglalj helyet fölöttük a magasban!
Az ÚR ítéletet tart a népek fölött. Adj nekem igazat, URam, hiszen igaz és feddhetetlen vagyok!*

Ez távol áll attól, amit Dávid az 51.-ik zsoltárban imádkozott. Ebben az esetben azt gondolta, hogy igazságosan viselkedett, és ezért kéri az Urat, hogy a saját igazsága alapján ítélje őt meg. De az 51.-ik zsoltárban ezt írja:

*Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!
Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemtől tisztíts meg engem!*

Itt kegyelemért esedezik Dávid és nem igazságos ítéletért. Én sohasem kértem Istentől ítéletet a saját igazságom alapján.

URam, lépj elő haragodban, szállj szembe dühös ellenségeimmel! Kelj föl, szolgáltass igazságot nekem!

Dávid tudta, hogy ártatlan Kús vádjával kapcsolatban.

*Gyülekezzenek köréd a népek, te pedig foglalj helyet fölöttük a magasban!
Az ÚR ítéletet tart a népek fölött. Adj nekem igazat, URam, hiszen igaz és feddhetetlen vagyok!
Vess véget a bűnösök gaszágának, és bátorítsd az igazat, szívek és vesék vizsgálója, igazságos Isten!*

Isten a szíveket vizsgálja, a hozzáállásunkat, szándékainkat. Minden cselekedetünket tűzpróba alá veti, hogy motivációnk látható legyen, és

megjutalmaz azokért, amelyek kiállják a tűz próbáját. Az emberek munkálkodásának nagy többsége el fog pusztulni, mert az Úr a szíveket vizsgálja.

*Az én pajzsom az Isten, aki megszabadítja a tiszta szívűeket.
Igaz bíró az Isten, olyan Isten, aki mindennap büntethet.
Már megint kardját élesíti a gonosz, íját feszíti, és céloz.
Pedig őt találja el a halálos fegyver, a tüzes nyilak, amelyeket készít.*

Isten már előkészítette a gonoszok elpusztításának módszerét.

*Ha rosszakarát fogamzik meg benne, nyomorúságot hordoz, és csalódást szül!
Vermet ás, jó mélyet, de maga esik a gödörbe, melyet készített.
Visszahárul fejére a nyomorúság, erőszakossága saját fejére száll.
Hálát adok az ÚRnak, mert igaz ő, zengem a felséges ÚR nevét.*

A zsoltár ismét bizakodó hangnemben ér véget.

A nyolcadik zsoltár a szőlőtaposóknak szól. A szüret gondolatát itt átvitt értelemben az ítélet eljövételére használja Dávid.

*A karmesternek: „A szőlőtaposók” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára.
Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet!*

Az első ÚR csupa nagybetűvel azt mutatja, hogy ez a héber eredetiben az Isten neve, amelyet pontosan nem tudunk kiejteni: lehet, hogy YAHVEH, lehet, hogy YEHOVAH, ezt senki nem tudja pontosan. A zsidók olyan szentnek tartották ezt a nevet, hogy nem írták le teljesen a kéziratokban. Csak ennyit írtak: YHVH. Mivel csak a mássalhangzókat írták le, így ez a szó kiejthetetlen maradt. Még akkor sem akarták, hogy ezt valaki kiejtse, ha magában olvasta az Írásokat. Amikor egy zsidó ehhez a sorhoz ért az olvasásban, akkor így olvasta: „Ó,...(itt lehajtotta a fejét)...a név...”, mert ez Isten neve volt. Ez a név tulajdonképpen egy héber ige, amely azt jelenti, hogy „Vagyok, aki vagyok”, vagy szó szerinti fordításban „A valamivé váló”.

Ez egy olyan név, amelynek segítségével Isten a hozzád fűződő kapcsolatát írja le, mert Ő az szeretne számodra lenni, amire éppen szükséged van. Ő a mi békességünk, igazságunk, a gyógyítónk, stb.

A második Úr, a *mi Urunk*, amelyet nagy kezdőbetűvel, és utána kisbetűvel írnak, a héber Adonai fordítása, amely azt jelenti: uralkodó. Ez tehát egy titulus, és a mi vele való kapcsolatunkat jelöli. Az első ÚR az általa óhajtott kapcsolatát mutatja, a második a mi vele való kapcsolatunkat.

A Filippiekhez írt levél második fejezetében olvashatjuk, hogy Jézus

Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon.

Jézus eredetiben JEHOVA SHUA, vagyis „Isten, a szabadító”. Az angyal azt mondta Józsefnek, amikor ő azon aggódott, hogy hogyan szabaduljon meg titokban Máriától, mert teherbe esett: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Jézus tehát eredetiben JEHOVA SHUA, rövidített formájában JOSHUA. Mily felséges az Ő neve, Jézus neve a legfelségebb az egész Földön. Az 1000 éves Királyságban új neve lesz, JEHOVA, a SZABADITÓNK.

az égen is megmutattad fenségedet!

Az ég itt mennyei értelemben használatos, és Isten dicsőségét hirdeti, amely még az egeknél is magasabban van.

Gyermekek és csecsemők szája által is építéd hatalmat ellenfeleiddel szemben, hogy elnéimítsd az ellenséget és a bosszúállót.

Érdekes, hogy a dicsőséges Isten olyan egyszerűen fedte fel magát, hogy még egy gyerek is fel tudja fogni, ő is elkezdheti megismerni Istent és hinni tud Benne. Szerintem a legtisztább hit a gyerekekben van. Milyen gyönyörű az ő hitük. Amikor a gyerekeink növekedtek, mindig szerettem, ha értem imádkoznak, amikor beteg voltam.

Jézus fogott egy kisgyereket és a tudósok elé állítván ezt mondta: „Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.

Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, kicsoda a halandó

A filozófusok és minden ember is szeretne rájönni, hogy kicsoda az ember. Ez a filozófia egyik alapkérdése. A filozófusok viszont azt a hibát követik el, hogy az emberrel kezdik, ahelyett, hogy Dávidhoz hasonlóan Istennel kezdenének. Ha Istennel kezdjük, akkor az ember a megfelelő perspektívába kerül, ha viszont az emberrel kezdem, akkor nincs perspektívám, nem tudom az embert semmilyen szemszögből megfigyelni.

*Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél,
micsoda a halandó - mondom -, hogy törödsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?*

Gyermekkorban gyakran a tengerparton néztem a naplementét és a hullámokat miközben horgásztam. Aztán szürkülni kezdett. Teljesen egyedül voltam a homokos tengerparton, és olyan kicsinek éreztem magam. Az Esthajnalcsillag is megjelent, majd a többi csillagok, egyre több és több. Felnéztem az égre és arra gondoltam, hogy egyedül vagyok itt a parton, a hatalmas Csendes Óceán partján, mily hatalmas lehet a Föld, és mégis milyen kicsi a Naphoz meg a felcsillanó csillagokhoz képest. Én pedig egy kis porszem vagyok ezen a kis bolygón, és mégis Isten állandóan rám gondol.

Aztán végignéztem a parton és láttam a homokdűnéket. Édesanyám megtanította nekem a Bibliából, hogy
*Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma!
Számolgom, de több a homokszemeknél, s a végén is csak nálad vagyok.*

Ott ülve Isten hatalmasságára gondoltam, arra, hogy rám gondol Az, aki ezt a hatalmas világegyetemet teremtette. Isten állandóan rád gondol, és gondolatai jók, és nem gonoszak. Nem arra gondol, hogy hogyan tudna borsot törni ma az orrod alá, hanem arra gondol, hogy hogyan mutathaja meg az Ő szeretetét, törődését. „Milyen jót tehetek ma azért, hogy tudja, hogy számíthat Rám, hogy szeretem őt.” Mindig rád gondol.

De sajnos nincs mindig időm találkozni Vele. Néha szólít engem, de én azt válaszolom neki, hogy nagyon elfoglalt vagyok, Uram, majd később találkozunk. De tudjátok, Ő egyetlen egyszer sem mondta, hogy elfoglalt vagyok és nem érek rá. Mindig annyira boldog, amikor közeledek Hozzá, mintha Ő kívánná a velem való kapcsolatot, akkor, amikor mindez nekem hatalmas nyereség.

Kevéssel tetted őt

Az ember nem évmilliárdnyi véletlenszerű sorozatok végterméke. De azok a zseniális emberek, akik nem akarják Isten létezését elismerni, mert nem akarják Istent eszükben tartani, elméleteket kellett kidolgozzanak az ember létének magyarázatára „tudományos nyelvezettel”. És ezek a lángelmék azt állítják, hogy az Istent az ember a saját képmására teremtette a saját hasonlatosságára, mert szüksége volt arra, hogy higgyen valamiben. Szerintük az Isten az ember képzetének szüleménye, de a Biblia nem ezt mondja.

Isten teremtette az embert a saját képmására és saját hasonlatosságára. A választás a tietek: az ember teremtett-e Istent, vagy az Isten teremtette az embert? Számomra a logika azt diktálja, hogy az Isten teremtett engem, mert

egyébként az életem céltalan, értelmetlen és zavaros. Véletlenül jöttem, véletlenszerűen megyek el, igen nehéz ezt elhinni. Az élet teljesen üres, embertelen lesz.

Kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál

Az angyalok a megváltásnak szolgáló lelkek. A világegyetemben uralkodó rend szerint az Isten alatt az angyalok, aztán az emberek, állatok és növények találhatóak.

dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.

Körbenézve láthatom, hogy a Földön található életformák közül engem, az embert dicsőséggel és méltósággal koronáztak meg, mert én vagyok a legmagasabb szinten a Földön megfigyelhető életformák között.

Gondoljatok bele, hogy milyen lenne a bolygónk az ember nélkül. Jobb és rosszabb is lenne, ugye? Ha az ember nem lenne a Földön, akkor nem lennének szennyezett folyóvizek, szennyezett levegő, és nukleáris önpusztítás veszélye sem lenne.

De ugyanakkor nem lenne zene, költészet és szép festmények sem lennének. A Föld szegényebb lenne, mert az Isten a szépség kifejezését az emberi lény részévé tette.

Úrrá tetted kezed alkotásain, mindent a lába alá vetettél:

Isten abban az értelemben tette az embert a Föld urává, hogy megtartsa, gondozza, fejlessze az állatokat, növényeket, és nem olyan értelemben, hogy elpusztíthatjuk és elpazarolhatjuk a természeti kincseket, ha úgy tetszik nekünk.

Úrrá tetted kezed alkotásain, mindent a lába alá vetettél:

Tágabb értelemben véve ez Jézus Krisztusra vonatkozik, és a Zsidókhöz írt levélben így is szerepel. Jézust egy kissé kisebbé tették az angyaloknál, a kereszthalál miatt. Ő Isten volt, de Istenként vagy angyalként nem halhatott meg. „Micsoda az ember, hogy gondolsz rá, vagy az embernek fia, hogy gondod van rá?”

Rövid időre kisebbé tetted őt az angyaloknál, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg,

mindent lába alá vetettél.” Ha ugyanis mindent alávetett neki, akkor semmit sem hagyott, ami ne lenne neki alávetve. Most ugyan még nem látjuk, hogy minden uralma alatt áll,

azt azonban látjuk, hogy az a Jézus, aki rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hiszen ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált.

A 8.-ik zsoltár folytatása

*a juhokat és marhákat mind, még a mezei vadakat is,
az ég madarait, a tenger halait, amelyek a tenger ösvényein járnak.*

Egyszer egy hajós kapitány korházban feküdt, és a nővér a Zsoltárokból olvasott fel neki. Amikor a 8.-ik zsoltárban ehhez a részhez ért, akkor felkiáltott: „Olvassa ezt még egyszer!” A nővér ismét elolvasta. A kapitány azt mondta: „Érdekes, ösvények a tengerben? Ha Isten azt mondta, hogy ösvények vannak a tengerben, akkor ennek így kell lenni.”

Amikor meggyógyult, palackok segítségével felfedezte a tengeri áramlatokat, térképeket rajzolt ezekről, és azóta a hajók az áramlatokat követve haladnak, hatalmas üzemanyag megtakarítással, mivel az áramlatok sodorják a hajókat.

Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön!

A kilencedik zsoltár is a karmesternek szól a „fiú halálára”, amely lehet, hogy Betsabé első fiának halálakor íródott.

A karmesternek: „A fiú halála” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára.

Hálát adok az ÚRnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet.

Örülök és vigadok neked, zengem nevedet, ó Felséges!

Mert meghátráltak ellenségeim, elbuktak, és semmivé lettek előtted.

Mert igazságot szolgáltatnál ügyemben, trónodra ültél mint igaz bíró.

Megdorgáltad a népeket, semmivé tetted a bűnösöket, eltörölted nevüket mindörökre!

Vége van az ellenségnek! Feldúltad városaikat, hogy örökké romokban heverjenek, még emlékük is kiveszett.

De az ÚR örökké trónján ül, fölállította bírói székét.

Igazságosan bíraskodik a világ fölött, részrehajlás nélkül ítéli a nemzeteket.

Az elnyomottak menedéke az ÚR, menedék a nyomorúság idején.

Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, URam, azokat, akik hozzád folyamodnak.

Zengjete az ÚRnak, aki a Sionon lakik, mondjátok el a népeknek felséges tetteit!

Mert számon kéri a vérontást, emlékezik rá, nem feledkezik meg a nyomorultak jajkiáltásáról.

Légy kegyelmes, URam, lásd meg, mily nyomorult lettem gyűlöldöm miatt! Te emelhetsz föl a halál kapujából,

hogy elbeszélhessem sok dicső tettedet Sion leányának kapuiban, és vigadhassak, mert megszabadítottál!

Maguk ásta gödörbe zuhantak a népek, rejtett hálójuk fogta meg lábukat.

Megismertette magát az ÚR, igazságot szolgáltatott. A bűnöst saját kezének műve ejti csapdába. (Közjáték. Szela.)

A közjáték azt jelenti, hogy gondolkodjatok el ezen.

A holtak hazájába kerülnek a bűnösök, minden olyan nép, amely elfelejti Istent. Nem marad örökre elfelejtve a szegény, nem vész el végleg a nyomorultak reménye.

Ne engedd, URam, hogy erőszakoskodjanak az emberek! Álljanak eléd ítéletre a népek!

Kelts bennük félelmet, URam, hadd tudják meg a népek, hogy ők csak emberek!

Istenem, válaszold meg ezt az imádságot, és kelts félelmet a vezetőkben, hogy a népek tudják meg, hogy ők csak emberek. Gyakran túlzottan felmagasztaljuk saját magunkat.

A következő zsoltár:

URam, miért állsz oly távol, miért rejtőzöl el a szükség idején?

Imádkoztatók-e már ezt?

A bűnösök gögjükben üldözik a nyomorultat, de saját ármánykodásuk ejti el őket. Dicsekszik kapzsiságával a bűnös, és áldást mond a haszonleső, de ezzel megcsúfolja az URat.

Fennhézva mondja a bűnös: Nem lesz számonkérés, nincs Isten! Ez minden gondolata.

Útjai mindenkor eredményesek, azt hiszi, hogy messze van ítéleted, semmibe veszi ellenségeit.

Azt mondja magában: Nem rendülök meg, nemzedékek váltják egymást, de engem nem ér baj.

Szája tele van átokkal, csalással és durvasággal, nyelve nyomorúságot és bajt okoz.

Ólálkodik a házak körül, titokban meggyilkolja az ártatlant, szembe a gyámoltalant figyeli.

Lesben áll rejtekhelyén, mint oroslán a bozótban. Lesi, hogy elragadhassa a nyomorultat. Kiveti hálóját, és elragadja a nyomorultat.

Szétzúzza, levágja a gyámoltalanokat, ha a körmei közé jutnak.

Azt mondja magában: Elfelejtett az Isten, eltakarta arcát, nem lát meg soha!

Eddig tart a gonoszok leírása, és a lényeg az, hogy az Isten eltakarta az arcát, megfélekezett rólunk. Az emberek gyakran elkövetik azt a hibát, hogy Isten türelmét összetévesztik a vaksággal. Mivel Isten még nem pusztította el őket, ezért azt kezdik gondolni, hogy Isten nem is tud erről, nem is látja ezt. Ez egy nagyon veszélyes állapot.

Állj elő, URam, emeld föl kezedet, Istenem! Ne feledkezz meg a nyomorultakról! Miért vetheti meg Istent a bűnös? Miért mondhatja magában: Nem lesz számonkérés?!

Pedig te látod a vést és a bánatot, rátekintesz, és kezedben tartod. Rád bízhatja magát a gyámoltalan, az árvának te vagy a segítője.

Törd össze a bűnös hatalmát, a gonosztól kérd számon bűnét, hogy nyoma se maradjon!

Király lesz az ÚR mindörökké, a pogányok pedig kivesznek országából.

Az alázatosok kívánságát meghallgatod, URam. Megerősíted szívüket, feléjük fordítod füledet,

véded az árva és elnyomott ügyét, hogy ne hatalmaskodják többé senki a földön.

A 11.-ik zsoltár

A karmesternek: Dávidé. Az Úrhoz menekülök. Hogyan mondhatjátok nekem: Menekülj a hegyre, mint a madár?!

Ha az Úrban bízom, akkor miért meneküljek, miért rejtőzsek el?

Mert a bűnösök már feszítik az íjat, rátették a nyilat a húrra, hogy titokban rálőjenek a tiszta szívűekre.

Ha az alapfalakat is lerombolják, mit tehet az igaz ember?

Ez egy nagyon érdekes kérdés, amikor egy nemzet erkölcsi alapjait zúzzák szét, amelynek a következménye pusztulás lesz.

Az ÚR ott van szent templomában, az ÚR, akinek trónja a mennyben van, lát a szemével, pillantása megvizsgálja az embereket.

Az ÚR megvizsgálja az igazat és a bűnöst, szívből gyűlöli azt, aki az erőszakot szereti.

Hullasson a bűnösökre kénköves, tüzes parazsat, perzselő szél legyen osztályrészük!

Bizony, igaz az ÚR, igaz tetteket szeret; a becsületes emberek meglátják arcát.

A 12.-ik zsoltár

A karmesternek: Mély hangra. Dávid zsoltára.

Segíts, URam, mert elfogytak a kegyesek, eltűntek a hívek az emberek közül.

Illés is így kiáltott az Úrnak: „Mindd térdet hajtottak Baál előtt, csak egyedül én maradtam. Nem maradt már egy igaz ember sem. Segíts, URam!”

Hazug módon beszélnek egymással, sima szájjal, kétszínűen beszélnek.

Irtson ki az ÚR minden sima száját és nagyokat mondó nyelvet!

Mert ezt mondják: Győzzük nyelvvel, segít rajtunk a szánk, ki lehetne úrrá rajtunk?

Most már fölkelek - mondja az ÚR - a nyomorultak elnyomása, a szegények sóhajtása miatt, és szabadulást adok az arra vágyódónak.

Az ÚR ígéretei tiszták, olyanok, mint a hétszer tisztított ezüst, melyet földbe vájt formába öntöttek.

*URam, te megtartod ígéreteidet, minket pedig megoltalmazol ettől a nemzedéktől mindenkor,
még ha bűnösök járkálnak is körülöttünk, és az alávalóságot magasztalják is az emberek.*

A 13.-ik zsoltár

A karmesternek: Dávid zsoltára.

Meddig tart ez, URam? Végre megfeledeztél rólam? Meddig rejtetted el orcádat előlem?

*Meddig kell magamban tanakodnom, és bánkódnom szívemben naponként?
Meddig kerekedhetik fölém ellenségem?*

Tekints rám, hallgass meg, URam, Istenem! Tartsd meg szemem ragyogását, ne jöjjön rám halálos álom!

Ne mondhasa ellenségem: Végeztem vele! Ne ujjonghassanak ellenfeleim, hogy ingadozom!

Mert én hűségedben bízom, szívből ujjongok, hogy megsegítesz. Éneklek az ÚRnak, mert jót tett velem.

Ismét az erőteljes befejezés, biztos a győzelmében.

A 14.-ik zsoltár

*A karmesternek: Dávidé. Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten!
Romlottak és utálatosak tetteik, senki sem tesz jót.*

Az ÚR letekint a mennyből az emberekre, hogy lássa, van-e köztük értelmes, aki keresi az Istent?

Mindnyájan elfordultak tőle, egyaránt megromlottak. Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem.

Ez Isten véleménye az emberről. Egy jó sincs köztük, egy sem keresi az Istent. Pál a Római levél második fejezetében idézi ezt, amikor bemutatja, hogy az egész világ bűnös Isten előtt.

*Nem tudja a sok gonosztevő, akik úgy eszik népemet, ahogy a kenyeret eszik -
de az ÚRhoz nem kiáltanak -,
hogy majd egyszer nagyon megrettennek, mert Isten az igaz nemzedékkal van!
A nyomorult tervét csúffá tennétek, de az ÚR az ő oltalma!
Bárcsak eljönne a Sionról Izráel szabadulása! Amikor az ÚR jóra fordítja népe sorsát, ujjong majd Jákób, és örül Izráel.*

Előre tekintés Isten Országára felé, amikor Isten végre visszaváltja az embereket a fogságból, és örömmünnepe lesz mindenütt.

A 15.-ik zsoltár

Dávid zsoltára. URam, ki lehet sátrának vendége, ki tartózkodhat szent hegyeden?

Dávid felteszi a kérdést és aztán válaszol is rá. Thomas Jefferson azt mondta ezzel a válasszal kapcsolatban, hogy a tökéletes úriembert írja le:

Az, aki feddhetetlenül él, törekszik az igazságra, és szíve szerint igazat szól; nyelvével nem rágalmaz, nem tesz rosszat felebarátjával, és nem hoz gyalázatot rokonára.

Megvetéssel néz az alávalókra, de tiszteli azokat, akik az URat félik. Esküjét nem vonja vissza, ha kárt vall is.

Az emberek gyakran visszavonják az esküjüket, amikor ez hátrányossá válik számukra. De egy úriember ilyen nem tesz, hanem betartja, amit ígért. Isten nagyon fontosnak tartja a szavatartást.

Nem adja pénzét uzsorára, és nem hagyja magát megvesztegetni az ártatlan rovására. Aki ezeket teszi, nem tántorodik meg soha.

Az ilyen ember fog az Úr sátrában és az Úr szent hegyén lakni.

ZSOLTÁROK KÖNYVE 16-19. Fejezet

A 16.-ik zsoltár Dávid meditáló zsoltára.

Dávid bizonyágtétele. Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem!

Dávidnak mindig megvoltak az ellenségei egész élete során. Néha ok nélkül, például Saul és később Absolon, a saját fia is az életére tört. Dávid népszerű király volt, megáldva a barátok megszerzésének képességével, ugyanakkor egyesek pontosan e sok barát miatt lettek az ellenségei. Dávid jóképű, sportos és dinamikus ember volt, sokakat mindez irigységre készítetett.

Ezt mondom az ÚRnak: Te vagy az én Uram

Az eredeti héber szöveg szerint az első ÚR az Isten neve, a második Úr pedig a titulusa, amely a hozzá fűződő viszonyomat fejezik.

rajtad kívül nincs, ami jó nekem.

Minden, ami jó énbennem az Úrtól van, és semmi jó sem származik más forrásból. Pál azt mondja, hogy „amink van, azt mind kaptuk valahonnan, és ha kaptuk, akkor mivel dicsekedhetünk?”

Minden jó az életemben Isten munkálkodásának eredménye, nem dicsekedhetek a saját igazsággal vagy munkálkodásommal, mert az egyetlen igazság a Jézus Krisztusba vetett hitem, amely Isten ajándéka.

Most pedig azokról szól Dávid, akik idegen Isteneket tisztelnek

Sok fájdalomuk lesz azoknak, akik máshoz csatlakoznak. Nem mutatok be nekik vérrel kevert italáldozatot, még nevüket sem veszem ajkamra.

Nem fogom kiejteni azoknak az isteneknek a nevét, nem fogok vérből italáldozatot bemutatni. Ezt tiltotta meg Isten a törvényben, amikor azt mondta, hogy „ne igyál vért.” Isten a pogány áldozatokra utalt, amelyek során feláldozták az állatot az isteneknek, és az állat vérének az istenek tiszteletére megitták.

Tragikus, hogy ezt a törvényt a Jehova Tanúi nemtörődöm vezetői úgy fordították le, hogy nem szabad vératömlesztésben részesülni az embernek. Ennek következményeként nagyon sok embert ölnek meg minden évben, mert az emberek elutasítják a gyógyítás e formáját. Pedig Isten itt azokra a pogány szertartásokra utal, amelyek során a feláldozott állataik vérének itták meg az emberek.

Dávid is erre utal, és nagyon tragikus amikor vak vezeti a világtalant. Nagyon sajnálom azokat az embereket, akik kopogtatnak az ajtókon az Őrtorony újsággal a kezükben, mert becsapják őket. A New Yorkban székelő vezetők elhitetik velük, hogy egyedül ők tudják az igazságot, és minden gyülekezet a Jehova Tanúit akarja becsapni, mert minden gyülekezet el fog pusztulni, és csak ők fognak megmaradni. A tragédia az, hogy ezt a tévtanítást terjesztik mindenfelé, de ennek a tévútnak az eredménye halál lesz.

*URam, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezemben sorsomat.
Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem.
Áldom az URat, mert tanácsot ad nekem, még éjszaka is figyelmeztet bensőm.*

Gyakran észreveszem, hogy Isten éjszaka szól hozzám. Amikor fiatalabb voltam nem is emlékeztem arra, hogy mikor feküdtem le, mert a reggeli ébresztőcsengésig egyhúzámban aludtam. Viszont ahogy öregedek, már valahogy nem tudom egyszerre átaludni az éjszakát, mert az éjjeli zajok felébredtenek.

Fiatalkoromban részt vettem nyári gyerektáborokban, ahol egy-egy gyerekcsoportot vezettem, és néha az mondtam nekik: „gyerekek, ha okosak vagytok, csak várjátok meg, amíg lefekszem, mert akkor tudtomon kívül azt csinálhattok, amit akartok.” Ugyhogy ők okosan megvárták, amíg lefeküdtem, és aztán az egész tábor terrorcsapatává formálódtak. Én pedig semmit sem tudtam az egészről, olyan mélyen tudtam aludni.

A dolgok megváltoztak. Régen, amikor valaki felébredtett valamiért, csak átfordultam a másik oldalamra, és ismét el tudtam aludni. De most, ha éjszaka felébredt a telefoncsörgés, akkor már nagyon nehezen tudok visszaaludni, csak fekszem és forgolódok. Régebben nagyon felbosszankodtam a forgolódás miatt, de már rájöttem, hogy ez egy nagyszerű lehetőség arra, hogy az Úrral beszélgessek. Megnyitom a szívemet előtte, és Ő csodálatos dolgokat önt bele az éjszakák során.

Az ÚRra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van.

Itt egy próféciát találhatunk. Péter ezt idézi Pümkösdkor, amikor tanácstalanul álltak a hatalmas zúgó szélként végbement jelenséggel szemben, és a Galileai tanítványok egyszerre csak különböző nyelveken kezdtek szólni, és azzal vádolták őket, hogy új bortól részegedtek meg. De Péter azt mondta, hogy „Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és figyeljetek szavaimra!

Mert nem részegek ezek, ahogyan ti gondoljátok, hiszen a nap harmadik órája van.

Aztán egy Igehelyet mutatott nekik a megfigyelt jelenséggel kapcsolatban, és utána elkezdett prédikálni nekik. Az üzenete Jézusról szólt, amelynek során 7 pontról beszélt.

Az első során beazonosította Azt, akiről beszélni fog: „a názáreti Jézusról”, és nem egy kis Jézus nevű zsidó gyerekről. Jézus igen népszerű név volt, mert Józsuét tartották az egyik legnépszerűbb nemzeti hőjüknek, hiszen ő vezette be őket az Igéret földjére. Sok zsidó anyuka abban reménykedett, hogy az ő gyereke Izrael megváltója lesz, ezért Józsuénak nevezte el fiát, amelynek görög változata a Jézus. Ezért nevezték Jézust názáretinek, hogy a többiektől megkülönböztessék.

Izraelita férfiak, halljátok meg ezeket az igéket! A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttetek erőkkal, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek.

De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta

Ez Péter üzenetének és az Újszövetségnek a központi motívuma, Jézus feltámadása, amely a mi keresztény életünk reményének alapja. Ha Krisztus nem támadt fel, akkor a mi hitünk hiábavaló.

De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt.

Mert ezt mondja róla Dávid: Láttam az Urat magam előtt mindenkor, mert jobbam felől van, hogy meg ne inogjak.

Azért vidult fel a szívem, és ujjongott fel a nyelvem, még testem is reménységben fog nyugodni, mert nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson.

Péter itt idézte Dávid zsoltárát, és ezt az idézetet isteni kinyilatkoztatásként kezeli. Biztos, hogy Jézus is utalt erre, és ezért Péter is felhasználta ezt, hogy *nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson.*

Aztán Péter így folytatta: *Nyíltan megmondhatom nektek ősatyánkról, Dávidról, hogy meghalt, és eltemették, sírja is nálunk van mindmáig.*

De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára;

ezért előretékitve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást.

Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk.

Miután tehát felemeltetett az Isten jobbára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is.

Amit tehát láttok, mondja Péter, az Jézus Krisztus feltámadásának következménye.

Visszatérve a zsoltárhoz:

Ezért örül a szívem, és ujjong a lelkem, testem is biztonságban van.

Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba.

Jézus lement a holtak hazájába, hogy a mi lelkünk ne kerüljön oda. A holtak hazáját Seolnak nevezik héberül, amelyet fordíthatnak sírnak is.

Jézus Krisztus halála előtt a héber Seol, vagy a görög Hádész a Föld középpontjában taálható, két részre osztott terület volt. Lukács 16.-ik fejezetében Jézus is beszél erről egy gazdag emberrel kapcsolatban:

„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett.

Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették.

Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.

De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrödsz.

Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.

Ő pedig így szólt: Akkor arra kérlek, atyám, hogy küldd el őt apám házához; mert van őt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötrelem helyére.

Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra!

De az erre ezt mondta: Nem úgy, atyám, Ábrahám, hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek.

Ábrahám ezt felelte: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.”

Jézus itt tehát elírja a pokol (Seol vagy Hádész) milyenségét, amely a Föld gyomrában található. Egy napon jelet kértek Jézustól, és Ő azt mondta:

„Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele.

Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.

Jézus tehát behatárolta számunkra a helyet is.

Péter azt mondja, hogy Isten tette azt az ígéretet a Fiának, hogy *nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson.*

Pál az efezusiaknak írt levele 4.-ik fejezetében írja, hogy
Ezért mondja az Írás: „Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.”

Az pedig, hogy „felment”, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt a mélységekbe.

Aki leszállt, az „fel is ment”, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget.

A „mélységekbe” szó a sírt jelöli. Azokról szól ez, akik ott voltak Ábrahám kebelén, és az Isten ígéreteré vártak, míg Jézus kiszabadította őket fogságukból.

Ézsaiás próféciája szerint, aki 61.-ik fejezetben azt írja, hogy *Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázasoknak, bekötözzem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.* A halálból történő szabadításról van itt szó.

A Zsidó levél 11.-ik fejezetében az Ószövetség nagy szentjeiről olvashatunk, akik hitből nagyszerű dolgokat cselekedtek, és a fejezet így ér véget:

És mindezekben, noha hit által elnyerték az Írás jó bizonyosságát, nem teljesült be az ígélet,

mert Isten számunkra valami különbről gondoskodott, és azt akarta, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre.

Amíg Jézus a kereszten nem hordozta el mindenki bűnét, addig ők nem juthattak be a mennyei tökéletességbe. Az Ószövetségi áldozatok csak elfedték bűneiket, és Jézus Krisztus vére volt szükséges ahhoz, hogy megnyissa az utat a mennyországba minden ember számára.

Az Ószövetség azon hithősei, akik hittek Isten ígéletében, ott várhoztak a pokol egyik részében, és Ábrahám vigasztalta őket, majd megszabadultak a fogságukból Jézus Krisztus feltámadásakor.

Péter levelében olvashatjuk, hogy Jézus három nap és három éjjel prédikálta a jóhírt ezeknek a lelkeknek a föld gyomrában, akik Ábrahámmal együtt vártak arra, hogy Isten ígérétei beteljesedjenek. Mekkora ünnepség lehetett ez!

Majd amikor felment onnan, akkor kettétörte a pokol korlátait, és kiengedte a foglyokat és ajándékokat adott az embereknek.

A 16.-ik zsoltár így végződik:

Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.

Ez Jézus Krisztus felmagasztalt állapota az Atya jobb kezénél. Isten nem halált, hanem az élet útját mutatta meg Fiának, *aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázzal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült.*

A 17.-ik zsoltár Dávid újabb imája, és ismét egy olyan ima, amelyben Dávid a saját igaz voltát bizonygatja az Úr előtt.

Dávid imádsága. URam, hallgasd meg igaz ügyemet, figyelj esedezéseimre! Ügyelj imádságomra, mert ajkam nem csalárd.

Nagyon fontos, hogy imádságunk ne csalárd ajkából jöjjön. Azt hiszem sokszor imádkoztam félrevezető módon, miközben azt gondoltam, hogy be tudom csapni Istent. Azt szerettem volna, hogy a valóságnál jobbnak tűnjek, de rá kellett jöjjem, hogy Isten nem tudott mit kezdeni velem addig, amíg teljesen őszintén nem voltam vele.

Ha azt mondtam, hogy „Uram, én ezt meg tudom csinálni, csak egy kis segítségre van szükségem”, nem voltam teljesen őszinte, és a segítség sem nagyon jött, mert ha ebben az állapotban segítene, akkor azzal dicsekednék, hogy „mindig tudtam, hogy meg tudom csinálni.” De amikor azt mondom, hogy „Uram, nem tudom megtenni, segítségre van szükségem”, akkor jön, és segít nekem, mert így csak állok és bámulom azt, hogy Ő mit tett, és övé az érdem és a dicsőség.

„Istenem, tudod, hogy nem szeretem ezt a testvéreimet úgy, ahogy kellene” – ez félrevezető kijelentés. „Istenem, tudod, hogy utálok őt, látni sem bírom, szeretném beverni az orrát. Istenem, változtasd meg a szívemet és a hozzáállásomat.” – ekkor tud Isten igazán segíteni.

Őszintén kell imádkozzunk. *Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.*

Imáink valódi motívumát gyakran fedi homály. „Oh, Istenem, mentsd meg a fiamat, vond magadhoz”, de közben arra gondolok, hogy „nem tudom, mit fogok tenni ezzel a gyerekekkel, mert már nem tudok felette uralkodni, és tudom, hogy előbb-utóbb börtönbe fog kerülni. Az újságok meg fogják írni, és milyen nagy szégyen lesz, amikor a rokonok megtudják, hogy a mi fiúkat letartóztatták, mentsd meg, uram, nem akarom ezt a szégyent elviselni.” A motivációm nem az, hogy megszakad a szívem, mert a fiam el fog veszni, hanem az, hogy nem akarom pletykákkal beszennyezni a saját jóhíreimet.

„Istenem, küldj ébredést a gyülekezetünkbe. Uram, mentsd meg a lelkeket, töltsd meg a sorokat emberekkel”. De közben azt gondolom, hogy nem tudom mi lesz velünk, ha nem tudunk több bevételt szerezni. Ha legalább még öt család csatlakozna a gyülekezetünkhöz akkor nem volna gond a bevétellel, „Ó, Uram, mentsd meg a lelkeket, küldd hozzánk őket!” - Lehet, hogy még a püspök is észreveszi, hogy jó pásztor vagyok, és az is lehet, hogy előléptetésben részesülök az egyháznál – „Istenem, mentsd meg a lelkeket!”

Vigyázzunk a motivációkkal, mert saját magunkat is becsaphatjuk, mert a szívünk igen hazug és gonosz, és gyakran mi magunk sem tudunk kiigazodni rajta.

Ezért mondta Dávid a 139.-ik zsoltárban, hogy *vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat!*

Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!
Istenem, vizsgálj meg és tarts meg engem.

Tőled jön felmentő ítéletem, hiszen látja szemed az igazságot.

Megvizsgáltad szívemet, meglátogattál éjjel. Próbára tettél, nem találsz bennem álnokságot, nem jön ki ilyen a számon.

Nagyon sokszor bűnbe esünk kimondott szavaink miatt. Évekkel ezelőtt, amikor elkezdtük a szolgálatot, még nem volt gyerekünk, de már mindent tudtunk a gyerekneveléssel kapcsolatban... Akkor még csak arra kezdtünk rájönni, hogy a házassággal kapcsolatban hiányosabbak az ismereteink, mint eredetileg hittük. A gyereknevelésről mindent tudtunk, egészen addig, amíg megszületett az első gyerekünk, és akkor kiderült, hogy semmit sem tudunk ezzel kapcsolatban.

Abban az időben beírtuk az egyik információs lapba: Tanítsd meg a gyerekedet hallgatni, hogy megtanuljon beszélni. Aztán bajba keveredtem, mert valamit helytelen dolgot mondtam, és utána elhatároztam, hogy nem engedem meg többé, hogy álnokság jöjjön ki a számon.

Bármit tettek az emberek, én a te beszédedre figyelve őrizkedtem az erőszakosok útjától.

Lépteim ösvényeidhez ragaszkodnak, nem inognak meg lépteim.

Hozzád kiáltok, mert meghallgatsz, Istenem. Fordítsd felém füledet, hallgasd meg beszédemet!

Tégy csodát híveddel, mert te megszabadítod azokat, akik jobboldhoz menekülnek támadóik elől.

Őrizz engem, mint szemed fényét, rejts el szárnyaid árnyékába

a bűnösök elől, akik erőszakoskodnak velem, halálos ellenségeim elől, akik körülfognak.

Dávid itt nem túl szépen kezdi jellemezni az ellenségeit:

Konok szívük elzárkózik, szájuk gögösen beszél.

Lépten-nyomon körülvesznek, arra igyekeznek, hogy földre terítsenek.

Olyanok, mint a zsákmányra vágyó oroszlán és a rejtekében lapuló oroszlánkölyök.

Lépj elő, URam! Szállj szembe vele, és terítsd le! Ments meg engem kardoddal a bűnösöktől!

Ments meg kezeddal az emberektől, a világ embereitől, URam, akik kiveszik részüket az életből! Töltsd meg hasukat azzal, amit nekik tartogatsz, lakjanak jól vele a fiaik is, és ami megmarad, hagyják gyermekeikre!

A 73.-ik zsoltárban igen érdekes leírást olvashatunk arról, hogy a zsoltár írója bevallja, hogy majdnem elsüllyedt a világban, amikor körbenézve meglátta a bűnösök jólétét. Megvolt ezeknek mindenük, amit csak a szívük kívánt, az emberek mindent nekik adtak, semmiben sem szűkölködtek. Amikor mindezt látta, akkor arra jutott, hogy nem éri meg az egyenes úton maradni, sokkal jobb, ha a gonoszok útjára lép az ember.

Ha megpróbálom az egyenes utat járni úgy tűnik, hogy mindig bajba keveredek, mindig szükségét szenvedek, nehézségeim vannak, nem éri meg az Urat szolgálni. Mikor ezeket megértettem, majdnem elbuktam, a lábam majdnem lecsúszott az ösvényről. De aztán bementem az Úr házába, és megláttam, hogy miként végzik életüket:

Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz. Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket!

Ebben a zsoltárban is azokról az emberekről szól Dávid, akik csak ebben az életben kapják meg a részüket. Isten a te örökkévaló jólétedet tartja szem előtt, ezt soha ne felejtsd el! Engem persze csak a mai nap érdekel, a mai kényelmemet és biztonságomat keresem, én most akarok mindent, hogy élvezhessem a dolgokat a következő pillanatokban.

De Isten az örökkévalóság szemszögéből vizsgál engem, és azt szeretné, hogy az örökkévaló dicsőségből részesüljek az Ő királyságában. Ez lehet, hogy azt jelenti, hogy meg kell vonja tőlem azokat a dolgokat, amiket most akarok, hogy egy sokkal gazdagabb örökkévalóságban élhessek majd Vele.

Amikor Jézus igen keményen azt mondta, hogy „ha a szemed megbotránykoztatott, akkor inkább vágd ki azt”, mi megdöbbenünk ezen, de pontosan ez volt a kijelentés célja. Nem értette ezt szó szerint, de ezzel azt akarta hangsúlyozni, hogy milyen fontos dolog az örökkévalóság. Szerintem a szemem hihetetlenül fontos számomra, de nem annyira fontos, mint a Vele töltendő örökkévalóságom. Ez a túlzó hasonlatának lényege.

A ti örökkévaló jóléteket az Ő jelenlétében a világon a legfontosabb dolog kell legyen számotokra. E világ emberei megkapják a részüket ebben a világban, és azzal vége. De én idegen vándor vagyok itt, az én részem az eljövendő életben következik majd el, Vele az Ő királyságában.

A 15.-ik vers egyik kedvenc versem az egész Bibliában

Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölébredek.

Ez ahhoz hasonló, amit Pál ír a korintusiaknak: *mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.*

Mennyire vágyom arra a napra, amikor majd kinyitom a szemem, belenézek majd a tükörbe, és lám, ott vagyok Jézus Krisztus hasonlatosságára átváltozva. Most még csak homályosan látok, de akkor majd szemtől szemben, hisz munkája befejeződik énvelem, és Isten drága Fiának képére formálodva állok majd előtte.

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Az emberek gyakran kérdezzék, hogy milyen testben fogunk élni akkor, de én nem aggódom emiatt, mert meg vagyok elégedve azzal, hogy hozzá hasonlóvá fogok válni.

A 18.-ik zsoltár

A karmesternek: Dávidé, az ÚR szolgájáé, aki akkor mondta el ennek az éneknek a szavait az ÚRnak, amikor valamennyi ellensége hatalmából és Saul kezéből kimentette őt az ÚR.

Ezt mondta: Szeretlek, URam, erősségem!

Ez a zsoltár a Saul elleni megmenekülés idején íródott, amikor Dávid a filiszteus Ákhis királyhoz menekült, hisz arról ír, hogy a pogányok között élt. Itt tehát biztonságba került.

Az ÚR az én köszálam, váram és megmentőm, Istenem, kösziklám

Dávid a Holt tenger körüli sziklás területen menekült Saul elől, és a barlangokban rejtőzködött, és a sziklákat védelemnek használta.

nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegváram!

Az ÚRhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől.

Körülvettek a halál kötelei, pusztító áradat rettent engem.

Saul több ezer emberrel üldözte Dávidot, és amikor látta ezeket az embereket, tudta, hogy mind őt akarják elfogni. Körbefogták, csapdába került, és a „halál kötelei” vették őt körül.

A sír kötelei fonódtak rám, a halál csapdái meredtek rám.

Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom a fülébe jutott.

A jeruzsálemi templom még nem épült meg, Dávid itt Isten mennyei templomáról beszél.

Megrendült és rengett a föld, a hegyek alapjai megremegek, megrendültek, mert haragra gyúlt.

Füst jött ki orrából, szájából emésztő tűz, parázs izzott benne.

Lehajlította az eget, és leszállt, homály volt lába alatt.

Kerúbon ülve repült, szelek szárnyán suhant.

Gyönyörű költői teljesítmény.

A 17-ik verstől

Lenyúlt a magasból, és fölvettem, a nagy vizekből kihúzott engem.

Megmentett engem erős ellenségemtől, gyűlölőimtől, bár erősebbek nálam.

Rám törhetnek a veszedelem napján, de az ÚR az én támaszom.

Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem.

Igazságom szerint bánt velem az ÚR, kezem tisztasága szerint jutalmazott engem.

A 26.-ik verstől pedig

A hűséghez hűséges vagy, a feddhetetlen emberhez feddhetetlen.

A tisztához tiszta vagy, de a hamisnak ellenállsz.

A nyomorult népet megsegíted, de a kevély tekintetűeket megalázod.

Mert te gyújtasz nekem mécsest, URam, fény sugarat ad nekem Istenem a sötétségben.

Veled a rablóknak is nekirontok, ha Isten segít, a falon is átugrom.

Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színigaz. Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek.

Van-e Isten az ÚRon kívül? Van-e köszikla Istenünkön kívül?

Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat.

Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasoké, magaslatokra állít engem.

Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim ércíjat feszítenek.

Oltalmazó pajzsodat adtad nekem, jobbod támogat engem, sokszor lehajoltál hozzám.

Aztán leírja, hogy az Úr miként győzte le az ellene törő ellenségeit, és a 43.-ik versben így folytatja:

Megmentesz engem a lázadó néptől, népek fejévé teszel engem. Olyan nép szolgál nekem, amelyhez nem volt közöm.

A Ciklág nevű filiszteus város vezetője lett. Dávid itt magáról beszél, de ez egy Jézusra utaló prófécia is egyben arról, hogy az evangélium a pogányokhoz is el fog jutni.

Él az ÚR, áldott az én kösziklám, magasztaltassék szabadító Istenem!

A 19.-ik fejezet az egyik legszebb zsoltár, amelyben Dávid leírja Isten jelenlétét a természetben:

*Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny.
Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul.
Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik,
mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig.*

Isten minden nap, minden éjjel szól hozzánk az általa teremtett világon keresztül. Minden teremtmény az Ő bölcsességét hirdeti.

Múlt héten egy érdekes dologban vehettem részt. Egy kísérletnek lehettem tanuja, amelyet egy poligráf géppel végeztek, amelynek elektród végződéseit egy növény leveléhez erősítették, majd figyelték a poligráf reakcióját.

Közében erre a versre gondoltam, és tűnődtem, hogy vajon valójában mennyi értelem is van elrejtve egy növényben.

A poligráf tű elkezdett le-fel mozogni, amint a növény levelének válaszait mérni kezdte. A kísérletet végző ember azt mondta a növénynek, hogy „most mozdítsd a tűt felfelé”, és a tű elkezdett felfelé mozogni. Aztán azt mondta, hogy „mutass most egy lefelé ívelő mozgást”, és a tű lefele mozdult el. Aztán azt mondta, hogy „mutass hullámzó mozgást nekünk”, és a tű ugrálni kezdett le-fel. Aztán azt mondta nekem, hogy „gondolj egy számra”, és azt kérdezte, hogy ez az 1-es? Én nem válaszoltam, mert közben a poligráfot figyeltük, és folytatta: ez a szám a 2-es, a 3-as, ... a tű csak finoman mozgott le és fel, és amikor az általam gondolt 7-eshez értünk, akkor a tű hatalmasat mozdult felfelé, majd a 8, 9, 10-nél ismét normális maradt. Hihetetlen, mondtam a fickónak. Vajon milyen kommunikáció ez?

Biztos vagyok benne, hogy Isten teremtésének nagyon sok részét nem értjük. A természet hatalmas kiterjedésű területeit csak épen felszínesen ismerjük, mivel Isten hihetetlen bölcsességgel ruházta fel a természetet. Elképesztő dolgokat tanulhatunk és fedezhetünk fel.

Isten azt mondja, hogy

*Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul.
Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik,*

Mit gondolok a poligráffal kapcsolatban? Nem tudom, de nagyon érdekes volt, és ez megnyithatja az elmédet arra, hogy Isten teremtése sokkal hatalmasabb annál, amit valaha is álmodni tudunk. Mekkora intelligencia van elrejtve egy sejtben?

Volt egy lány, aki kilyukasztott egy levelet ezen a növényen, de nem azt, amelyre az elektródákat erősítették, és a tű nagyon hevesen kezdett el mozogni. Kiment

a szobából, hogy behozzon valamit, és a tű megnyugodott. Amikor ismét belépett a szobába, és a tű ismét hevesen kezdett mozogni.

Mindezt úgy fedezték fel, hogy egy fickó egy növényhez erősített néhány elektródát, és figyelte a tű mozgását. Majd úgy döntött, hogy megöntözi, és amikor felemelte a vizeskannát, a tű majd kiugrott a helyéből. A fickó visszatette a vizeskannát a helyére és a tű lenyugodott. Aztán ismét felemelte a kannát, de nem akarta megöntözni a növényt, csak úgy tett mintha, de a tű nem mozdult el. Aztán sokszor tett úgy mintha meg akarná öntözni, de valójában ez nem állt szándékában, és a tű sem mozdult ki. Végül azt gondolta, hogy most tényleg meg fogja öntözni, és a tű ismét majd kiugrott a helyéből, és megöntözte a növényt.

Nem tudom, hogy mi ennek a magyarázata, mert nincs rá magyarázatom. De nagyon érdekes, ki tudja felfogni Isten teremtő bölcsességét. Miféle értelmet adott a különböző élettel bíró formáknak? Lenyűgöző!

A természet Isten létezéséről beszél, de nem tudja kifejezni Isten szeretetét, és az Ő megváltó tervét az életünkre nézve. Erre egy különleges kijelentésre volt szüksége. De Isten létezését a körülöttünk levő életformák meg tudják mutatni.

Ebben a zsoltárban Dávid Isten törvényéről és bizonyágtételéről, valamint a parancsolatokról és az ítéletekről ír. Mindezek Isten kinyilatkoztatásainak részeként megtalálhatók az Írásaiban.

Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölccsé teszi az együgyűt.

Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet.

Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak,

Isten kinyilatkoztatta magát a természetben, de ennél világosabb kinyilatkoztatás az Ő szava

kívánatosabbak az aranynál, sok színaranynál is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is

Milyen édessé válik Isten szava számunkra

Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges.

A tévedéseket ki veheti észre? Titkos bűnök miatt ne büntess meg!

A kevélységtől is tartsd távol szolgádat, ne uralkodjék rajtam. Akkor feddhetetlen maradok, sok bűntől mentesen.

Fogadd kedvesen számnak mondásait és szívem gondolatait, URam, kösziklám és megváltóm!

ZSOLTÁROK KÖNYVE 20-30. Fejezet

A 20.-ik zsoltárt is Dávid írta:

A karmesternek: Dávid zsoltára.

Hallgasson meg téged az ÚR a veszedelem napján legyen oltalmad Jákób Istenének neve!

Küldjön neked segítséget szentélyéből, erősítsen a Sionról!

Gondoljon sok ételáldozatodra, égőáldozatodat fogadja szívesen. (Szela.)

Adja meg szived vágyát, teljesítse minden tervedet!

Akkor örvendezünk győzelmednek, és zászlót emelünk Istenünk nevében.

Teljesítse az ÚR minden kérésedet!

Jól tudom, hogy az ÚR győzelmet ad felkentjének, felel neki szent egéből győzelmes jobbjának hőstetteivel.

Ezek a harci kocsikat, amazok a lovakat emlegetik dicsekedve, mi pedig Istenünknek, az ÚRnak a nevét.

Ők térdre rognak és elesnek, mi pedig felkelünk és talpon maradunk.

URam, segítsd meg a királyt! Hallgass meg minket, ha hozzád kiáltunk!

A 21.-ik zsoltár:

A karmesternek: Dávid zsoltára.

URam, a te erődnek örül a király. Mennyire ujjong, hogy megsegítetted!

Megadtad neki szíve kívánságát, ajka óhajtását nem tagadtad meg. (Szela.)

A „Szela” egy új gondolatot vezet be.

Hiszen gazdag áldással fordulsz feléje, fejére színarany koronát teszel.

Életet kért tőled, és megadtad neki, hosszú életet, örökké tartót.

Nagy a dicsősége, mert megsegítetted, fenséget és méltóságot adtál neki.

Bizony, áldottá teszed örökre, megvidámítod őt, örülhet előtted.

Bízik a király az ÚRban, szereti a Felséges, ezért nem tántorodik meg.

Kezed utoléri minden ellenségedet, jobbod utoléri gyűlölőidet.

Olyanokká teszed őket, mint a tüzes kemence, ha megjelensz, URam. Haragod elnyeli őket, és tűz emészti meg.

Magzataikat kipusztítod a földről, utódaikat az emberek közül.

Ha rosszat forralnak ellened, és csejt szönek, nem mennek semmire, mert megfutamítod őket, célba veszed ijaddal.

Mutasd meg hatalmadat, URam! Mi pedig énekelünk, zsoltárt zengünk hatalmas tetteidről!

A 22.-ik zsoltár a többiek közül kiemelkedő messiási zsoltár, amelyet Dávid írt. Ez a keresztre feszítéssel történő halál festői leírása. Abban az időben, amikor Dávid megírta ezt, a halálbüntetés fő formája a megkövezés volt. Majdnem 1000 évvel

később vezették be a rómaiak a keresztre feszítést. Az, hogy Dávid a keresztre feszítés általi halált írja itt le már önmagában is egy csodának számít. Mégis a Szentlélektől indítatva festőien írta itt le Jézus Krisztus halálát.

A zsoltár első mondatát idézte Jézus a kereszten, amikor ezt kiáltotta:

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el?

E kiáltásból értjük meg igazán a Gecsemáné kertbeli gyötrődését, amikor szerette volna elkerülni a keresztet, ha lehetséges,. A Gecsemáné kertében így imádkozott:

„Atyám, ha lehetséges vedd el tőlem e pohárt. Mindazonáltal ne az én, hanem a Te akaratod legyen meg.” Ezt háromszor is megismételte, véres verejtéket izzadva.

Isten egyetlen pillanatra hagyta csak el Őt. Ennek az okát olvashatjuk e zsoltár 4.-ik versében: azért hagyta Őt el Isten egy pillanatra, hogy minket soha többé ne kelljen elhagynia. Akkor hagyta el Őt Isten, amikor a vállára helyezte a világ összes bűnét.

A bűnnek mindig az Istentől való elszakadás lesz a következménye. Isten azt mondta Ádámnak, hogy „amikor eszel belőle, meghalsz”. Itt Isten lelki halálról beszélt, és arról, hogy az ember lelke elválasztódik Isten lelkétől. A Biblia ha halálról beszél, akkor általában lelki halált kell érteni ez alatt.

Mi azt értjük a halál alatt, hogy az ember lelke elválasztódik a testétől, de lehet, hogy a tested minden funkciója jól működik és úgy tűnik, hogy élsz, de Isten rád néz és azt mondja, hogy halott vagy, mert a lelked és a szellemed elválasztódott Istentől.

Az Ézsaiás 59-ben olvashatjuk, hogy
*Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson,
hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.*

Amikor Jézus zsoltár elején található kiáltást hallatta a kereszten, akkor lehet, hogy a tanítványoknak akarta üzeni, hogy menjenek haza, olvassák el a zsoltárt, és megtudják majd, hogy mi is történik valójában. Abban az időben a rabbik csak a zsoltárok első sorát adták meg, és elvárták, hogy majd házi feladatként elovasod az egészet otthon.

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok!

Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni.

Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izráel dicséretei.

Itt az elhagyatás oka: a szent Isten nem lehetett a bűnnel közösségben, mert ez lehetetlen. Amikor Jézusra helyezte minden bűnünket, akkor az elválasztódás, az elhagyatás ennek volt a következménye.

*Benned bíztak őseink, bíztak, és megmentetted őket.
Hozzád kiáltottak segítségért, és megmenekültek, benned bíztak, és nem szégyenültek meg.
De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép.
Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják:
Az ÚRra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte!*

Emlékeztek, hogy miközben Jézus a kereszten függött a főpap azt mondta: „Ha valóban Isten Fia, akkor jöjjön le onnan, és akkor leborulunk előtte.”

*Te hoztál ki engem anyám méhéből, biztonságba helyeztél anyám emlőin.
Már anyám ölében is rád voltam utalva, anyám méhében is te voltál Istenem.*

Hol kezdődik az ember tudata, hol kezdődik az élet? Ha még a növényekben is van valamiféle primitív vagy esetleg igencsak fejlett megértés, akkor mi van az emberrel.

Felfedezték, hogy a kisbaba tudata már embrió korában igen fejlett. A negyedik hónaptól kezdődően a kisgyerekek egyre több funkciója már normálissá válik, pl. az alvás, az ébrenlét, stb. Ekkor már fel tudja ismerni az édesanya hangját. Ezért miután megszületik mindig az anyjával érzi magát a legnagyobb biztonságban, mert már majdnem hat hónapon keresztül az ő hangját hallgatta.

*Ne légy tőlem távol, mert közel van a baj, és nincs, aki segítsen!
Hatalmas bikák vettek körül, bekerítették a básáni bivalyok.
Föltáptották rám szájukat, mint a marcangoló, ordító oroszlán.
Szétfolytam, mint a víz*

Emlékeztek, amikor a lándzsát az oldalába szúrták, akkor víz folyt ki belőle.

kificamodtak a csontjaim

A keresztre feszítés alatt az ember izomzata elfárad, egy idő után elernyednek az izmok, és ennek következtében a test ízületei kificamodnak. Az ebből fakadó szörnyű kínok gyakran véget vetettek a rabok életének.

*Szívem, mint a viasz, megolvadt bensőmben.
Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt, a halál porába fektettél.*

Mérhetetlen szomjúság gyötri ott a kereszten függőket, mert a test nedvei az izzadás következtében elpárolognak.

Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlyukasztották kezemet, lábamat.

A Jehova Tanúi azt szeretnék elhitetni velünk, hogy Jézust egy oszlopra szegezték fel, és a kereszt csak egy pogány szimbólum, és az egyház egy pogány szimbólumot imád. Egy 16.-ik századi könyvből idéznek, amelyet egy szerzetes írt, és amelyben bemutatja a római kormány halálbüntetéseinek különböző módjait.

Egy képet is közöl ebben a könyvben egy emberől, akit egy ilyen oszlopra feszítettek meg, a két kezét a feje fölé szögezve egyetlen szöggel, akárcsak a lábait egyetlen szöggel erősítették az oszlophoz. Az állítják, hogy mivel az egyház a T-alakú keresztet fogadja el, ezért mindnyájan a babilóni pogány hitet követik, és azt állítják, hogy csak egyedül ők mondják meg az igazságot.

Érdekes, hogy az Új Testamentumban mindenütt szögekről van szó többes számban: szögek a kezeiben. A Jehova Tanuinak vezetői azt felejtették elmondani az embereknek, hogy a könyvben a latin leírást tévesen fordították le, ugyanakkor két oldallal később a könyv bemutatja a T alakú keresztet is, megjegezve, hogy valószínű, hogy ez az a keresztfajta, amelyre Jézust feszítették meg.

Sajnálom azokat az embereket, akiket ily módon csapnak be a New York-i vezetők, akik majd maguk kell feleljenek Isten előtt e szegény emberek félrevezetése miatt.

*Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám.
Megosztoznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek.*

Emlékszünk, hogy amikor Jézust megfeszítették, akkor négy részre osztották a ruháit, de a köntös egybe volt szöve, egyetlen öltés nélkül, és nem akarták szétszaggatni, ezért sorsot vetettek arra, hogy kié legyen. Itt olvashatjuk az erre vonatkozó próféciát.

Sconfield, akit bibliatudósnak hívnak azok közül, akik szeretik egymást hátbaveregetni, és közben dicsérik a nagy tudásukat, azt állította, hogy ez az egész keresztrefeszítés egy hatalmas szemfényvesztés volt, amelyet Jézus rendezett meg. A tanítványok olyan ecetet adtak neki, amelynek következtében elájult, és a többiek azt hitték, hogy Ő már meghalt.

Sconfield szerint az egészet tehát Jézus rendezte meg, és olyan leleményes volt, hogy még a katonákkal is elintézte, hogy ne szaggassák szét a köntösét, hanem vessenek sorsot arra.

Még a főpapot is maga mellé állította, aki azt mondta, hogy „Másokat megmentett, de magát nem tudja...” Sconfield is ugyanolyan hazug, mint sokan mások, csaló a könyve is, és nem Jézus a csaló. Ez mindig így van.

Bizonyos értelemben mégis egy megrendezett esemény volt, amelyet Isten még a föld kezdete előtt eltervezett, mert Krisztust már a föld kezdetétől keresztre feszítették.

Péter mondta az Apcselben: aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek.

Ilyen értelemben előre elhatározott dolog volt, amelyet az Atya már jóval azelőtt eldöntött, és Jézus pedig végrehajtotta, és ez a mi szabadulásunkat jelentette.

Ó, URam, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre!

Ments meg engem a fegyvertől, életemet a kutyák hatalmából!

Szabadíts meg az oroszlán szájából, és a bivalyok szarvai közül, engem, nyomorultat!

Az oltár mind a négy sarkán egy-egy bivalyszarv volt, és amikor az emberek nagyon el voltak keseredve, akkor bementek az oltárhoz, megragadták a bivalyszarvakat és úgy kiáltottak Istenhez.

Dávid a halálos ágyán azt mondta Salamonnak, hogy Joábot, a hadsereg parancsnokát intézze el, mert túl sok vér tapad a kezéhez. Amikor Salamon elkezdte e tisztogatást Dávid halála után, elrendelte, hogy hozzák elébe Joábot, hogy végezzen vele. Joáb berohant az oltárhoz, és megragadta a bivalyszarvakat. Salamonnak jelentették, hogy megragadta az oltár szarvát és ott imádkozik és esedezik Istenhez.

Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben.

Kik az URat féltitek, dicséritek őt, Jákób utódai, mind dicsőítsetek őt! Rettegjetez tőle Izráel utódai mind!

Mert nem veti meg, és nem utálja a nyomorult nyomorúságát, nem rejti el orcáját előle, segélykiáltását meghallgatja.

Isten meghallotta Jézus kiáltását.

Rólad szól dicséretem a nagy gyülekezetben, teljesítem fogadalmaimat az istenfélők előtt.

Esznek az alázatosak, és jóllaknak, dicsérik az URat, akik őt keresik. Szívetek legyen vidám mindenkor!

A föld határáig mindenkinek eszébe jut az ÚR, és megtérnek hozzá, leborul előtte mindenféle nép.

A pogányok számára is lesz szabadulás!

Mert az ÚR é a királyi hatalom, ő uralkodik a népeken.

Csak előtte borulnak le a földi hatalmasságok, térdet hajt előtte minden halandó, aki nem tudja életét megtartani.

*A feltámadásra történő utalás ez. A Filippiekben olvashatjuk, hogy
Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki,
amely minden névénél nagyobb,
hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és
földalattiaké;
és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

*Az utódok szolgálják őt, beszélnek az Úrról a jövő nemzedéknek.
Jönnek, és a születendő népnek hirdetik majd, hogy igaz, amit ő tesz.*

Az evangélium eljött hozzánk Jézus Krisztus dicső munkája nyomán, kinek halála a 22.-ik zsoltár proféciájának beteljesítése volt.

A 23.-ik zsoltár Dávid imája, amelyben Istent három különböző szerepben látja: először pásztorként, aztán vezetőként, majd vendéglátóként.

*Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm.
Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem.
Lelkemet felüdíti*

Aztán vezetőként:

*igaz ösvényen vezet az ő nevéért.
Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem
vagy: vessződ és botod megvigasztal engem.*

Isten vezet egész életemen keresztül: *Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.* Mindnyájatokat vezetni fog egész életekben, és ha Jézus addig nem fog visszajönni értünk, akkor a halál árnyékának völgyébe fogunk kerülni.

De amikor ez megtörténik, akkor nem fogok félni, mert az Úr velem van.

A halál nem tartogat félelmet vagy terrort Isten gyermeke számára. Végeztek egy felmérést a haldoklók között, és kiderült, hogy az ujjászületett keresztények voltak egyedül azok, akiknek haláluk közeledtével mosoly volt az arcán. A többiek arcára lehetetlen mosolyt varázsolni.

Még szép, hogy mosolyogni fogok! Hisz a halál legyőzetett!
*Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?”
A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény.
De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!*

Most pedig Isten a vendéglátóm:

Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.

Isten egy nagyszerű és kegyelmes vendéglátó, mesés gazdagsággal halmoz el minket úgy, hogy túlcserül a poharunk, az életünk:

„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!

Aki hisz én bennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”

Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.

Szeretete és jósága végig velem van, és az út végén elmondhatom, hogy az ÚR házában fogok lakni mindörökké! Jézus mondta:

Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra?

Nagyon szeretek Hawaii-ra menni, vagy a gyönyörű természetvédelmi parkokba, ahol gyönyörű erdők, patakok, folyók, virágok vannak. Szeretem a Grand Canyon gyönyörűségét, az óceán szépségét, a tavak és patakok varázsát, és rádöbbenek, hogy mindezeket 6 nap alatt teremtette.

Majdnem 2000 évvel ezelőtt mondta, hogy elmegy, hogy egy hajlékot készítsen számomra. Ha mindezt 6 nap alatt megteremtette, akkor milyen lehet az a hely, amin már majdnem 2000 éve dolgozik. Hát még szép, hogy mosolyogni fogok! És az ÚR házában fogok lakni egész életemben.

A 24.-ik zsoltár

Dávid zsoltára. Az ÚR é a föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók.

Mert ő vetette meg alapját a tengereken, ő rögzítette a folyókon.

Ki mehet föl az ÚR hegyére, és ki állhat meg szent helyén?

Az ártatlan kezű, a tiszta szívű, aki nem sóvárog hiábavalóság után, és nem esküszik hamisan.

Áldást nyer az ilyen az ÚRtól, igazságot a szabadító Istentől.

Ilyen az a nemzedék, amely hozzá folyamodik, akik Jákób Istenének orcáját keresik. (Szela.)

Emeljétek föl fejetekeket, ti kapuk, emelkedjétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király!

Ki az a dicső király? Az erős és hatalmas ÚR, az ÚR, aki hatalmas a harcban.

Emeljétek föl fejetekeket, ti kapuk, emeljétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király!

Ki az a dicső király? A Seregek URa, ő a dicső király! (Szela.)

A 25.-ik zsoltár:

*Dávidé. URam, hozzád emelkedem lélekben!
Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim!
Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik, azok szégyenüljenek meg,
akik ok nélkül elpártolnak tőled!
Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!
Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig
benned reménykedem.
Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak.
Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te
jóságos vagy, URam!*

Dávid hangnemet vált, mert korábban a saját igazsága alapján kérte Isten ítéletét, de most már egy kissé öregebb, és amint visszatekint az életére azt kéri az Úrtól, hogy ne emlékezzen meg ifjúkori vétkeiről.

*Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat.
Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az ő útjára tanítja az alázatosakat.
Az ÚR minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét
és intelmeit.
A te nevedért, ó URam, bocsásd meg bűneimet, mert sok van!
Azt az embert, aki féli az URat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza.
Élete boldog marad, és utódai öröklik a földet.
Közösségben van az ÚR az őt félőkkel, szövetségére tanítja őket.*

Akik megtartják az Úr szövetségét, azok előtt az Úr felfedi az Ő titkát. És mi ez titkok? Pál azt mondja, hogy a bennünk élő Krisztus az Úr titka.

A 26.-ik zsoltár

*Dávidé. URam, szolgáltass nekem igazságot, mert feddhetetlenül éltem, az
ÚRban bízom ingadozás nélkül!
Vizsgálj meg, URam, és próbálj meg, kutasd át szívemet-lelkemet!
Mert hűséged szemem előtt van, igazságod szerint járok-kelek.
Nem ülök hitvány emberek közé, alattomosokkal nem járok együtt.
Gyűlölöm a gonoszok társaságát, nem ülök le a bűnösök közé.
Ártatlan vagyok, megmosom kezemet, úgy járom körül oltárodát, URam,
hangos hálaéneket zengve, felsorolva sok csodatettedet.
URam, szeretem házadat, ahol laksz, dicsőséged lakóhelyét.
Ne ragadd el lelkemet a vétkesekkel, életemet a vérontókkal együtt,
akiknek a keze tele van gyalázzal, jobbjuk megvesztegetéssel.
Hiszen én feddhetetlenül élek, válts meg, és könyörülj rajtam!
Lábam biztos talajon áll, áldom az URat a gyülekezetben.*

A 27.-ik zsoltár:

Dávidé. Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? Életemnek ereje az ÚR, kitől rettegnék?

Isten gyermekeként nem kell félnem semmitől és senkitől, mert az Úr az én szabadítóm és erősségem, és megtartóm.

Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek.

Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem félek a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom.

Egy dolgot kérek az ÚRtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az ÚR, és gyönyörködhessem templomában.

Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem.

Sokan félnak az egyházban a háborútól, attól, hogy az egyház is keresztül kell menjen a Nagy Megpróbáltatás időszakán, és sokan készítenek maguknak túléllő lakhelyet, hogy amikor a holokauszt jön, akkor el tudjanak ott rejtőzni. De az Úr az én erősségem és szabadítóm, miért rettegnék? Nem kell rejtékhelyet készítenem magamnak. Ha megtörténik a katasztrófa, akkor én mindennek a közepében szeretnék lenni.

Így hát fölemelt fővel állok ellenségeim között, ezért örvendezve mutatok be áldozatot az ÚR sátrában, és éneket zengek az ÚRnak.

Az Új Testamentumban arra biztatnak, hogy az ajaink gyümölcsével áldozunk az Úrnak, hisz már nem kell terményeket és állatokat vigyünk az Úrnak áldozatként. Dícsérjük az Urat, és ez a kedves áldozat számára.

Halld meg, URam, hívó hangomat! Könyörülj rajtam, hallgass meg!

Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé! - szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam!

Ne rejtse el előlem orcádat, ne utasítsd el haragosan szolgálodat! Te vagy az én segítségem, ne vess el, ne hagyd el, szabadító Istenem!

Ha apám, anyám elhagyna is, az ÚR magához fogad engem.

URam, taníts meg utadra, vezess a helyes ösvényen, mert ellenségeim vannak!

Ne dobj oda ellenségeim indulatának, mert hamis tanúk támadtak rám, bosszút lihegnek.

De én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén.

Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!

Kitűnő zsoltár!

A 28.-ik:

*Dávidé. Téged hívlak, URam, kösziklám, ne fordulj el tőlem némán! Mert ha némán elfordulsz, hasonló leszek a sírba roskadókhöz.
Halld meg esedező hangomat, amikor segítségért kiáltok, kezemet fölemelve szent templomod felé.*

Láthatjuk, hogy Dávid néha felemelte a kezét imája közben Isten felé.

*Ne sorolj a bűnösök és gonosztevők közé, akik békésen beszélnek embertársaikkal, de rossz szándék van a szívükben.
Fizess meg nekik tetteik szerint, gonosz cselekedeteik szerint! Kezük munkája szerint fizess meg nekik, torold meg rajtuk, amit elkövettek!
Mivel nem figyelnek az ÚR tetteire, sem kezének munkájára, lerombolja, nem építi őket.
Áldott az ÚR, mert meghallgatta esedező hangomat.
Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízik szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.
Az ÚR az ő népének erőssége, felkentjének megsegítő ereje.
Segítsd meg népedet, áldd meg örökségedet, légy pásztora, és gondozd örökké!*

A 29.-ik zsoltár:

*Dávid zsoltára. Magasztaljátok az URat, ti mennyei lények, magasztaljátok az ÚR dicsőségét és hatalmát!
Magasztaljátok az ÚR dicső nevét, boruljatok le az ÚR előtt szent öltözetben!*

Gyönyörű héber költészetet olvashatunk a következőkben, amelyben az ismétlések főszerepet játszanak:

*Az ÚR hangja zeng a vizek fölött, mennydörög a dicsőséges Isten, az ÚR, a nagy vizek fölött.
Az ÚR hangja hatalmas, az ÚR hangja fenséges.
Az ÚR hangja cédrusokat tördel, összetöri az ÚR a Libánon cédrusait.
A Libánon ugrál miatta, mint egy borjú, és a Szirjón, mint egy bivalyborjú.
Az ÚR hangjára lángok törnek elő.
Az ÚR hangja megremegteti a pusztát, megremegteti az ÚR Kádés pusztáját.
Az ÚR hangja megriasztja a szarvasokat, letarolja az erdőket. Templomában mindenki őt dicsőíti.
Az ÚR trónol az áradat fölött, ott trónol az ÚR, az örökkévaló király.
Az ÚR erőt ad népének, az ÚR megáldja népét békességgel.*

Milyen dicső ígéretetek: Isten erőt ad, megáld téged békességgel.

A 30.-ik zsoltár:

Zsoltár, templomszentelési ének. Dávidé.

Magasztallak, URam, mert megmentettél. Nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek bajomon.

URam, Istenem, hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engem.

URam, kihoztál engem a holtak hazájából, életben tartottál, nem roskadtam a sírba.

Zengjetez az ÚRnak, ti hívei, magasztaljátok szent nevét!

Mert csak egy pillanatig tart haragja, de egész életen át a kegyelme. Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás.

Amikor egy ilyen zsoltárt kezdesz olvasni, akkor ne csak olvasd, hanem cselekedd is a benne leírtakat. Amikor Dávid azt írja, hogy énekeljetez az Úrnak, akkor énekeljetez, amikor azt mondja, hogy adjatek hálát az Ő szentségének, akkor adjatek hálát neki, amikor azt mondja, hogy dicsérjetez, akkor mondjatek dicséretet neki. Gyönyörű dolog, hogy ezekre gondolunk olvasás közben, de mindezt meg is kell cselekedni. Ha megfogadjatek a benne levő bátorításokat akkor nyernek értelmet számotokra a zsoltárok.

Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás.

Milyen dicső dolog, amikor Isten keresztülvezet egy nehéz időszakon, és győztesen hoz ki belőle minket, és a sok szomorúság után, amikor még nem látjuk az Úr kezét, végül az Ő öröme fog betölte minket, és Isten eláraszt az Ő szeretetével, megmutatja célját és tervét.

Míg jó dolgom volt, azt gondoltam: Nem tántorodom meg soha.

URam, kegyelmedből hatalmas hegyre állítottál. De ha elrejtetted orcádat, én megrettentem.

Hozzád kiáltok, URam! Így esedezem az ÚRhoz:

Mit használ neked a vérem, ha leszálok a sírgödörbe? Hálát ad-e neked, aki porrá lett, hirdeti-e hűségedet?

Hallgass meg, URam, kegyelmesen, légy segítségemre, URam!

Gyászomat örömmre fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, és örömbbe öltöztettél.

Ezért szüntelen zeng neked a szívem, örökké magasztallak, URam, Istenem!

Áldjon meg az Úr, az Ő vigyázó keze legyen rajtatok, és az Ő erőssége, békéje és szeretete legyen veletek!

ZSOLTÁROK KÖNYVE

31-40. Fejezet

A 31.-ik zsoltár három részből áll. Az első rész az első kilenc versből áll, a második a 10-től a 19.-ik versig, és a harmadik a 20.-iktól a zsoltár végéig.

A zsoltár első része Dávid szempontjából a bizalom és a megpróbáltatás keveréke. A következő részben a bizalom felülkerekedik a megpróbáltatásokon. És végül az utolsó rész az Úrba vetett bizalom diadala.

Hozzád menekülök, URam, ne szégyenüljek meg soha! Ments meg engem irgalmasan!

Fordítsd felém füledet, siess, ments meg engem! Légy erős kösziklám, erős váram, segíts rajtam!

Dávid imádsága, amelyben kijelenti, hogy bizalmát az Úrba helyezte, és kéri Istent, hogy hallgassa meg és gyorsan mentse meg. Tetszik nekem ez, mert én is azt szoktam imádkozni, hogy Isten azonnal hallgasson meg, és nem szeretem, amikor Isten azt válaszolja, hogy várj, vagy pedig amikor türelemre int. A cselekedet embere vagyok és azt szeretem, ha Isten gyorsan dolgozik, amikor bajban vagyok.

Mert te vagy az én sziklaváram; vezess, és terelgess engem nevedért!

Dávid gyakran sziklavárának nevezi Istent. Ezt akkor tudjuk igazán értékelni, amikor Izrael földjét bejárjuk. Az izraeliek tréfásan azt mondják, hogy Isten két angyalt bízott meg azzal, hogy a sziklákat elosszák a Föld felszínén. Az egyik körbejárta az egész Földet, és szépen elosztotta, szétszórta a sziklákat és köveket, de a másik angyal nagyon fáradt volt, és az összes szikláját mind Izraelre dobta le.

Izrael nagyon sziklás vidék, de a sziklák hihetetlenül erős védelmet nyújtottak abban az időben. Ha Istenről sziklaként beszél, azt jelenti, hogy Isten egy pajzs, egy védelmi hely számunkra. A Példabeszédekben pedig ezt olvashatjuk:

Van négy kicsiny állat a földön, amelyek mégis nagyon okosak:

Nem hatalmas a mormoták népe, mégis sziklák közt építenek házat.

A mormoták a nyúlakkal vannak rokonságban, de úgy néznek ki, mintha túlsúlyos patkányok lennének. Elég védtelenek, de amikor bemennek a sziklaházaikba, akkor a farkasok semmiféle képpen nem tudnak hozzájuk férközni. Az okosságuk tehát abban rejlik, hogy ismerve saját gyengeségeiket a sziklák között készítik el otthonukat.

Nekünk is ismerni kell a gyengeségeinket, és mi is a sziklavárban kell otthonra leljünk.

Az Úr az én sziklaváram, mert tudom, hogy gyenge vagyok, tudom, hogy nem tudom megvédeni magam az ellenség támadásaitól, ismerem az ő hatalmát, fondorlatosságát és tudom, hogy én nem vagyok méltó ellenfele. Létfontosságú, hogy ismerjem a gyengeségeimet, hogy a házamat a kősziklában, Jézus Krisztusban készítsem el.

Szabadíts ki a hálóból, amelyet titkon vetettek nekem, mert te vagy az erősségem.

Kezedre bízom lelkemet

Ez volt Jézus utolsó mondata a kereszten: „Atyám, a kezedre bízom lelkemet.”

te váltasz meg engem, URam, igaz Isten!

Gyűlölöm a hazug bálványok híveit, mert én csak az ÚRban bízom.

Ujjongva örülök hűségednek, mert látod nyomorúságomat, ismered lelkem szorongásait.

Nem adtál ellenség kezébe, hanem tágas térre állítottad lábamat.

A második rész következik, amelyben a megpróbáltatást a bizalom győzi le.

Légy kegyelmes, URam, mert bajban vagyok, szemem elhomályosodott a bánattól, odavan testem-lelkem.

A gond miatt vége lesz életemnek, a sóhajtozás miatt esztendeimnek. Bűnöm miatt megrokkant az erőm, csontjaim sorvadoznak.

Minden ellenségem gyaláz engem, szomszédaim félnek, ismerőseim megrettennek, ha látnak az utcán, elfutnak előlem.

Elfelejtettek, mintha meghaltam volna, olyan lettem, mint egy kallódó tárgy.

Mert hallom sokak suttogását: Iszonyú baj van vele! Rólam tanácskoznak egymás közt, el akarják venni az életemet.

De én bízom benned, URam, vallom: Te vagy Istenem!

Kezedben van sorsom, ments meg ellenségeim és üldözőim kezéből!

Ragyogjon rá orcád szolgádra, segíts rajtam hűségesen!

URam, ne szégyenüljek meg, ha hívlak téged! Szégyenüljenek meg a bűnösök, tünjenek el a holtak hazájában!

Némuljanak el a hazug ajkak, amelyek kihívóan, gögösen és megvetően beszélnek az igazról!

A harmadik rész pedig a bizalom diadala:

Milyen nagy a te jóságod, melyet a téged félőknek tartogatsz! Ebben részesíted a hozzád menekülőket minden ember szeme láttára.

Jól elrejtetted őket magadnál az emberek áskálódása elől. Megőrzöd őket sátradból a perlekedő nyelvektől.

Áldott az ÚR, aki csodálatos hűséggel bánt velem az ostromlott városban!

Én már azt gondoltam ijedtemben, hogy eltaszítottál magadtól. De te meghallgattad könyörgő szavamat, amikor hozzád kiáltottam segítségért.

Szeressétek az URat, ti hívei mind! Az állhatatosokat megtartja az ÚR, de kamatostul megfizet a gőgösöknek.

Legyetek erősek és bátor szívűek mind, akik az ÚRban reménykedtek!

A bizalom diadala biztatás mások számára, hisz Dávid megtapasztalta Isten erejét, és ezt megosztja másokkal, hogy biztassa őket Isten segítségének kérésére.

A következő zsoltárról azt gondolják, hogy Dávid ezt a Betsábéval törént vétke idején írta, miután Náthán próféta eljött hozzá, és erről a vétkeről beszélt vele. Van egy másik zsoltár is amelyik ugyanehhez a helyzethez kapcsolódik, az 51.-ik.

Dávidnak sok felesége volt, és mégis, amikor egy napon a házának tetejéről végigtekintett Jeruzsálem városán, észrevett egy közeli háztetőn egy gyönyörű nőt, aki éppen fürdött, és megkívánta őt, majd elküldte a szolgáit hozzá, hogy elhozzák őt Dávidhoz. Házasságtörést követett el vele, és közben a hölgynek a férje Dávid seregében harcolt Joáb vezetésével.

Néhány hét múlva Dávid üzenetet kapott a nőtől, hogy teherbe esett. Dávid elrendelte, hogy a férjét küldjék haza a harcból, és egy rövid beszélgetés után azt gondolta, hogy majd haza fog menni a feleségéhez és vele tölti az éjszakát, és később, amikor a feleség azt mondja a férjének, hogy terhes, akkor a férfinak nem fog feltűnni a dolog.

A dolgok nem alakultak így, mert a férj nem ment haza, hanem a palota udvarában töltötte az éjszakát Dávid szolgálóival. Reggel Dávid megtudta ezt, és megkérdezte tőle, hogy miért nem ment haza. A válasz az volt, hogy „Minden bajtársam a harcban van, és nem lenne helyes, hogy a feleségemmel szórakozzak, amikor ők még mindig ott harcolnak.”

Dávid estére leitatta, mert azt gondolta, hogy majd hazatántorog, és nem fog semmire emlékezni, de ő ismét a palota udvarában töltötte az éjszakát. Dávid szörnyen tragikus módon oldotta meg a dilemmát, mert azt üzent Joábnak, a hadsereg parancsnokának, hogy helyezze ezt a fickót a harc leghevesebb részébe, majd vonja vissza a többi seregeket mellőle, hogy így veszítse életét.

A terv működött, Uriás meghalt, és Dávid feleségül vette Betsabét. A megszületett gyerek nagyon beteg lett, Dávid imádkozott, de a gyerek meghalt. Aztán Nátán azt mondta Dávidnak:

Dávid, van a királyságodban egy nagyon gazdag ember, sok szolgálóval, sok nyájjal. Mellette lakott egy szegény ember, akinek csak egy báránya volt, és ez olyan volt számára, mint egy gyerek, együtt ettek, együtt aludtak. A gazdag ember meghívta a barátait vacsorára, és megparancsolta a szolgálóknak, hogy menjenek, és erővel vegyék el szomszédja egyetlen bárányát, öljék meg, hogy azt adja a vendégeinek vacsorára.

Dávid mérhetetlenül dühös lett, és azt mondta a prófétának, hogy: „Azt az embert halálra kell ítélni!” Nátán pedig azt mondta: „Dávid, az az ember te magad vagy!”

Dávid erre bocsánatért esedezett Istenhez, megtérve bűneiből. Cselekedetei szörnyűek voltak, az Írás egyáltalán nem akar kibúvót szolgáltatni Dávid cselekedeteire. Ugyanakkor Dávid megtérése is egyértelműen kiolvasható belőle.

Ez a zsoltár tehát abból az időből való, amikor Dávid ezen bűn miatti lelkiismeretfurdalását próbálja rejtegetni, cipelni, eltemetni.

Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett.

Milyen boldog az a pillanat, amikor megbizonyosodok arról, hogy a vétkem megbocsájtott!

Különbség van a vétek és a bűn között. A vétek nem mindig egy akaratlagos cselekvés következménye. A vétek szó eredetileg azt jelenti: „elvéteni a célt”. Isten azt mondja, hogy itt a cél, találj bele. Rendben, mondom, és megcélózom, de elvétem. De lehet, hogy nem akaratból vétem el, hanem csak azért, mert gyenge lövő vagyok. Ettől ez még vétek, annak ellenére, hogy nem akaratlanul tévedtem, hanem csak a gyengeségem következtében.

Ezért mondja azt a Biblia, hogy „mindenki vétkezett”. A Biblia vétkesnek szólít, és lehet, hogy ez nem tetszik neked, mert eltévesztetted a célt, amely a tökéletesség, hisz tökéletessé akar Isten tenni. Én is gyakran eltévesztettem a célt, nem mindig akaratlagosan, mert szeretnék jobb lenni, mint amilyen most vagyok, de nem vagyok olyan jó, amilyen szeretnék lenni. Eltévesztettem a célt.

A bűn már más kategória, mert ez egy akaratlagos céltévesztést jelent. Szándékosan vagyok engedetlen. Isten azt mondja, hogy „Chuck, itt van ez a vonal, nem akarom, hogy átlépd ezt.” Én aztán elmerülök a munkámban, nem figyelek és egyszerűen csak a vonal másik oldalán vagyok. Erre Isten azt mondja: „Hé, nem mondtam már, hogy ne lépd át a vonalat!” Oh, bocsánat, Uram, teljesen megfélemeztem róla, nem akartam!” Ez még nem bűn, csak vétek.

De ha az Isten azt mondja, hogy „Chuck, ne lépd át a vonalat!”, én meg azt válaszolom, hogy „na és mit tudsz csinálni, mert már át is léptem!”, nos ez egy akaratlagos, szándékos bűn. Gyakran a vétkek bűnbe torkolnak. Ártatlanul kezdem el, de aztán ahelyett, hogy megbánnám, és visszafordulnék, inkább takargatni, elrejteni akarom, és ez elkezd növekedni, amíg egyszerűen csak már bűnné válik.

Mindét esetben, milyen boldog vagyok, amikor minden megbocsájtatik!

Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkeben álnokság.

Dávid minden lehetséges álnoksággal el akarta takarni bűnét, mégis azt mondja, hogy milyen boldog az az ember, akinek az Úr nem rója fel bűnét. Azt hiszem, hogy sokan a Téalapó miatt téves képet kaptak Istenről. Sokan azt tartják, hogy Isten egy megdicsőült Téalapó. Bármit akarok, csak el kell mondjam Istennek, és Ő mindent megad, amit akarok, hisz Téalapóként csak arra vár, hogy teljesítse a kívánságomat.

Tudjuk, hogy a Téalapó virgácsot hoz a rossz gyerekeknek, mert felírja a rosszaságaikat, és megfizet nekik.

Dávid itt egy olyan emberről beszél, akinek Isten nem rója fel a saját vétkeit. Ki az, akiről az Isten nem vezet feketelistát és nem rója fel a vétkeit? Pál ezt mondja a Római levélben, hogy ez az ember az, aki Jézus Krisztusban van:

Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak.

Milyen boldog az életem Krisztusban:

Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.

Isten nem tartja számon a bukásaimat, milyen boldog ember vagyok. Nemcsak hogy megbocsájtotta a vétkeimet, és eltörölte bűneimet, de nem is tartja számon mindezeket!

Dávid most arról ír, hogy hogyan érezte magát, amikor takargatni akarta a bűneit:

Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett.

Lehet, hogy megpróbálsz takargatni a bűneidet és elfedni a bűntudatodat, de ez előbb-utóbb felszínre fog kerülni. A bűntudattal együtt tudat alatt kifejlődik a büntetés óhaja is. Ha nem kapom meg a büntetést, amely megszabadíthat a bűntudatomtól, akkor furcsa dolgokat kezdek csinálni, amelyeken keresztül azt várom, hogy megkapjam a büntetésemet.

Gyerekként ez könnyen ment nekem, mert apám igen hatékonyan szabadított meg a bűntudatomtól az öreg barackfa ágainak segítségével. Pszichológiai egyensúlyom rendben volt mindig. De most már idősebb vagyok, nincs senki, aki betessékelné az egyik szobába, és kezébe venné a „pszichológiát”. Ezért aztán furcsa, neurótikus dolgokat kell tegyek, hogy az emberek megbüntessenek engem.

Amikor megpróbálsz elfedni a bűnödet, akkor belülről mindig emészted magad, a csontjaid megöregednek, mert

Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. (Szela.)

A következő sor új irányt ad a zsoltárnak:

Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam.

A Biblia azt mondja, *ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.*

Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. (Szela.)

A héber nyelvben ez egy azonnali folyamatot jelöl, vagyis abban a pillanatban, hogy a szívemben azt gondolom, hogy meg fogom vallani a bűneimet, de még ki sem mondtam, már abban a pillanatban megbocsájtott nekem Isten. Isten csak a szíved hozzáállásának változását nézi. Abban a pillanatban, hogy elhatároztad, hogy megvallod a bűnödöt, Isten kegyelme elárasztja a szívedet.

Miért kell terhet hordozzunk? Miért kell hordozzuk a büntudatot, amikor Isten azonnal kész arra, hogy megbocsásson és megtisztítson minden bűntől?

Ezért hozzád imádkozzék minden hívő, amíg megtalálhat. Ha nagy vizek áradnak is, nem érik el őt.

Mindnyájan Istent kell keressük, mert szerető, kegyelmes, és megtartó ereje van.

Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömeivel. (Szela.)

A nyolcadik versben megváltozik a hangnem, és Isten válaszol a zsoltár írójának.

Bölcscsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.

Ne legyetek olyan okatlanok, mint a ló vagy az öszvér, amelynek kantárral és zablával kell fékezni szilajságát, másképpen nem közelít hozzád.

Isten azt mondja, hogy ne légy olyan mint egy csökönyös öszvér, akit zablával kell irányítani, amely fájdalmat okozva készíti őt engedelmességre. Ne kelljen ilyen kemény módszereket bevessek a te irányításodra, mert a szememmel szeretnék irányítani.

Mi magunk nehezítjük meg saját dolgunkat, amikor lázadunk Isten ellen, nem hallgatunk rá és érzéketlenek vagyunk.

Ekkor Ő bekeményít, de nem élvezi a fájdalmas folyamatokat. Nem akart bálnát küldeni Jónás után, de ez volt az egyetlen mód arra, hogy felkeltse a figyelmét.

*Sok fájdalom éri a bűnöst, de aki bízik az ÚRban, azt ő szeretettel veszi körül.
Örüljete az ÚRnak, ujjongjatek, ti igazak! Vigadjatek mind, ti igaz szívűek!*

Amikor magatoknak olvassátok a zsoltárokat, akkor érdekes tapasztalat lehet megfogadni a benne levő bátorításokat. Amikor azt mondja, hogy ujjongjatek, hát ujjongjatek! Ha azt mondja, hogy vigadjatek, akkor vigadjatek! Ha azt írja, hogy örömköltést hallassatok, akkor próbáljatek meg!

A 33.-ik zsoltár:

*Vigadjatek az ÚRban, ti igazak! Az igaz emberekhez illik a dicséret.
Adjatek hálát az ÚRnak citeraszóval, tízhúrú lanttal zengjetek neki!*

Dávid nagy zenész volt, és ezeket zenével együtt írta meg. Ő sok hangszer feltalálója is volt, és voltak húros hangszerek is ezek között. Nagyon jól hárfázott, és Izrael gyönyörű zsoltárosának nevezték.

*Énekeljetek neki új éneket, szépen zengjetek hangszereitek!
Mert az ÚR ígése igaz, mindent hűségesen cselekszik.
Szereti az igaz ítéletet, az ÚR szeretetével tele van a föld.*

Ha körbenéztek, láthatjátok Isten jóságát, amelyet oly sokféleképpen bocsájtott rendelkezésünkre.

Itt most Isten Igéjének erejéről kezd beszélni:

*Az ÚR ígése alkotta az eget, egész seregét szájának lehelete.
Gáttal torlaszolta el a tenger vizét, mederbe zárta hullámainak.
Féljen az ÚRtól az egész föld, rettegjen tőle a világ minden lakója,
mert amit ő mondott, meglett, és amit parancsolt, előállott.*

Gyakran szoktam esténként sétálni az erdőben az Úrral. A Tejútát nézegetve eszembe szokott jutni ez a vers, és az, hogy mondezt az Isten a szavaival teremtette, amikor azt mondta:

JAVITVA

Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság... Azután ezt mondta Isten: Legyenek világító testek az égbolton.

Arra gondoltam, hogy milyen hatalmas ereje van Isten szavának! Amikor feltekintesz az égboltra rácsodálkozol Istenre, rácsodálkozol erre a páratlan nagyságú erőre.

*Semmivé teszi az ÚR a nemzetek tervét, megghiúsítja a népek szándékait.
De az ÚR terve örökké megmarad, szívének szándéka nemzedékről nemzedékre.*

Boldog az a nemzet, amelynek Istene az ÚR, az a nép, amelyet örökségül választott.

Milyen boldog lesz az a nemzet, amely tiszteli és szolgálja Istent, és Őt helyezi élete középpontjába, és nem az anyagi jólétet isteníti. Ha megnézzük azokat a nemzeteket, amelyek Istent helyezték a nemzet szívébe, láthatjuk, hogy ezek áldott nemzetekké váltak.

Az Amerikát megalapító ősatyák megtették ezt annak idején. „A fény és a dicsőség” (The Light and the Glory) című könyv bemutatja Amerika alapításának azt a vetületét, amely kimaradt a történelem könyvekből. Hogyan írták rá a pénzérmekekre, hogy „Istenben bízunk”, hogyan került be a fogadalomtételbe az „egy nemzet Isten vezetése alatt” kifejezés.

Boldog az a nemzet, amelynek Istene az ÚR, az a nép, amelyet örökségül választott.

Ez a nép ti vagytok! Bárcsak tudnátok, hogy: *milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között.*

Letekint a mennyből az ÚR, és lát minden embert.

Az Isten figyel téged! Ez nagy biztonságot adhat, de ugyanakkor félelemmel is eltölthet, ha nem a megfelelő dolgot cselekszed.

Lakóhelyéből rátekint a föld minden lakójára.

Ő formálta mindnyájuk szívét, ismeri minden tettüket.

Nem a nagy sereg segíti győzelemre a királyt, nem a nagy erő menti meg a hőst.

Csalódik, aki lovaktól vár segítséget, mert nagy erejük nem ment meg.

De az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak.

Megmenti őket a haláltól, éhínség idején is megtartja életüket.

Lelkünk az URat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk.

Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk.

Maradjon velünk, URam, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!

A 34.-ik zsoltárt Dávid akkor írta, amikor megváltoztatta viselkedését Abimelek vagy Ákhis király előtt. Amikor Dávid Saul elől a filiszteusok földjére menekült, akkor Ákhis, filiszteus király elé vitték. Dávid elgondolta, hogy itt vagyok a filiszteusok előtt, akik gyűlölnék engem, mert megöltem Góliátot, és az izraeliek bajnoka voltam számtalan filiszteusok ellen harcban, és mi van, ha a király egyszerűen csak megöl.

Ezért aztán elkezdett örülteként viselkedni. Folyt a nyála le a szakállára, elkezdte kaparni a falat. Ákhis azt mondta a körülötte állóknak: „Minek hoztátok elém ezt

az örültet? Dobjátok ki innen!” Így Dávid megmenekült tőle és akkor írta meg ezt a zsoltárt.

Dávidé, abból az időből, amikor eszelősnek tette magát Abimeleknél, aki aztán elkergette, ő pedig elment.

Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicsérem szám.

Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek.

Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét!

Az ÚRhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegettem.

Dávid itt rámutat arra, hogy ez az örültnek tettetés a félelem következménye volt. A Példabeszédekben azt olvashatjuk, hogy az emberektől való rettegés csapdába ejt.

Itt Dávidnak Ákhistól való félelme idiótát csinált belőle, és az emberektől való rettegés minket is nagyon lekicsinyíthet.

Az emberektől való rettegés csapdába ejt, de aki az ÚRban bíz, az oltalmat talál.

Öröme derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk.

Kiáltott a nyomorult; az ÚR meghallgatta, és minden bajából kiszabadította.

Az ÚR angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket.

A Biblia azt mondja, hogy megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. A zsidókhoz írt levélből megtudhatjuk az angyalokról, hogy ők szolgáló lelkek, akiket a megváltás örököseinek szolgálatára küldtek. Ezért gondoljuk azt, hogy mindnyájunknak van egy őrangyala, aki vigyáz ránk.

Szeretnék majd néhány szót váltani az angyalommal, ha a mennyországba jutok. Szeretném megtudni, hogy hol volt néhányszor, amikor szükségem lett volna rá. Ugyanakkor szeretném megköszönni azt is, hogy olyan sokszor isteni beavatkozással mentett meg. Isten keze volt az egyetlen, amely azokból a helyzetekből ki tudott menteni. Fogalmam sincs, hogyan menekültem meg, de az Úr angyala ott volt.

Nagyon érdekes tapasztalatom volt az az őrangyalommal évekkal ezelőtt, amikor még gimnáziumba jártam. Tudom, hogy az Úr angyal volt velem, és megvédett abban az elképesztő helyzetben, és én nagyon hálás vagyok Isten védő kezéért.

Éreztétek, és lássátok, hogy jó az ÚR!

Mindezt meg kell tapasztaljátok! Hiába mondom nektek reggeltől estig, hogy milyen jó Isten, de mindezt saját magatoknak kell megtapasztaljátok.

Boldog az az ember, aki hozzá menekül.

*Féltétek az URat, ti szentjei, mert nem szükölködnek az istenfélők.
Az oroslánok is sínylödnek, és éheznek, de akik az URhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót.
Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám, megtanítalak benneteket az UR félelmére.
Ki az az ember, akinek tetszik az élet, és szeretne jó napokat látni?
Vigyázz, hogy nyelved ne szóljon rosszat, és ajkad ne beszéljen csalárdságot!
Hagyj fel a rosszal, és cselekedj jót, törekedj békességre, és kövesd azt!
Az UR szeme látja az igazakat, füle meghallja kiáltásukat.*

Ézsaiás 59.ik fejezetében olvashatjuk:
*Nem az UR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz,
hogy meghallgasson,
hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől
De az igazak kiállítását meghallja!*

*Az UR a gonosztevők ellen fordul, emléküket is kiirtja a földről.
Azok az URhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimenti őket minden bajból.
Közel van az UR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.
Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimenti az UR.*

Az Úr nem ígért senkinek nehézség nélküli életet, hisz sok baj éri az igazat, de az Úr kimenti őket valamennyiből. A gonoszoknak is sok baja van, de itt meg kell álljunk. Mindegy, hogy igaz vagy-e vagy gonosz, nehézségeid lesznek az életedben, a különbség csak annyi, hogy az igazat kimenti az Úr minden bajából.

Megőrzi minden csontját, egy sem törik el közülük.

Ez egy Jézus Krisztusra vonatkozó prófécia. Amikor eldöntötték, hogy meggyorsítják a kereszten függő rabok halálát, engedélyt kértek, hogy eltörhessék a lábszárcsontjaikat. Ezért törték el a két kereszten függő rabló lábszárcsontját, de amikor a katona Jézus lábát akarta eltörni, akkor látta, hogy Ő már meghalt. Hogy erről megbizonyosodjanak, a katona beleszúrta a dárdáját Jézus oldalába a szíve környékén, és innen vér és víz spriccelt elő, ami azt jelentette, hogy halálát a szívének megszakadása okozta. A csontjait nem törték el, és a prófécia így teljesedett be: *Megőrzi minden csontját, egy sem törik el közülük.*

Jézus egy áldozati bárány volt számunkra. Amikor Keresztelő János bemutatta Jézust szolgálatának kezdetén, akkor azt mondta: „Ime, Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit!” Péter azt mondta:
*tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból,
hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.*

Az áldozati bárány hibátlan kellett legyen, tehát egyetlen törött csontja sem lehetett. Ez a prófécia tehát Jézusban teljesedett be.

*Halálos veszedelem éri utol a bűnöst, megbűnhődnek, akik gyűlölik az igazat.
Az ÚR megváltja szolgáló életét, és nem kell bűnhődnie senkinek, aki hozzá menekül.*

A 35.-ik zsoltár:

*Dávidé. Perelj, URam, a velem perlőkkel, harcolj az ellenem harcolókkal!
Ragadj pajzsot, vértet, és siess segítségemre!
Végy elő lándzsát, csatabárdot üldözőim ellen! Szólj így hozzám: Én megsegítlek téged!
Érje szégyen és gyalázat azokat, akik életemre törnek! Hátráljanak meg, és piruljanak, akik rosszat terveznek ellenem!*

Ebben a zsoltárban Dávid ismét Isten ítéletét kéri az ellenségeire.

*Legyenek olyanok, mint a szélhordta polyva. Az ÚR angyala szórja szét őket!
Legyen útjuk sötét és síkos, az ÚR angyala üldözze őket!
Mert ok nélkül vetették ki rám hálójukat, ok nélkül ástak vermet nekem.
Érje őket váratlan veszedelem, fogja meg őket a háló, amelyet kivetettek, ők maguk essenek gödörbe!
Én pedig ujjongok az ÚRnak, és örvendezek szabadításának.
Minden porcikám ezt mondja: Ki volna hozzád fogható, URam? Mert megmented a nyomorultat az erőszakostól, a nyomorultat és szegényt a fosztogatótól.*

Itt ismét egy Jézusra vonatkozó prófécia következik:

*Hamis tanúk állnak elő, olyanról faggatnak, amiről nem tudok.
Rosszal fizetnek a jóért, életemre törnek.
Pedig ha ők betegek voltak, én zsákruhát öltöttem, böjttel gyötörtem magamat, újra meg újra szívből imádkoztam.
Úgy jártam-keltem, mintha barátomról, testvéremről lett volna szó, mély bánatba merültem, mint aki anyját gyászolja.
De mikor én meginogtam, örömben összegyűltek. Összegyűltek körülöttem mint idegenek és ismeretlenek, szitkozódnak szünet nélkül.
Elvetemülten gúnyolódnak, acsarkodnak ellenem.
Uram, meddig nézed el ezt? Ments meg engem az ordítózóktól, életemet az oroslánoktól!
Magasztallak a nagy gyülekezetben, hatalmas nép között dicsérlek.
Ne engedd, hogy kinevessenek hazug ellenségeim, és összekacsintassanak, akik ok nélkül gyűlölnék.
Mert nem jó szándékkal beszélnek, csalárd dolgokat terveznek azok ellen, akik szelíden élnek a földön.
Feltátották rám szájukat, hahotázva mondják rólam: Saját szemünkkel láttunk!
Láttad mindezt, URam! Ne hallgass, Uram, ne légy távol tőlem!
Serkenj fel, ébredj, tégy igazságot peremben, Uram, Istenem!*

*Ítéld meg igazságod szerint, URam, Istenem, ne engedd, hogy kinevessenek!
Ne mondhassák magukban: Ez az, ezt akartuk! Ne mondhassák: Végeztünk
vele!*

*Szégyenkezve piruljon mindenki, aki örül bajomnak! Szégyen és gyalázat borítsa
azokat, akik dölyfösek velem szemben!*

*Ujjongjanak, örüljenek, akik igazamat kívánják! Beszéljék mindenkor, hogy nagy
az ÚR, aki szolgája javát akarja.*

Nyelvem hirdeti igazságodat és dicséretedet minden nap.

A 36.-ik zsoltár:

A karmesternek: Az ÚR szolgájáé, Dávidé.

*A bűnös ember szíve mélyén ott suttog a bűn. Nem számít neki az istenfélelem,
sőt azzal hízeleg magának, hogy bűnével gyűlöletet tud szítani.*

Szája rontást és csalárdságot beszél, nem akar okos és jó lenni.

Rontást eszel ki ágyában, nem a jó úton jár, nem veti meg a rosszat.

URam, szereteted az égig ér, hűséged a fellegekig.

*Igazságod olyan, mint a hatalmas hegyek, ítéleteid, mint a nagy mélység, embert
és állatot megtartasz, URam.*

*Mily drága a te szereteted, Istenem! Szárnyad árnyékába menekülnek az
emberek.*

Dúslakodnak házad bőségében, örömet árasztasz rájuk, mint patakot.

Tudjátok, hogy milyen lehet az Isten örömeinek patakából inni?

Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.

Maradj hűséges a téged szeretőkhöz, igazságos a tiszta szívűekhez.

Ne taposson rám a gögösök lába, ne tegyen bujdosóvá a bűnösök keze!

Majd elbuknak a gonosztevők, elterülnek, nem tudnak fölkelni.

Ebben a zsoltárban is gonosz ellenségeiről beszél Dávid az első négy versben, majd az 5.-ik versben Istenhez fordul, az Ő szeretete, hűsége és igazsága felé. Milyen boldogok azok, akik mindezt megtapasztalhatják, mert bőségesen dúskálni fognak az élet forrásának vizében.

A 37.-ik egy nagyon érdekes zsoltár, amely így kezdődik:

Ne indulj haragra a gonoszok miatt, ne irigykedj a cselszövőkre!

Majd a 7-8.-ik versben is:

Ne indulj fel, ha az alattomos embernek szerencsés az útja!

*Tégy le a haragról, hagyd a heveskedést, ne légy indulatos, mert az csak rosszra
visz!*

Életünk igen gyakori jellemvonása a harag, az indulat. Milyen könnyen felindulunk, milyen könnyen aggodalmaskodunk! Mindezen érzéseket az itt leírt dolgok okozzák. A gonoszok, az alattomosak bővülködnek a gonoszságaik nyomán. Úgy néz ki, hogy a gonosz urrá lesz a jó felett, és ezért aztán felindulok, de pontosan ez az ami miatt nem szabadna ezt megtennem.

Isten uralkodik mindenek felett, tehát nem kell indulatos legyek a gonoszokra, és nem is kell irigykedjek az alattomosakra. Miért?

Mert hamar elhervadnak, mint a fű, elfonnyadnak, mint a zöld növények.

A gonoszok napjai meg vannak számlálva, ezért ne irigykedjete rájuk, mert hamarosan végük lesz. Miért irigykednél olyan emberre, aki hamarosan elpusztul?

Bízzál az ÚRban, és tégy jót,

Jobb ha az ÚRban bízol, mint az emberekben. Isten ismeri a helyzetedet és a határaidat, szeret téged és vigyáz rád, csak bízzál benne!

akkor az országban lakhatsz, és biztonságban élhetsz.

Gyönyörködj az ÚRban, és megadja szíved kéréseit!

Gyönyörködtetek már valaha az ÚRban? Ezt a dicséretet és hálaadások közepette tudjuk megtenni. Gyakran állok meg egy pillanatra, és végiggondolom azokat az áldásokat, amelyeket az Úr nekem adott. Amikor meglátom az Ő jóságát, és végigtekintek az Ő áldásain, mindez örömmel tölt el, és áldom Őt, dicsérem Őt: „Istenem, milyen jó, hogy veled élhetek, milyen jó hogy ismerhetlek, hogy szolgálhatlak, milyen jó, hogy a Király gyermeke lehetek, milyen jó, hogy enyém lehet az örökélet reménye! Mégis túl kevés időt töltök ezzel, és mindnyájan sokkal többet kellene gondoljunk ezekre.

Hagyd az ÚRra utadat

Nagyon fontos dolog ez, amikor eljutsz az életedben arra a pontra, hogy elkötelezettje leszel az Úrnak. Nagyon fontos, hogy utjainkat az Ő kezébe adjuk.

Hagyd az ÚRra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik: világossá teszi igazságodat, jogodra fényt derít. Légy csendben, és várj az ÚRra!

Amikor eljutsz ide, akkor tud betölteni téged Isten békessége, és mondhatod, hogy bármi jön, és bármi következik, mind a Te kezében van, Uram. A keresztény élet egyik legnagyobb ajándéka az, amikor az ÚRban tudunk megnyugodni a nehézségek, megpróbáltatások közepette.

Ne indulj fel, ha az alattomos embernek szerencsés az útja!

Tégy le a haragról, hagyd a heveskedést, ne légy indulatos, mert az csak rosszra visz!

Mert a gonoszok kipusztulnak, de akik az ÚRban reménykednek, azok öröklik a földet.

*Egy kis idő még, és nem lesz meg a bűnös, körülnézel, de nyomát sem találsz.
Az alázatosak öröklik a földet, és teljes békességet élveznek.*

Jézus azt mondja a boldog mondások egyikében, hogy „Boldogok az alázatosak, mert ők öröklik a földet”, és egy olyan földön fognak élni, amely teljes békességet fog élvezni. El tudjátok ezt képzelni? Nem hiszem, mert soha nem tapasztaltunk még eddig ilyent.

Már az iskolaudvaron is azt látom, hogy verekednek a kisgyerekek egymással, mintha már mindenki csak harcolna egymással ebben a világban. Milyen dicső világ lesz az, amikor mindenki békében fog élni Isten jóságának bőségében.

Ármánykodik a bűnös az igaz ellen, és acsarkodik ellene.

Az Úr nevet rajta, mert látja, hogy eljön majd a napja.

Kardot rántanak a bűnösök, kifeszítik íjukat, hogy elejtsék a nyomorultat és a szegényt, levágják az egyenes úton járókat.

De kardjuk saját szívüket járja át, és íjaik összetörnek.

Többet ér a kevés az igaznak, mint a gazdagság a sok bűnösnek.

Mert a bűnösök karja összetörik, de az igazakat támogatja az ÚR.

Ismeri az ÚR a feddhetetlenek életét, és örökségük megmarad örökké

Mózesrel kapcsolatban írja az Ige, hogy *inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett.*

Itt is azt olvashatjuk, hogy a bűnösök elpusztulnak, de az igazak öröksége örökké megmarad.

Nem szégyenülnek meg a gonosz időkben sem, jóllaknak az éhínség napjaiban is.

De megsemmisülnek a bűnösök, elenyésznek az ÚR ellenségei, mégha olyanok is, mint a viruló rétek, füstként enyésznek el.

Kölcsönt kér a bűnös, és nem adja vissza, de az igaz könyörületes és adakozó.

Akiket megáld az ÚR, öröklik a földet, akiket megátkoz, elpusztulnak.

Az ÚR irányítja annak az embernek a lépteit, akinek az útja tetszik neki.

Ha elesik is, nem marad fekve, mert az ÚR kézen fogja.

Milyen jó, amikor az Úr kézenfog, és örömmel felemel. Milyen jó ez, hisz az Úr a jó útra visz és ha elesik, akkor Ő fog felemelni.

Gyermek voltam, meg is öregedtem, de nem láttam, hogy elhagyatottá lett az igaz, sem azt, hogy gyermeke koldussá vált.

Ha Isten gyermeke vagy, akkor sohasem kell majd kéregessél.

Mindenkor könyörül, és kölcsönad, gyermeke áldott lesz.

Kerüld a rosszat, tégy jót, és itt lakhatsz mindvégig.

Mert az ÚR szereti a jogosságot, és nem hagyja el híveit. Megőrzi őket mindenkor, a bűnösök utódait pedig kiirtja.

Az igazak öröklik a földet, és ott laknak mindvégig.

Bölcsen beszél az igaznak a szája, és a nyelve igazat mond.

Isten törvénye van a szívében, nem ingadoznak léptei.

Leselkedik a bűnös az igazra, és meg akarja ölni.

De az ÚR nem hagyja, hogy kezébe kerüljön, és nem engedi, hogy bűnösként elítéljék.

Reménykedj az ÚRban, maradj az ő útján! Ő felmagasztal, és öröklöd a földet; meglátod, hogy kiirtja a bűnösöket.

Bátorítások sorozatát olvashatjuk itt: ne félj, ne irigyked, ne légy haragos, és tagadd meg a haragod, valamint: Bizzál az Úrban, örvendezz az Úrban, járj az Ő útjain, nyugodj meg Őbenne, és végül várj az Úrra. Mindezek a tökéletes ember jellemvonásai.

Láttam egy erőszakos bűnöst: olyan volt, mint egy terebélyes zöldellő fa,

de egyszer csak eltűnt, nem volt többé, kerestem, de nem lehetett megtalálni.

Vigyázz, hogy feddhetetlen légy, ügyelj, hogy becsületes maradj, mert a jövő a béke emberé!

De a vétkesek mind megsemmisülnek, a bűnösök vége pusztulás.

Az igazak segítséget kapnak az ÚRtól, erőt a szükség idején.

Megsegíti az ÚR, megmenti őket, megmenti a bűnösöktől, megszabadítja őket, mert hozzá menekülnek.

A 38.-ik zsoltár arról szól, hogy Dávid valamilyen bűn következményeként igen beteg lett.

Dávid zsoltára. Emlékeztetőül.

URam, ne feddj meg felindulásodban, ne ostorozz lángoló haragodban!

Mert nyilaid belém hatoltak, és rám nehezedett kezed.

Nincs ép hely testemen sújtó haragod miatt, nincs sértetlen csontom vétkem miatt.

Mert bűneim összecsaptak fejem fölött, súlyos teherként nehezednek rám.

Megbűzhödtek, elgennyesedtek sebeim oktalanságom miatt.

Mi volt ez a betegség, nem tudjuk.

Elcsüggedtem, meggörnyedtem nagyon, úgy járkálok egész nap, mint aki gyászol.

Derekam égő fájdalommal van tele, nincs ép hely testemen.

Kimerültem, végképp összetörtem, szívem gyötrelmében kiáltozom.

Uram, előtted van minden kívánságom, nincs rejtve előtted sóhajtásom.

Szívem hevesen dobog, erőm elhagyott, szemem világa sincs már velem.

Szeretteim és barátaim félreállnak, mert csapás ért, rokonaim is elhúzódnak tőlem.

Tört vetettek, akik életemre törnek, akik vesztemet akarják, arról beszélnek, hogyan ártsanak nekem, és családod terveken gondolkoznak mindennap.

De én meg sem hallom, mintha süket volnék, olyan vagyok, mint egy néma, aki nem nyitja ki száját.

Olyan vagyok, mint aki nem hall, és szájában nincs ellenvetés.

Mert benned reménykedem, URam, te majd megfelelsz nekik, Uram, Istenem!

Bárcsak ne nevetnének rajtam, ha lábam meginog - gondoltam -, ne lennének dolyfősek velem szemben!

Hiszen már közel vagyok az eleséshez, szüntelenül gyötör a fájdalom.

Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt.

De ellenségeim életerősek, sokan vannak, akik ok nélkül gyűlölnék.

Rosszal fizetnek nekem a jóért, rám támadnak, pedig én jóra törekszem.

Ne hagyj el engem, URam, Istenem, ne légy távol tőlem!

Siess segítségemre, Uram, szabadítóm!

Dávid igen rossz helyzetbe került a bűne miatt, és szörnyű betegség gyöttri, ugyanakkor elhagyták barátai, és az ellenségei az életére törnek.

A 39.-ik zsoltár. Jedútún, akárcsak Ászáf, Dávid egyik zenésze volt.

A karmesternek, Jedútúnnak: Dávid zsoltára.

Ezt határoztam: vigyázok szavaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel, megzabolázom számat, ha gonosz ember kerül elélem.

Néma voltam, szótalan, hallgattam, de ez nem volt jó, fájdalomam kiújult.

Szívem fölhevült bennem, míg sóhajtoztam, lánggra lobbantam

Tapasztaltatok már, hogy égtek belülről? Jobb, ha ilyenkor az ember nem beszél, de Dávid a megfelelő személyhez kezdett el beszélni:

nyelvemmel beszélni kezdtem:

Add tudtomra, URam, életem végét, meddig tart napjaim sora, hadd tudjam meg, milyen mulandó vagyok!

Íme, arasznyivá tetted napjaimat, életem ideje semmiség előtted.

Az élet rövid. Jó ha hetven évig élsz, de azontúl már nagyon nehéz az élet. Istenem, segíts, hogy rájöjjek, mennyire mulandó vagyok.

Íme, arasznyivá tetted napjaimat, életem ideje semmiség előtted. Mint egy lehelet, annyit ér minden ember, aki él. (Szela.)

Az ember, a szegény ember milyen tudatlan még abban is amit a legjobban tud. Mi az, amit a legjobban ismersz? Mit tanultál? Mennyit lehet tudni azon a területen, amivel kapcsolatban diplomáztál? Mit tudsz ahhoz képest, hogy mit lehetne tudni azon a területen?

Én a Bibliaismeretekben diplomáztam, és a Biblia az, amiről a legtöbbet tudok, a többi tárgyhoz viszonyítva, de elmondhatom, hogy nagyon tudatlan vagyok a Bibliával kapcsolatban, ha összehasonlítjuk a tudásomat azzal, amit e tárgyban összesen tudni lehetne.

Árnyékként jár-kei itt az ember, bizony hiába vesződik. Gyűjtöget, de nem tudja, ki fogja hasznát venni.

Így hát mit várhatok, Uram? Egyedül benned reménykedem!

Ments meg az ellenem vétőktől, ne engedd, hogy a bolondok gyalázzanak!

Néma maradok, nem nyitom ki számat, hiszen te munkálsz.

Nem panaszkodom a csapások miatt, mert tudom, hogy tőled származnak!

Vedd le rólam csapásodat, elpusztulok sújtó kezed alatt!

A bűn miatt büntetéssel fenýited az embert, tönkretesz szépségét, mint a moly. Mint egy lehelet, annyit ér minden ember. (Szela.)

Hallgasd meg imádságomat, URam, figyelj segélykiáltásomra! Könnyeim láttán ne légy néma, mert jövevény vagyok nálad, zsellér, mint minden ősem.

Ne nézz rám haraggal, hadd viduljak föl, mielőtt elmegyek, és nem leszek többé.

A 40.-ik zsoltár:

A karmesternek: Dávid zsoltára.

Várva vártam az URat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat.

Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet.

Az előző zsoltár arról szólt, hogy ments meg, Uram, most pedig: meghallotta kiáltásomat! Amikor visszatekintek az életemre, és meglátom azt a szörnyű vermet, amelyből Isten kihúzott, akkor nagyon hálás vagyok neki! Rájövök, hogy süllyedtem lefelé, de Ő sziklára helyezte a lábamat, megalapozta életemet Krisztusban.

Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne.

Boldog ember az, aki az URba veti bizodalját, nem igazodik a kevélyekhez és az elvetemült hazugokhoz.

A tegnap hazafelé vezettünk, és a visszapillantóban megláttam egy gyönyörű autót, amelyben egy férfi ült nagyon büszkén. Szóltam a feleségemnek, amikor elhaladt mellettünk: „Figyelj, Kay, itt ez a fickó, az istenét vezeti az úton.” Kay odanézett, majd hirtelen vissza rám, és azt mondta: „Nem akarom megadni neki azt az örömet, hogy megbámuljam, mert pont ezt akarja.”

URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni. Véresáldozatban és ételáldozatban nem telik kedved: nyitott fület adtál nekem.

Isten nem elsősorban engedelmességet vár tőled és nem áldozatokat. Amikor egy szolga letöltött 6 évnyi szolgálatot, akkor a törvény szerint el kellett engedni. A 7.-ik év a szabadulás éve volt, minden szolgát el kellett engedni a szolgaságából, kivéve, ha egy szolga azt mondta az urának, hogy örömmel szolgáltam neked, boldog vagyok itt, nem akarok szabad lenni, hanem örökre szolgád akarok maradni.

Az ura ekkor vett egy szűrő szerszámot, és a fölcimpáján keresztül odaszegezte az ajtófélfához. Ez egy füllyukasztási folyamat volt, és utána egy aranygyűrűt tettek a lyukba. Ha tehát egy fülében aranygyűrűs szolgát láttak, akkor tudták, hogy ő saját választásából volt szolga.

Isten azt mondja, hogy nem kérek áldozatokat csak nyitott fület. Szeretném, ha egy szolgálai étellel engedelmeskednél nekem. Az étedet akarom. Én tehát a saját választásom miatt vagyok szolga, és imádom az Urat szolgálni, nem akarok semmi mást tenni, mert semmiféle más élet nem lenne jobb számomra.

Égőáldozatot és vétékáldozatot nem kívánsz.

Ez mind Jézusra vonatkozó prófécia is. A zsidók leveléből idézve:
Ezért, amikor eljön a világba, így szól: „Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem; égő- és bűnért való áldozatot nem kedveltél. Akkor ezt mondtam: Íme, itt vagyok, amint a könyvtekercsben meg van írva rólam, hogy teljesítsem a te akaratodat, Istenem.”

A könyvtekercs, az Új testamentum Jézus Krisztusról íródott. Jézus azt mondta a farizeusoknak:
Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot, és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.

Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratodat teljesítsem, törvényed szívemben van.

Amikor annak örülsz, hogy Isten törvénye a szívedbe van írva, akkor tudod az Ő akaratát örömmel cselekedni. Az Ő akaratát nem keresztként cipelem, hanem ez a legizgalmasabb és legörömtelibb megtapasztalás az életemben. Nem is akarok semmi mást csinálni, mert oly dicső ezt tenni. Ő olyan óhajokat keltett fel szívemben, amelyek nyomán én örömmel cselekszem az Ő akaratát.

Hirdetem igazságodat a nagy gyülekezetben, és nem zárom be számat, jól tudod, URam!

Igazságodat nem rejtegetem szívem mélyén, hanem beszélek hűségéről és szabadításodról. Nem titkolom el szeretetedet és hűségedet a nagy gyülekezet előtt.

URam, ne vond meg tőlem irgalmadat, szereteted és hűséged őrizzen szüntelen! Mert annyi baj vett engem körül, hogy megszámlálni sem lehet. Bűneim büntetése utolért engem, áttekinteni sem tudom őket, számosabbak hajam szálainál, és a szívem is elhagyott engem.

Légy kegyelmes, URam, és ments meg, URam, siess segítségemre!

Szégyenkezzen, piruljon mindenki, aki életemet el akarja venni! Riadjanak vissza, és érje gyalázat azokat, akik bajomban gyönyörködnek!

Rettegjenek szégyenükben, akik hahotázva beszélnek rólam!

Örüljenek, és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek. Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az ÚR!

Én nyomorult és szegény vagyok, de gondol rám az Úr. Te vagy segítségem és megmentőm, Istenem, ne késlekedj!

Úgy járjatok az élet útján, hogy Isten örvendezzen bennetek. Imádkozom, hogy legyenek közetetek olyanok, akik azt mondják, hogy Istenem, szeretlek, téged szeretnék szolgálni, megelégszem veled, és nem akarok semmiféle más életet élni. Nyisd ki a fülemet, Uram, elfogadom Jézus Krisztus rabszolgájának jelét.

Kívánom, hogy ismerjétek meg az Úr szolgálatának örömeit és áldásait! Én egyetlen napig sem szeretnék az Úr ereje, irányítása és segítése nélkül élni. Arra bátorítalak, hogy nyissátok meg előtte a szíveteket és az életeteket, mert Ő segíteni akar nektek, és elvezet majd az Ő igazságának ösvényére.

ZSOLTÁROK KÖNYVE 41-46. Fejezet

A 41.-ik zsoltár, akárcsak az első, boldog mondással kezdődik:

A karmesternek: Dávid zsoltára.

Boldog az, akinek gondja van a nincstelenre, ha bajba kerül, megmenti az ÚR.

A Biblia nagyon sokat beszél arról, hogy Isten mennyire a szívében viseli a szegények ügyét. Isten minket is folyamatosan arra indít, hogy segítsük a szegényeket. Az Írás azt mondja, hogy „aki a szegényeknek ad, az Úrnak ad.” Ha bármikor tartoznátok valamivel az Úrnak, akkor keressetek egy szegény embert és úgy adjatok neki, hogy közben nem várjátok, hogy ő visszaadja nektek, inkább az Úrtól várjátok a fizetséget, mert Ő hihetetlenül magas kamatot fizet.

Az ÚR megőrzi, és életben tartja, boldog lesz a földön; nem engedi át ellenségei dühének.

Az ÚR enyhülést ad betegágyán, jobbulást ad neki, valahányszor betegen fekszik.

Nagyon érdekes, hogy a zsoltár írója mennyire személyesen beszél Istenről. Ha nagyvonalúan adakoztál a szegényeknek, akkor többek között Isten gondoskodni fog rólad, amikor betegen fekszel majd az ágyadban. Ez egy igen érdekes dolog Istennel kapcsolatban, és nagyon távol áll a pogány istenekkel kapcsolatos elméletektől. El tudjátok képzelni, hogy Jupiter vagy Buddha gondoskodna rólatok, amikor betegek vagytok? Istennel mégis létezik ez a gyönyörű, bensőséges kapcsolat – még a betegségünk alatt is megőrizz minket.

Eddig a szegényekről szólt tehát, és a zsoltár következő részében Dávid a saját ügyével foglalkozik:

Ezt mondom: URam, légy kegyelmes hozzám! Gyógyíts meg engem, mert vétkeztem ellened!

Ellenségeim rosszat mondanak rólam: Mikor hal már meg, mikor vész ki a neve? Aki eljön meglátogatni, hiábavalóságot beszél, szívében összegyűjt minden rosszat, azután kimegy az utcára, és kibeszéli.

Mindazok, akik gyűlölnek, egymás közt sugdolóznak, és rosszat gondolnak rólam:

Gyógyíthatatlan betegség támadta meg, nem kel föl többé onnan, ahol fekszik!

A következő vers egy prófécia Jézus Krisztussal kapcsolatban, akit Júdás árult el:

Még a legjobb barátom is, akiben megbíztam, aki velem együtt evett, az is ellenem támadt.

János evangéliumának 13.-ik fejezetében Jézus ezt a verset idézi amikor Júdás Iskariótesre utal. Érdekes tehát, hogy miközben a zsoltár írója a saját helyzetéről ír, hirtelen próféciai területre érkezik, és az Úrról beszél.

*De te, URam, légy kegyelmes, segíts fel engem, hadd fizessenek meg nekik!
Abból tudom meg, hogy kedvelsz, ha nem ujjonghat rajtam ellenségem,
engem pedig megtartasz, mert feddhetetlen vagyok, és színed elé állítasz örökre.
Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké. Ámen, ámen.*

Itt ér véget a Zsoltárok első könyve. Öt zsoltárkönyv van összesen, és egyes Biblia kutatók szerint ezek összefüggnek Mózes öt könyvével.

Mózes könyveiben Isten szól az emberhez, átadja a törvényeket és megalapítja a szövetséget. A zsoltárokból pedig az ember szól Istenhez dicsőítéssel és áldással. Hogy mindezeket a könyveket valójában össze lehet-e kapcsolni egymással, legyen a teológusok fejfájása, nem érdemes ezen sokat gondolkozzunk.

Ugyanakkor, a zsoltárok mind az öt könyve egy áldás mondással ér véget, akárcsak itt:

Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké. Ámen, ámen.

Ettől kezdve tehát a zsoltárok második könyvét tanulmányozzuk.

Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!

Jézus azt mondta, hogy *Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek.* Itt a zsoltár írója az Isten iránti vágyakozását fejezi ki: *Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!*

Jézus így kiáltott: *„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!
Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”*

Minden ember belsejében megvan az Istennel való értelmes kapcsolat iránti szomjúság. Ez a szomjúság olyan, mint amikor néha éhes vagy, de nem tudod pontosan, hogy mire is vagy éhes. A testednek szüksége van valamilyen összetevőre, de mivel nem tudod, hogy pontosan mire, ezért aztán mindent megeszel, ami az utadba kerül. Semmi sem elégíti ki ezt az éhséget.

Néha ez az éhség meghatározhatatlan, pontosan úgy ahogy ez a fajta szomjúság is. Tudom, hogy valami hiányzik, tudom, hogy többre van szükségem, tudom, hogy az élet többet tartogat annál, mint amit már megtapasztaltam. A valóság pedig az, hogy valahol mélyen a belsőmben a lelkem Isten iránt szomjazik.

Hihetetlen, hogy az emberek mi mindennel akarják ezt a szomjúságot kielégíteni. Nézzetek körül a világban, és láthatjátok, hogy az emberek ezt a lelki szomjúságot megpróbálják mindenféle furcsa módon kielégíteni. Testi és érzelmi élvezetekkel próbálkoznak, és azt gondolják, hogy ha csak ezt a dolgot elérhetem, ha csak ezt a dolgot még megszerezhetem, akkor ez ki fog majd elégíteni engem. És rohannak az ösvényükön, de amikor a végére érnek, akkor veszik csak észre, hogy ez is üres, mint a többi. Így hát egy új ösvényt keresnek, és összevissza rohangálnak, hogy kielégíthessék ezt a szomjúságot. Valójában nem tudják, hogy hol és mivel lehet kielégíteni ezt.

Amikor Jézus a szamáriai asszonnyal beszélt a kútnál, azt mondta neki: *Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik.* Ezt a verset kellene minden földi ambíció fölé vésni. Igyál belőle nyugodtan, de ismét szomjazni fogsz, hisz nem fogod megtalálni azt a valódi kielégülést, amelyért a szíved epedezik, csak akkor, ha megtalálsz az Istennel való értelmes kapcsolatot.

Bölcs és áldott az az ember, aki meg tudja határozni ezt a szomjúságát, tudván, hogy ez Isten iránti szomjúság, majd közeledni fog Istenhez, hogy kapcsolata legyen vele. Isten helyezte belénk ezt a szomjúságot és csak Ő tudja kielégíteni azt.

A zsoltár írója így folytatja:

Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?

Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?

Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot.

Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem?

Itt a zsoltár írója magával beszélget, és ez néha igen egészséges dolog is lehet. Megkérdezi magától, hogy „Miért vagyok elbátortalanodva, miért vagyok depressziós? Miért érzem magam ilyen nyomorultul?”

Sokan depressziósok, de csak azt hajtogatják, hogy „Én depressziós vagyok.” És továbbra is azok maradnak, ahelyett hogy addig beszélgetnének önmagukkal, amíg meggyőzik magukat a javulásról.

Olyan gyakran képesek vagyunk meggyőzni magunkat a vereségről, a depresszióról, hogy mi nem vagyunk jók semmire, hogy ez a legrosszabb, ami valaha valakivel megtörtént, senki sem volt még ilyen nehézségben – így és ehhez hasonlóan nyalogatjuk sebeinket. A zsoltár írója a kérdések után tanácsot ad saját magának:

Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!

Azt mondja, hogy „ne csüggedj, mert Isten ül a trónon”. És akkor szoktunk elcsüggedni, amikor elfelejtjük ezt. Soha nem szabad elfelejteni, hogy Isten van mindenek felett. Amikor ezt elfelejtem és a világra tekintek, akkor értelmetlennek tűnik minden. Elismerem, hogy a dolgok az ember irányításán túl vannak, a hajó gyorsan süllyed, de Isten továbbra is uralkodik, és ő ül a trónon. Ma ez az egyetlen reménységem.

Istenem, elcsügged a lelkem

Nagyon fontos, hogy légy őszinte Istennel, mert sohasem tudod becsapni Őt. Ha valami bánt, akkor valld meg neki, mondd nyugodtan, hogy: „Istenem, elcsügged a lelkem” Vannak akik minden kérdésre azt válaszolják, hogy minden szuper, minden jó, de a valóságban mindez csak álca, mert a dolgok szörnyen alakulnak, és nem tudják, hogy mihez kezdjenek.

Gyakran ezt Istennel kapcsolatban is megtesszük, de az a legjobb, ha őszinték vagyunk vele: „Istenem, nagyon lent vagyok, a lelkem háborog és elbátortalanodtam...”

Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár hegyéről.

Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem.

Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez.

Annak ellenére, hogy úgy néz ki, hogy a nehézség, a szomorúság és a bánat maga alá fog temetni, mégis az Úr a szeretetét rendeli mellém, és az éneke velem lesz. Az Írásokban több utalás is van éjjeli énekekre.

Néhány évvel ezelőtt Pensylvaniában jártam, ahol különleges istentiszteleteken kellett beszédet mondjak. Az ottani tonhaltól ételmérgezést kaptam és az esti alkalom után visszatérve a szobámba éreztem, hogy nagyon beteg vagyok. Nem tudtam aludni, forgott a gyomrom a rossz ételtől, és ott feküdtem az ágyon nyomorúságomban. Egyszer csak egy gyönyörű dicsőítő kórus zenéjét hallottam. Korábban még soha nem hallottam ezt a zenét, és elkezdtem énekelni újból és újból az éjszaka kellős közepén.

Mindez egy ihlet lehetett, és gondoltam, hogy milyen gyönyörű kórus zene, jobb ha felkelek és lekottázom. Talán lemehegek a hallba, és a zongora segítségével le tudom írni, nem akarom elfelejteni, mert mindenkinek meg szeretném tanítani. De aztán arra gondoltam, hogy ha ilyen hajnaltájt elkezdek zongorázni, akkor felébresztem a házigazdát, és azt fogja gondolni, hogy megőrültem, vagy hasonló. Jobb ha nem megyek le, gondoltam, de valójában túl beteg voltam ahhoz, hogy felkeljek, felkapcsoljam a villanyt, és leírjam a zenét. Így hát újból és újból énekeltem, és azt gondoltam, hogy ezt már nem fogom elfelejteni, mert olyan gyönyörű. Végül valahogy álomba énekeltem magam.

Reggel, amikor felkeltem, az Úr munkájának köszönhetően meg voltam gyógyulva. Jól éreztem magam, de a kóruszene egyszerűen nem jutott eszembe. Kerestem, próbáltam visszaemlékezni, kértem az Urat, hogy segítsen, de azt válaszolta, hogy „ez volt az éjszaka dala, az Én dalom, hogy túljuttassalak azon a kemény éjszakán.”

*éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez.
Ezt mondom Istenemnek, köszálamnak: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell
gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?
Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt
mondogatják nekem: Hol van a te Istened?*

Ezt a kérdést gyakran vágják a keresztényekhez, amikor valami baj van: „Hol van a te Istened?” Mintha Istennek az lenne a dolga, hogy minden nehézségből kimentsen. Isten nem ezt igéri, hanem ezt: *Sok baj éri az igazat*
„Hol van a te Istened, amikor a gyerekek halálra éheznek Afrikában? Hol van a te Istened, amikor földrengések ölnek meg emberek?” És valóban elcsüggedhetünk, amikor úgy tűnik, hogy nincsen válaszunk.

*Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még
hálát adok neki, szabadító Istenemnek!*

Egy nap majd ezért a mai nehézségért is dicsérni fogom Istent.

A 43.-ik zsoltár hasonló a 42.-ikhez, és egyesek szerint összetartozik a kettő. Néhány kéziratban egybeírott zsoltárként szerepelnek.

*Szolgáltass nekem igazságot, Istenem, és pereld peremet a hűtlen néppel
szemben! Az alattomos és álnok emberektől ments meg engem!
Hiszen te vagy oltalmazó Istenem, miért taszítottál el engem? Miért kell
gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?
Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el
szent hegyedre és hajlékaidba,*

Milyen gyakran kiáltottam, hogy Istenem küldd el a világosságodat, hogy vezessen engem. Istenem azt akarom tenni, ami jó, és a Te akaratodat akarom

követni ebben a dologban, de nem tudom, hogy merre forduljak, hová menjek. Istenem, küldd el a világosságodat és vezessen a Te igazságod engem.

*hogyan eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem!
Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!*

A 44.-ik zsoltár:

Isten, saját fülünkkel hallottuk, elbeszítették nekünk apáink, mit vittél véghez napjaikban, a régi időkben.

Kezeggel népeket úztél el, őket pedig a helyükre plántáltad. Nemzeteket zúgtál össze, őket pedig a helyükre küldted.

Mert nem a maguk fegyverével vették birtokba az országot, és nem a saját karjuk segítette meg őket, hanem a te jobbod és a te karod, a te orcád világossága, mert kedvelted őket.

Te vagy királyom, ó Isten! Parancsodra megszabadul Jákób.

Általad verjük le ellenségeinket, neved segítségével tiporjuk el támadóinkat.

Mert én nem az íjamban bízom, nem a fegyverem segít meg engem.

Te segítesz meg ellenségeinkkel szemben, gyűlölőinket te szégyeníted meg.

Istent dicsérik mindennap, neved magasztaljuk örökké. (Szela.)

Ez a zsoltár erőteljesen kezdődik, Isten erejét és a mi tőle való függőségünket jelenti ki. Isten volt az aki minden ellenségüket kiűzte előlük, nem a saját erejükből nyertek. Tudjuk és hallottuk mindezt, Uram! Te vagy a mi Istenünk is, és eddig minden rendben van. De most valami elromlott:

Mégis elvetted, megszégyenítetted minket, nem vonultál ki seregeinkkel.

Megfutamtottál az ellenség előtt, gyűlölőink kifosztottak bennünket.

Odadobtál minket, mint vágójuhokat, és szétszortál a népek közé.

Potom áron adtad el népedet, nem szabtál magas vételárat érte.

Gyalázatossá tettél szomszédaink előtt, gúnyol és csúfol környezetünk.

Szóbeszéd tárgyává tettél a népek között, fejüket csóválják miattunk a nemzetek.

Minden nap szidalmaznak engem, szégyen borítja arcomat

a gyalázók és a káromlók szava miatt, az ellenség és a bosszúálló miatt.

Bár mindez ránk szakadt, nem feledtünk el téged, nem szegtük meg szövetségedet.

Szívünk nem szakadt el tőled, lépteink sem tértek le ösvényedről.

Pedig a sakálok tanyájára úztél minket, és a halál árnyékát borítottad ránk.

Ha elfeledtük volna Istenünk nevét, és idegen istenhez emeltük volna fel kezünket,

nem vette volna-e észre Isten? Hiszen ő ismeri a szívnek titkait.

Miattad gyilkolnak minket naponta, vágójuhoknak tekintenek.

Serkenj fel! Miért alszol, Uram? Ébredj föl, ne taszíts el végképp!

Miért rejtetted el orcádat, miért felejtetted el nyomorúságunkat és ínségünket?

Lelkünk a porba hanyatlott, testünk a földhöz tapadt.

Siess segítségünkre! Válts meg minket irgalmadból!

Nagyon érdekes ez a zsoltár, mivel élesen szembenálló részekből áll. Az elején minden az Isten erejéről szól, amit e múltban az atyáinkkal tett, és a mi Istenünk is vagy, mondja az író. De a nehézség abból adódik, hogy nem értjük a jelen helyzetünket, amely nagyon kemény helyzet. Ha igaz az, hogy gondoskodsz a népedről, ha igaz az, hogy megmented őket, akkor miért vagyunk mi jelenleg ebben a bajban, hisz téged szolgáltunk és megtartottuk a szövetséget veled?

Ismét szeretném hangsúlyozni, hogy Isten sehol sem jelentette ki, hogy meg fog óvni a problémáktól. Azt ígérte, hogy velünk lesz minden nehézségünkben:

Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket.

Mégis, amikor egy barátunkat nagy nehézségekben látjuk, akkor azt mondjuk, hogy ez aztán furcsa, vajon miért engedi meg azt Isten? És amikor én kerülök ilyen nagy bajba, akkor még inkább úgy gondolom, hogy valami nagyon furcsa dolog történik velem. Miért, Uram, miért??

Azt hiszem, hogy ösztönszerűen menekülünk a szenvedések elől. Nem akarunk és nem szeretünk szenvedni, hanem könnyű utat akarunk az életen keresztül. Mindenfelé rózsákat akarunk, de az élet nem ilyen. Az életnek sok buktatója van, sok szomorúsága, és tele van próbatételekkel, de Isten gyermekeként bízhatok abban, hogy Isten minden megpróbáltatásomban velem lesz.

Ami még ennél is több, Ő előttem jár, és nincs egyetlen kísértés sem, amit Ő meg ne tapasztalt volna, és már előre elkészítette számomra a menekvés útját, mert nem fogja megengedni, hogy a megpróbáltatások az elviselhetőség határán túlmenjenek.

Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között, hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranyból, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre.

JAVITVA

A tűz nagyon érdekes tulajdonságokkal rendelkezik. A mi Istenünk egyik meghatározása: emésztő tűz. Isten szeretet, Isten világosság, Isten jó, és ugyanakkor egy emésztő tűz is. Vajon mit emészt el? A szemetet, a pelyvát, a bűnt, a gonoszt.

A tűz azért érdekes, mert képes elpusztítani, de ugyanakkor tartóssá is tud tenni. Minden a benne égő anyagtól függ. Ha egy zsák fadarabot tesz rá, akkor elégeti. De ugyanez a tűz az acélt megedzi, és rozsdamentessé, ellenállóvá változtatja. Az acélt nagyon magas hőmérsékletű tűzben edzik.

Isten is tűzhöz hasonló, és mi mindnyájan a tűzben élünk. A kérdés az, hogy mit tesz veled a tűz? Ez azon múlik, hogy ki is vagy valójában. Ha Isten gyermeke vagy, akkor a tűz a szemetet égeti, ha nem vagy Isten gyermeke, akkor ugyanez a tűz téged pusztít el.

Az életünkben sok olyan dolog történik velünk, amit nem értünk. Érdekes, hogy ez a zsoltár nem a „boldogan élek, amíg meg nem haltak” féle befejezéssel, hanem egy kiáltással végződik: *Siess segítségünkre! Válts meg minket irgalmadból!*

Mivel a kiáltás Istenhez szól, ezért a végét már úgyis ismerjük: Isten gondoskodni fog róla, rólunk, mert Ő ismeri a mi megpróbáltatásainkat, tudja, hogy mikén megyünk keresztül, és egy napon győztesként fogunk állni mellette, mert Ő tenni fog erről.

A 45.-ik zsoltár ismét egy Messiási zsoltár, Jézus Krisztusról szól, és az ő egyházáról, amely az Ő menyasszonya.

Szívem zsong a szép szavaktól, művem a királynak mondom el, nyelvem gyors, mint az írnok tolla.

Legszebb vagy az emberek közt, kedves szavak áradnak ajkadról, meg is áld Isten örökre!

Kösd derekadra kardodat, te hős, öltö pompás díszruhát!

E díszedben járj sikerrel az igaz ügyért, az igazság védelmében! Jobbod félelmetes dolgokra tanítson!

Nyilaid hegyesek, átjárják a király ellenségeinek szívét, népek kerülnek hatalmadba.

Trónod, oh Isten, mindörökké megmarad, királyi pálcád igazság pálcája.

A Zsidókhöz írt levélben olvashatjuk, hogy mindezt Jézus Krisztusról írták. A Zsidó levél írója Jézus Krisztus mindenek fölötti hatalmát mutatja be, és ezt a zsoltárt idézi, megmutatván, hogy Isten hívta Őt Istennek, mivel ezt a zsoltárt Isten ihlette, és Isten azt mondja Jézus Krisztusról, hogy: *Trónod, oh Isten, mindörökké megmarad.*

Az Új Testamentummal kapcsolatban vannak akik megkérdőjelezik Jézus Krisztus isteni voltát, mert azt állítják, hogy ez a tanítás nem biblikus, annak ellenére, hogy János evangéliumának első fejezetében azt olvashatjuk, hogy:

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

Ő kezdetben az Istennél volt.

Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

És annak ellenére is, hogy Jézus és Tamás így beszélt egymással a feltámadás után:

Azután így szólt Tamáshoz: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.”

Tamás pedig így felelt: „Én Uram, és én Istenem!”

Ugyanakkor Pál apostol is Istennek hívta Őt, kijelentve, hogy „Nagyon várjuk már a mi Istenünk és Szabadítónk, Jézus Krisztus eljövételét”. A Zsidó levélben pedig láthatjuk, hogy maga Isten hívta Istennek Jézust: *a Fiúról így szól: „A te trónusod örökké megáll, ó Isten, és királyi pálcád az igazság pálcája.*

János, Pál, Tamás mindnyájan Istennek ismerték el, és maga az Atya is, és ennyi elég, hogy engem meggyőzzenek. Nincs szükségem arra, hogy a Jehova Tanuit halgassam arról, hogy Ő nem Isten. Bőven elég bizonyíték van a Bibliában az Ő istenségére.

Szereted az igazságot, gyűlölöd a gonoszságot, ezért kent föl téged társaid közül Isten, a te Istened öröm olajával.

Mirha, aloé, kasszia illata árad minden öltözetedből, elefántcsont palotákból hárfák vidámítanak.

Királylányok viselik ékszereidet, jobbod felől a királyné áll ófíri arannyal ékesítve.

A királyné az egyházat jelképezi.

Halld csak, leány, nézz, és figyelj ide! Feledd el népedet és atyádnak házáat!

Szépségedet a király kívánja, mert ő a te urad, borulj le előtte!

Milyen gyönyörűen szól Krisztus és az Ő egyháza közti bensőséges kapcsolatról!

Tírusz leánya! A nép gazdagai ajándékkal hízelegnek neked.

Csupa dísz a királylány odabent, arannyal van átszőve ruhája.

Hímzett ruhákban vezetik a királyhoz, szüzek, barátnői követik, így vonulnak hozzád.

Ujjongó örömmel vezetik őket, úgy vonulnak be a királyi palotába.

Őseid helyébe fiaid lépnek, akiket fejedelmekké teszel az egész földön.

Hirdetem nevedet minden nemzedéknek. Ezért magasztalnak majd a népek örökkön örökké.

Nagyon sok mondanivaló van ebben, olvassátok, gondolkozzatok rajta. Egy gyönyörű kép Krisztus menyasszonyáról, és arról a dicső napról, amikor majd hozzá megyünk, és amelyet a Jelenések könyvének 19.-ik fejezetéből ismerünk.

A 46.-ik zsoltár:

Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.

Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe;

Mivel Isten az én oltalmam és erősségem, ezért semmiféle katasztrófától, természeti erőtől nem félek. A hatvanas évek végén „előrejelezték”, hogy Kalifornia le fog szakadni, és beleeseik a Csendes-Óceánba. Sokaknak látomásaik voltak nagy hullámokról és áradásokról, amelynek során az egész

területet elöntötte a víz. Ezeknek a „prófeciáknak” köszönhetően sokan elköltöztek Kaliforniából, és nagyon sokan elszörnyűlködve várták ezeket a katasztrófákat.

Megkérdeztek akkoriban engem is, hogy

- Te mit fogsz csinálni, Chuck? Elköltözől?
- Nem.
- Hát akkor mit fogsz tenni?
- Előkészítem a szörfdeszkámat, hogy amikor jön az árhullám, akkor meglövagoljam.
- Ne viccelj Chuck, ez komoly dolog!
- Ha azt akarod, hogy komoly legyek, akkor ez a véleményem: Isten az én oltalmam és erősségem, és mindig biztos segítség a nyomorúságban, és akkor sem fogok félni, ha megindul a föld, és a hegyek a tenger mélyébe omlanak.

Ha Isten a te oltalmad és erősséged, akkor nem kell félni. Az emberek jöhetnek mindenféle dumákkal, „prófeciákkal”, de mindez nem érdekel, nem izgat.

Az igazság az, hogy nem hibáztatnám Istent, ha belerázta volna Kaliforniát a Csendes-Óceánba, legalábbis Hollywood-ot és San Francisco-t. Azt hiszem, hogy ez igazságos lépés lenne részéről.

Nem érdekel, hogy merre mész, akkor sem tudsz megszabadulni a veszélytől. Nézzünk szembe a tényekkel: élni veszélyes, mert függetlenül attól, hogy hol vagy veszélyek közepette élsz. Nem tudsz elmenekülni a veszély elől. Az egyetlen biztos pont az Isten biztonsága minden körülménytől függetlenül.

Ha jön egy földrengés, és mindent a földdel tesz egyenlővé, én pedig a romok alá kerülök, akkor is csak ez az érzéketlen, öreg testem lesz ott, mert én magam az ég felé fogok szállni.

Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.)

Van valami, ami sokkal tartósabb, mint ez a föld, és ennek minden bizonytalansága.

Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait.

Ezékielnél találhatjuk Isten városának leírását. Beszél arról a folyóról, amely az Isten trónusa alól ered. A Jelenések könyvében is olvashatunk Isten városának folyamáról, amelynek mindkét oldalán olyan gyümölcsfák vannak, amelyek

minden hónapban hatalmas mennyiséget teremnek. Senki sem mondhatja, hogy nem fogom élvezni a mennyországot!

Erre a mennyei paradicsomra tekintettek az Ószövetségi idők hithű halottai is:
Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön.

Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek.

És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni.

Így azonban jobb után vágyakoztak, mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli az Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített.

Éppen csak megérintenünk kell ezt a földi életet, és meg kell értsük, hogy csak idegenek és vándorok vagyunk ezen a földön, csak átutazóban vagyunk itt, mert azt a várost keressük, amelynek Isten az építője.

*Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait.
Isten van benne*

Már azt tervezem, hogy milyen lesz, ha ott leszek; és ha a föld megindul, és a hegyek a tenger mélyébe omlanak, akkor legalább hamarabb odakerülök. Úgysem leszek sokkal tovább már ezen a földön, még akkor sem, ha szenzációs módon oldják meg a világ összes problémáját: az energiaválságot, a gazdasági egyenlőtlenségeket, stb.

Nem vadászok semmiféle földi utópiára, én Isten városát várom, arra tekintek.

Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve.

Népek háborognak, országok inognak, ha az ÚR mennydörög, megretten a föld.

A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.)

Érdekes, a Seregek Ura, Jákób Istene kifejezés. A Seregek Ura az angyalok Urát jelenti. A jelenések könyvének 5.-ik fejezetéből tudjuk, hogy az angyalok is bekapcsolódnak az Istent dicsőítő énekek éneklésébe, és azt írja, hogy

És láttam, és sok angyal hangját hallottam a trónus, az élőlények és a vének körül, számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt;

és így szóltak hatalmas hangon: „Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!”

Tehát Ő a Mennyek URA.

A Seregek Ura, Jákób Isten velünk van. A Seregek Ura igen távol állhat tőlem. Ő hatalmas, világméretű és ezáltal igen személytelen is lehet számomra. Ugyanakkor a közelkép Jákób Istenét mutatja, és ez az én szintemre hozza Istent.

Jákób nem volt a világ legtisztességebb embere. Kihasználta a testvére éhségét és gyengeségét és megvette az elsőszülöttségi jogát egy tál lencséért. Később átváltoztatta magát úgy, hogy az öreg és vak apját becsapva ellopja a testvérenek szánt áldást. Ez annyira felbőszítette a testvérét, hogy ő csak egyetlen dolgot tudott mondani: „Amint apám meghal, azonnal megölöm ezt a patkányt!”

Jákób tudta, hogy a testvére bosszút akar állni, ezért elszökött a nagybátyjához, és addig manipulálta a család vagyonát, hogy amikor elindult hazafelé, akkor a nagybátyja vagyonának nagyrészét magával vitte. Hitegetéssel, fondorlatossággal szerezte azt meg, és mégis Isten azt mondta magáról, hogy Ő Jákób Istene.

Szeretem ezt a közelképet, mert ebbe én is beletartozom. Ha Ő Jákób Istene lehet, akkor az én Istenem is lehet. Én sem vagyok a valaha élt legtisztességebb, legkegyelmesebb, legjobb személy a földön. Nekem is megvoltak a dolgaik, de azt hiszem, hogy nem voltam annyira csalafinta, mint Jákób. Mivel Isten még a nálam rosszabakat is magához vette, ezért én megnyugodtam, és reménykedek.

Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit, aki pusztító dolgokat művel a földön.

Isten földi Királyságának megalapításáról beszél, mert amikor visszajövünk a földre, akkor látni fogjuk a pusztulást, amely a Nagy Megpróbáltatások idejéből származik majd. Szerintem a Királyság időszakának egy része a föld újjáépítésének ideje lesz.

Háborúkat szüntet meg a föld kerekiségén, íjat tör össze, lándzsát tördel szét, harci kocsikat éget el.

Ez lesz a dicsőséges Ezeréves Királyság, amikor nem lesz többé háború, és együtt fogunk élni Isten dicső uralkodásában, „amikor az igazság úgy tölti be a földet, ahogy a víz a tengereket”. Milyen dicső várakozásban van részünk e nagyszerű időkre tekintve! Az újjászülető földön fogunk élni, Jézus Krisztus dicső királyságában.

Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld.

Nyugodjatok meg és tudjátok, hogy Isten ki fogja munkálni az Ő céljait, és el fog jönni a nagy nap!

A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.)

ZSOLTÁROK KÖNYVE

47-50. Fejezet

A 47.-ik zsoltár az új évre íródott, és ezt 7-szer olvasták fel a trombita megfújása előtt, amely a zsidó újévet köszöntötte.

Ti népek, mind tapsoljatok, harsogó hangon ujjongjatok Isten előtt!

Mert a felséges ÚR félelmetes, nagy király az egész földön.

Népeket vet alá, nemzeteket lábaink alá.

Kiválasztja a mi örökségünket, Jákób büszkeségét, akit szeret. (Szela.)

Felvonul Isten ujjongás közben, kürtzengéssel jön az ÚR.

Zengjete Istennek, zengjete! Zengjete királyunknak, zengjete!

Mert az egész föld királya Isten, zengjete neki éneket!

Isten uralkodik a népeken, szent trónusán ül az Isten.

Összejöttek a népek előkelői Ábrahám Istenéhez, mert Istené a föld minden uralkodója, igen magasztos ő!

Ez a zsoltár a dicső új korba tekint, de a zsidók mindezt új évként értelmezték. Valójában ez arra az új korra tekint, amelyben Jézus megalapítja a földi királyságát, amelyre nagy várakozással, örömmel és ujjongással tekintünk.

A 48.-ik zsoltár

Nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék Istenünk városában, szent hegyén.

Szépen emelkedik a Sion hegye az egész ország örömére az északi oldalon; a nagy király városa,

Ez a zsoltár ismét a földi Királyság korát vetíti elénk, amikor Jézus, a nagy király Jeruzsálemben fog uralkodni, és a trónja a Sion hegyén lesz felállítva. Ezért annyira izgalmas számomra, amikor Jeruzsálembé megyek, mert az egyik legkedvencebb helyem a Sion hegye. Nagyon szeretek megállni azon a hegyen, és gondolkodni, hogy vajon hová is fogja helyezni Jézus a trónját. A Sion hegyének északi lejtője a jeruzsálemi oldal, és valahol ott lesz majd ez a trón.

melynek palotáiban úgy ismerik Istent, mint erős várat.

Mert a királyok szövetkeztek, együttesen fölvonultak ellene,

de amint meglátták, megdöbbsentek, megriadtak és megfutamodtak.

Reszketés fogta el őket, mint a vajú dó asszonyt,

mint mikor a keleti szél összezúzza a tengerjáró hajókat.

Amiről hallottunk, azt láttuk is a Seregek URának városában, Istenünk városában: megtartja Isten örökre. (Szela.)

Jóságodról elmélkedünk templomodban, ó Isten.

Nevedhez méltóan dicsérnek a föld kerekéségén, Istenünk, jobbod csupa igazság.

Örül Sion hegye, vigadoznak Júda leányai, mert igazságot osztasz.

Járjátok körül Siont, kerüljétek meg, számláljátok meg tornyait!

Jól nézzétek meg bástyáit, járjátok be palotáit, hogy beszélhessetek róla a jövő nemzedéknek.

Bizony, itt van Isten, a mi Istenünk örökkön örökké, ő vezet minket mindhalálig.

Mindig, amikor odamegyek körbejárom a Siont, megszámlálom a tornyait, mert nagyon nagyon szeretek ott sétálni, és előre gondolkozni Isten csodálatos tervén.

A 49.-ik zsoltár

Halljátok ezt mind, ti népek, figyeljen a világ minden lakója,

*közemberek és előkelők, gazdag és szegény egyaránt!
Bölcs dolgokat beszél majd szám, szívem gondolatai értelmesek.
Példázatra figyel fülem, hárfakísérettel adom elő talányomat.
Miért félek a gonosz napokon, ha körülvesz az alattomosok bűne,
akik vagyonukban bíznak, és nagy gazdagságukkal dicsekszenek?
Hiszen senki sem válthatja meg magát, nem adhat magáért váltságdíjat
Istennek.*

Mert olyan drága az élet váltsága

A zsoltár írója hárfán játszik, és néhány gondolatot közöl azzal a szándékkal, hogy gondolkozzunk el rajta.

Az első a gazdagokkal kapcsolatos: vannak olyan dolgok, amit pénzzel nem lehet megvenni. Azok, akik a gazdagságukban bíznak nem tudják megváltani lelküket, még ha az összes pénzüket is odaadják. A megváltást nem lehet megvásárolni.

Valószínű, hogy Péter erre a zsoltárra gondolt, amikor azt írta, hogy *nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból,*

hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.

Ezért nem lehet megvenni semmi pénzzel a lélek megváltását.

Hiszen senki sem válthatja meg magát, nem adhat magáért váltságdíjat Istennek.

Mert olyan drága az élet váltsága, hogy végképp le kell tennie róla, még ha örökké élne is, és nem látná meg a sírgödört.

Pedig meglátja! Meghalnak a bölcsök, a bolond és ostoba is elpusztul, és másokra hagyják vagyonukat.

Azt képzelik, hogy házuk örökké megmarad, lakásuk nemzedékről nemzedékre, földeket neveznek el róluk.

Óvakodjatok, amikor az emberek saját magukról kezdenek elnevezni helyeket. Ezzel azt akarják mondani, hogy a nevük hallhatatlanságának segítségével örökké élni fognak.

Nagyon örülük, hogy Isten ilyen buta családnevet adott, hogy Smith (Kovács), így aztán nem kell elnevezni semmit Kovácsról.

A múlt héten bementem egy boltba, odajött egy ember, és azt mondta, hogy

- Ismerlek téged, mert láttalak a TV-ben.

Persze, sokan jönnek és mondják, hogy éveken keresztül hallgattam a tanításaimat. Hát csak egyszerűen válaszoltam:

- Örülök, hogy találkozhattunk, uram.

Hát mit tudjak, erre válaszolni. Aztán amikor megfordultam, hogy elmenjek, utánam szólt:

- Viszlát, kapitány!

De a gazdag ember sem marad meg, hasonló az állatokhoz, amelyek kimúlnak.

Ez a bolondok sorsa, és követik őket azok, akiknek tetszik beszédük. (Szela.)

Mint juhok kerülnek a holtak hazájába, a halál lesz a pásztoruk. Alakjuk eltűnik a holtak hazájában, nem lesz lakásuk. Reggelre a becsületesek uralkodnak.

De Isten engem kivált a holtak hazájából, és magához fog venni. (Szela.)

A gazdagok teste és szépsége elenyészik a sírban, de Isten engem újjá fog éleszteni.

Ne törődj azzal, ha valaki meggazdagszik, ha sok kincs lesz is házában.

Úgysem vihet magával semmit, ha meghal, nem követi kincse.

Bár életében áldottnak tartja magát, és dicsérik, hogy jól megy sora, mégis őseinek nemzedékéhez kerül, soha többé nem lát napvilágot.

Mert a gazdag ember sem marad meg, hasonló az állatokhoz, amelyek kimúlnak.

Aki nem született újjá Krisztusban pontosan úgy él, mint az állatok, mert csak a testével törődik. Az állat élete egy test-tudatos élet, mert csak arra gondol, hogy mit fog enni legközelebb, vagy kivel közösülhet – mert az alapvető testi ösztönöket követi. Az az ember, akit Isten Lelke nem újított meg, ugyanolyan, mint egy állat, és úgy is fogja végezni, mint egy állat.

Azok, akiket Krisztus Lelke újított meg, és hisznek Jézus Krisztusban azok sohasem halnak meg. Isten megújítja majd a lelkemet, és örökké vele fogok élni.

Az 50.-ik zsoltárt három részre oszthatjuk. Az első hat vers Istenről szól, és a héberben ez így kezdődik: EL, ELOHIM, YEHOVA szólt. Isten egyes számban, Isten többes számban, és utána a neve, Yehova szólt.

Az EL-t gyakran „hatalmas”-nak fordítják, mert ez az az erő, amely benne összpontosul.

A hatalmas Isten, az ÚR szól, és hívja a földet napkelettől napnyugatig.

A tökéletes szépségű Sionon ragyogva jelenik meg Isten.

Jön a mi Istenünk, nem hallgat. Előtte emésztő tűz, körülötte hatalmas szélvihar.

Amikor ismét eljön a mi Urunk, be fog robbanni ismét a történelembe. Vannak olyanok, akik azt állítják, hogy Isten elidegenítette magát a földtől, az emberektől és a történelemtől. Péter ezt írja:

az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek,

és ezt kérdezzétek: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.”

Isten kivonta magát a világból, és megengedi, hogy a dolgok evolúciós rend szerint haladjanak, mondják a gúnyolódók. De Péter rámutat, hogy Isten igenis beavatkozott korábban a történelembe:

Mert rejtve marad előttük, szándékosan meg is feledkeznek róla, hogy egek régóta voltak, és föld is, amely vízből és víz által állt elő az Isten szavára.

Ez által az isteni szó által az akkori világ özönvízzel elárasztva elpusztult, a mostani egek és a föld pedig ugyanezen szó által megkímélve megmaradtak, hogy tűznek tartassanak fenn az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára.

Szándékosan figyelmen kívül hagyják Jézus Krisztus emberi formában történt eljövételét, amikor Isten jött közénk, és köztünk élt. És Ő ismét eljön emésztő tűzzel és szélvihar közepette.

Amikor Jézus visszatér akkor a föld az eddig ismert legnagyobb szenvedés közepette lesz, az Armageddon ütközet mindent elsöpör, és a vér a lovak szűgyéig fog érni a Meggidó völgyében – szörnyű csapás lesz, amikor az emberek az össze egymás elleni utálatukat, gyűlöletüket és megvetésüket szabadjára engedik. Mindez őült Isten elleni lázzadásba fog torkolni, és az

emberek meg akarnak szabadulni Istentől, és minden korláttól, amely testi vágyaik kielégítését akadályozza.

Amikor ez az ütközet a tetőpontjára hág akkor fog eljönni ismét Jézus. Rálép az Olajfák hegyére, és a hegy közepén kettéválik.

Hívja az eget odafent, és a földet, mert ítélni akarja népét.

Gyűljetek hozzám, híveim, akik áldozattal kötöttetek szövetséget velem!

Igazságát hirdesse az ég, mert ítéletet tart az Isten. (Szela.)

A zsoltár második részében Isten a néphez szól:

Hallgass, népem, most én beszélek! Izráel, most téged intelek! Isten, a te Istened vagyok én!

Nem feddelek meg véresáldozataidért, sem állandóan előttem levő égőáldozataidért,

Nem vonom kétségbe, mondja Isten, hogy a vallásos szertartásaidat rendben végezted, megtartottál mindent hűséggel. De nem erről szól az élet! Nem akarok gépies imádatot hallgatni, nem akarom kötelességtudatból jövő vallásodat többé! *de nem fogadok el házadból bikát, sem aklaidból bakokat.*

Hiszen enyém az erdő minden vadja, és ezernyi hegynek minden állata.

Ismerem a hegyek minden madarát, enyém a mező vadja is.

Ha éhezném, nem szólnék neked, mert enyém a világ és ami betölti.

Eszem-e a bikák húsát, iszom-e a bakok vérét?

Isten rámutat arra, hogy az embereknek téves elképzelésük volt az áldozatokkal kapcsolatban, mert azt mondták magukban: "Istennek adok." Mintha Istennek szüksége lenne arra, hogy én adjak a húst a vacsorájához.

Isten azt mondja, hogy én nem vagyok éhes, és ha így lenne, akkor sem a te orrodra kötném, mert az egész világ az enyém és minden ami benne van. Miért kérnék tőled bármit is?

Kifejezetten hibás azt a képet festeni az emberek előtt, hogy Isten tönkrement. Unom már azokat a leveleket, amelyeket hetente kapok, és amelyekben az áll, hogy Istennek ismét pénzügyi gondjai vannak. Milyen szegényes képet mutatunk így Istenről a világnak! Ezért aztán az emberek azért adnak, hogy kisegítsék Istent, nehogy csődöt jelentsen. Mintha Istennek pont az én támogatásom hiányozna, és ha nem adok, akkor vége van.

Isten nem akarja, hogy ezzel a gondolattal a fejedben adakozz neki. Nem akarja, hogy azt gondold, hogy kéregetőként áll előtted.

Nem azért kell áldozz, hogy engem etessél, hanem azért, hogy a bűneid elfedeztessenek, és visszaállhasson a köztünk levő kapcsolat. Ez az amit szeretnék: értelmes, szíved mélyéről jövő közösséget veled. Nem kell a pénzed, nem kell a kecskéd, a juhod, hanem a szereteted, a kapcsolatod, a szeretetből jövő szolgálatod, amely nem lehet kötelezettségből jövő, hanem az én szeretetemre való válaszból fakadó.

A bűn megtörte a kapcsolatunkat, távol tart tőlem, és ezért kell áldozz, hogy a bűnödöt fedezd el, így hát az áldozat a te javadra van, hogy miután megszabadultál a bűntudatodtól, ismét visszaálljon a köztünk levő közösség. Ez az áldozat lényege, hogy szív mélyéről jövő kapcsolatunk, közösségünk lehessen vele.

Ugyanígy az adakozással kapcsolatban is manapság. Ne azért adjunk, hogy kisegítsük Istent, és fizetőképesé tegyük. Az adakozás a mi iránta való szeretetünkből kell fakadjon. Nagyon értékelem, hogy mit tettél értem, és szeretnék valamit tenni érted, Istenem. Túlcserélő, szeretetteljes szívvel akarok adni, szeretek adni, akarok adni.

A Biblia szerint sohase adj kényszerből vagy nyomás hatására. Nagyon hibás dolog az, ha ilyen módszereket használnak arra, hogy embereket adakozásra bírjanak. Nagyon szégyelném magam Isten előtt, amikor a mennybe érkezek, ha én ilyen módszereket használnék az anyagiak előteremtésére.

Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”.

Sokan azt próbálják elhitetni, hogy azért adakozunk, mert Isten úgyis többszörösen adja majd vissza. Az emberek kapzsiságát használják fel, mert meglebegtetik az emberek előtt, hogy „nézd, mit fog neked adni Isten.” Ha Istennek adakozol, akkor limuzinokat vehetsz majd magadnak, annyit kapsz vissza.

De Isten nem akarja, hogy ilyen számítással adakozz: „Adok 10-et, és Ő 100-at fog visszaadni, hú de jó, adjunk 100-at, és akkor 1000-et kaphatunk, és így fogunk meggazdagodni”. Milyen szerencsétlen motiváció az adakozásra!

Istenem annyira szeretlek, nagyon köszönöm amit tettél; hogy is adhatnék kevesebbet, mint a lehető legjobbat, amit tudok. Saját magamat adom, mert oly sokat tettél értem. Semmim sem volt, semmit sem érdelek, és mégis milyen jó voltál, és mennyi áldással halmoztál el engem. Mit adhatok Istenem? Így adhatok Istennek a túlcserélő szívem ösztönzéséből fakadóan, és ez az amire Isten vágyik.

A zsoltárban Isten azt mondja, hogy nem vagyok éhes, nem állok a csőd szélén, és inkább ne is hozd az áldozataidat, kivéve, hogy muszály, mert csak így tudsz elém jönni. Amit igazán szeretnék az a hálaáldozat. Fel kellene jegyezzük egy hétig, hogy hányszor panaszkodunk Istennek a rossz dolgok miatt, és hányszor adunk neki hálát mindenért, amit kaptunk tőle. Azt hiszem, hogy csodálkoznánk az arányon. Isten a hálánkat szeretné.

Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!

Amikor fogadalmat teszek, akkor tisztában vagyok azzal, hogy nem vagyok olyan, amilyen kellene legyek, és megfogadom Istennek, hogy ezentúl jobb leszek.

Dávid azt mondta, hogy betartom azokat a fogadalmakat, amelyeket akkor tettem, amikor bajban voltam. És valóban akkor szoktunk fogadkozni, amikor bajban vagyunk: „oh, Istenem, segíts ki ebből a bajból, és megígérem, hogy jobb életet fogok élni ezentúl.”

Aztán, amikor kijutok a bajból, akárcsak a kisgyerekek, elfelejtjük Istent, és az Ő munkáját körülményekkel, véletlenekkel kezdjük magyarázni.

Elfelejtjük a fogadalmainkat, és ugyanazt a régi, szegényes életünket folytatjuk. Aztán ismét bajba jutunk, megint megfogadjuk, mert a szívünk mélyén tudjuk, hogy nem olyanok vagyunk, amilyenek lehetnénk. Ezért tesszük a fogadalmat, és Isten azt mondja, hogy akkor tartsuk is be, amit ígértünk, éljük azt a jobb életet.

Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak

Isten oly gyakran buzdít arra, hogy hívjuk Őt segítségül, ha bajba jutunk. Jeremiás 33-ban:

Kiálts hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!

Bármikor bajban vagyunk, Istent hívhatjuk segítségül.

Van egy barátom, aki egy névjegyet adott nekem, és azt mondta, hogy ha bármikor bajba kerülök, csak hívjam ezt a számot. Ez milyen jó érzés!

Van egy másik barátom, aki a 80-as éveiben járt, és a buzdítás csodálatos ajándékával volt megáldva. Volt egy nagy, régi Cadillac-je és ezzel járta az országot, és buzdítással szolgált az ország keresztény gyülekezeteiben. Egyszer Texas-ban volt egy megbeszélésen, és a buzdítása a hallgatóságban ülő egyik embert nagyon megérintette, és azt mondta neki a megbeszélés után. „Aggódok maga miatt, hogy ezzel a régi autóval járja az országot. Egy szállítmányozó cég tulajdonosa vagyok, és az ország minden részén vannak telephelyeink. Azt szeretném, ha elfogadná a névjegyemet, amelyen a telefonszámom van. Bárhol, bármikor szüksége van segítségre, csak hívja ezt a számot, mert nem lehet távol valamelyik telephelyünktől, és azonnal intézkedni fogok, hogy az autójáról és önről gondoskodjanak.”

Az idős hölgy mosolygott, visszaadta neki a névjegyet és ezt mondta: „Ez egy nagyon nagylelkű ajánlat, és szeretném, ha tudná, hogy hihetetlenül nagyra értékelem. De 60 éven keresztül az Úrban bízom, és Ő sohasem hagyott cserben, így hát nem hiszem, hogy szükség volna lecserélésére.”

Ha hívhatod Istent segítségül, akkor miért fogadnál el egy helyettest? Milyen jó, hogy Istenhez kiálthatunk!

Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.

Ez az a dicsőítés, amit Isten vár tőlünk, amikor mindazokért dicsőítjük, amiket értünk tett. Eddig tartott az, amit Isten a sajátjaihoz szólt.

A bűnösnek pedig ezt mondja Isten: Hogy mered emlegetni rendelkezéseimet, és szádra venni szövetségemet?

Hiszen te gyűlölöd a feddést, és elveted igéimet!

Miért jönnél be a Királyságomba? Miért jönnél az én uralmam és hatalmam alá, hisz gyűlölöd a feddést, semmi közös dolgunk nincs!

Ha tolvajt látsz, vele cimborálsz, és a paráznákkal tartasz.

Jézus azt mondta, hogy ha valaki olyan úton akar bemenni Isten Országába, amely nem rajta keresztül vezet, akkor ő egy tolvaj.

Hihetetlen, hogy mennyi mindent elhisznek az emberek akkor, amikor visszautasítják Jézus Krisztust. Hihetetlenül furcsa dolgokat vesznek magukra. Ezek az emberek korunk legbrilliansabb elméi, ugyanakkor a lelki dolgokban teljes sötétségben vannak.

Vannak akik „túl intelligensek” Jézus Krisztusban való hit szempontjából, de kiderül, hogy spiritisták, vagy éppen más furcsa utakat keresnek.

Az Úr ítéletnapkor pedig azt fogja kérdezni, hogy miért engednél be a királyságba, ha lelki paráznaként idegen isteneket imádtál?

Szádból gonosz beszéd jön ki, nyelved csalárdságot sző.

Ahol csak vagy, testvéred ellen beszélsz, anyád fiát is bemocskolod.

Ilyeneket csinálsz, és én hallgassak? Azt hiszed, én is olyan vagyok, mint te? Megfeddelek, és mindezt szemedre vetem!

Azt a sajnálatos hibát követted el, hogy a hallgatásomat gyengeségnek vélted. Azt hitted, hogy engem nem érdekelt a dolog, nem számított, mivel nem kaptál azonnali ítéletet.

Figyelmeztetlek, hogy ez az a hiba, amit még a keresztények is elkövetnek, amikor a bűn és gonoszság ösvényére lépnek. Hallottam, hogy ezt mondták, hogy ha olyan rossz az, amit csinálunk, akkor miért áldja meg Isten az életünket. Isten hosszútűrését, türelmét és kegyelmét gonoszságuk elfogadásának gondolják.

Isten sohasem fogadja el a gonoszságot! Isten irgalmas, kegyelmes, hosszútűró, de ne hibázzatok! Ő nem gyenge! Az ítélet napja el fog jönni, és annak ellenére, hogy úgy tűnik, eltűri, amit csinálsz, mert még nem csapott le rád, ez nem azt jelenti, hogy megszabadulsz az ítélettől. Mert egyszer eljön a nap!

Értsétek meg ezt ti, akik elfeledkeztek Istenről, különben elragad menthetetlenül!

Értsétek meg, hogy nem mosolygok, nem fogadom el a gonoszságotokat. Jobb ha megváltoztok, különben nem foglak megszabadítani.

Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.

Atyám, add hogy a legmélyebb figyelmet szenteljük ezen ígédnek, mert tudjuk, hogy nincs szabadulás akkor, ha figyelmen kívül hagyjuk a Fiadon, Jézus Krisztuson keresztül felajánlott utat. Atyám, segítss, hogy jó útra irányítsuk az életünket, és neked adjunk hálát mindenért, segítss, hogy aszerint éljünk, ami jónak ismerünk. Halld meg a kiáltásunkat, és dolgozz az életünkben, erre kérünk, Uram.

A zsoltár írójához hasonlóan hadd tapasztaljuk meg azt a mérhetetlen szomjúságot irántad, hogy az igazságra éhezzünk és szomjazzunk, és aztán megelégtetve túlcseréljünk bennünk a Te szereteted a Lelkeden keresztül Jézus nevében.

ZSOLTÁROK KÖNYVE

51-60. Fejezet

Tudjuk, hogy Dávid Ószövetség egyik legkülönlegesebb szereplője: sokan nagyon szerették és mások nagyon gyűlölték őt. Képes volt hatalmas érzelmeket kavarni az emberekben mindkét végletben.

Gyakran beszél az ellenségeiről, akik állandóan ki akarták nyírni őt, de ugyanakkor igen sokan voltak azok, akik nagy elkötelezettséggel követték őt. Dávidot Isten szíve szerint való embernek hívták, de nem azért mert büntelen volt, hanem azért, mert a szíve mindig nyitva állt Isten előtt. A szíve alakítható volt, és azért Isten tudott dolgozni Dáviddal még akkor is, amikor Dávid hibázott.

Tudjuk, hogy egyikünk sem büntelen, és azért nagyon fontos, hogy Isten alakíthatson minket akkor, amikor bűnben találtatunk, és hogy álljunk nyitva az Ő munkájára. Az 51.-ik zsoltár háttere Isten Dáviddal való munkája az ő bűnével kapcsolatban.

Egy napon Dávid a háza tetején járkált, mert Izraelben lapos tetők vannak, és kertek, fotelek, nyugágyak is találhatóak a házak tetején. Ott járkálva meglátott egy szomszédos háztetőn egy gyönyörű hölgyet, aki éppen fürdött, és testének vágya megkívánta őt, elküldött érte, és ő eljött, majd együttlétük következtében terhes lett.

Dávid megpróbálta eltitkolni. Hazahívta a férjét a háborúból egy időre, de férj az eltávozáskor nem ment haza, hogy a feleségével együtt legyen. Így, Dávid a paráznaság bűnét megtétette azzal, hogy Joábnak azt parancsolta, hogy helyezze a férjet a harcfront legveszélyesebb zónájába, ahol biztosan meg fogják ölni, ami meg is történt, és a férj meghalt.

Ekkor Nátán próféta eljött Dávidhoz egy példabeszéddel, amelyben Dávid volt a főszereplő, de egy teljesen más helyzetről szólt a történet.

Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény.

A gazdagnak igen sok juha és marhája volt.

A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna.

Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember báránnyát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett.

Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette!

A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt.

Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember!

A történet teljesen ráillett Dávidra, hiszen sok felesége, háremhölgye volt, minden, amit egy ember csak kívánhat, mégis elvette a szomszédja egyetlen feleségét. A saját büntudatának terméke lett az 51.-ik zsoltár, amelyben irgalomért esedezik.

Az irgalom az, amikor nem kapjuk meg a megérdemelt büntetést. Az igazságszolgáltatás pedig az, amikor megkapjuk a megérdemelt büntetést.

A karmesternek: Dávid zsoltára,

abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz. Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!

Ne a jószágom alapján ítélj, hanem a Te szereteted alapján, ez Dávid imádsága, aki bocsánatért esedezve Isten kegyelmét kéri. A Biblia sokat tanít Isten irgalmáról, kijelentve, hogy Ő egy irgalmas Isten, és mérhetetlenül sokszor megbocsájt.

Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemről tisztíts meg engem!

Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van.

Dávid megpróbáltal elrejteni bűnét, de most azt mondja, hogy ez a bűn mindig tudatában lesz, és nem tud előle menekülni. Dávid elismerte vétkét, és elindult az Istenhez visszavezető úton. A Biblia azt mondja, hogy ha mi megvalljuk vétkeinket, akkor Ő hűséges és igaz, és megbocsájtja minden vétkünket.

Őszintén kell megvalljam a bűnömet Isten előtt, ahhoz, hogy Isten dolgozhasson bennem.

Amíg rejtegetjük vagy magyarázgatjuk az igazunkat, amit nagyon gyakran teszünk, addig nincs megbocsájtás. A megbocsájtás a bűnvallás nyomán következik be. Nagyon fontos, hogy mi teljesen nyitottak és őszinték legyünk Istennel szemben, hogy Ő aztán munkálkodhasson az életünk dolgaiban.

Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.

Isten adta a törvényt, és a bűn az, amikor Isten szent törvénye, szent természete ellen vétünk. Ha Dávid vétkére nézünk, akkor azt gondolnánk, hogy Uriás ellen vétkezett, aki Betsabé férje volt, és Betsabé ellen is, hiszen meghívta őt erre a kapcsolatteremtésre.

Dávid mégis azt mondja, hogy *egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.*

Ha Dávid jobban tudatában lett volna Isten jelenlétének, akkor valószínűleg nem is került volna ilyen helyzetbe.

A mi egyik legnagyobb problémánk az, hogy gyakran nem érezzük Isten jelenlétét. Elfelejtjük, hogy velünk van. Gyakran teszünk olyan dolgokat amikor egyedül vagyunk, hogy ha valaki nézne minket, akkor igen rosszul éreznék magunkat.

Régebb gyakran fel kellett keressek embereket otthon, és az ajtó előtt állva sokszor sikolyokat, kiáltásokat hallottam. Aztán megnyomtam a csengőt, és hirtelen mozgások hallatszottak, majd nemsokára kinyílt az ajtó, és minden a legnagyobb rendben volt.

Volt úgy, hogy nem nyomtam meg a csengőt, hanem továbbálltam, mert annyira kényelmetlenül éreztem magam, és őket sem akartam zavarba hozni. Ki vagyok én, hogy megítéljem, hisz tudom, hogy mit jelent kiabálni és haragra gerjedni. Meg kell értsük, hogy Isten ott van, *mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*, mondta Pál. Tudatosabbak kell legyünk azzal kapcsolatban, hogy Ő velünk van.

Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Isten végignézte az egészet. Dávid azt hitte, hogy elfedte a lelkiismeretét, hiszen Uriás meghalt a harcban, és ki fog az ellen szólni, hogy Dávid egy szép, fiatal özvegyet a háremébe fogad, hisz az ő férje Dávid oldalán harcolva esett el a csatában.

Dávid azt hitte, hogy teljesen elsimított mindent, de Isten látta az egészet. És amikor a próféta eljött hozzá és azt mondta, hogy „Dávid, te vagy az az ember!”, akkor Dávid rájött, hogy semmit sem tudott elrejtene Isten elől.

Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.

Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem.

Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem.

Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó.

Az izsóp egy olyan kis bokor, amely a Szentföldön, Egyiptomban és azon a térségen található. Ezt a kis bokrot használták arra, hogy a vért szétfröcsköljék. Amikor Egyiptomban az ajtófélfákra kenték a vért, akkor ezt az izsópot használták. Ezért mondja Dávid, hogy tisztíts meg izsóppal, mert itt az áldozati vérről van szó.

Dávid teljes mértékben hitt Isten tökéletes megbocsátásában. Fontos, hogy mi is ebben higgyünk, mert Isten ezt mondta Ézsaiásról keresztül:

Jöjjetek, szálljunk vitába! - mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehérekké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehérekké lehettek, mint a gyapjú.

Nincs semmi a világon ami úgy megszabadíthat a bűntudat komplexusaitól, mint az Istennek való bűnvallás, és utána a megtisztulás és a megbocsátás elfogadása. A bűntudati komplexus egy tudatalatti bűnhődésre való vágyat gerjeszt, ami aztán neurótikus viselkedésformákba torkollik. Ezek a viselkedésformák arra irányulnak, hogy büntetést eredményezzenek.

Nem tudom, hogy miért teszem ezeket a furcsa dolgokat, mert tudatlannak érzem magam, és büntetésre van szükségem. Addig folytatom mindezt, amíg valaki végre kimondja, hogy milyen bolondságokat tettem, és már kezdem jobban érezni magam, mert megkaptam a büntetésemet. De semmi sem olyan jó, mint az, ha Istenhez fordulunk, megengedjük, hogy Ő tisztítson meg, és teljesen elvegye a minket súlytó bűntudat komplexusunkat.

Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak, és megújuljanak tagjaim, amelyeket összetörtél.

Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet!

Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!

Amikor bűnösnek érezzük magunkat nagyon könnyen tévútra futhat a lelkünk, a hozzáállásunk Istenhez és Isten szentjeihez, mert bezárkózunk.

Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem!

A bűn zsoldja a halál, lelki halál, amely elválaszt Istentől.

Vidámit meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem egészséges legyen,

Hihetetlen, hogy mi mindentől megfoszthat egy megvallatlan bűn, főleg az életed Istentől jövő örömétől. Oly sok az olyan határ-keresztény, akik a világban akarnak élni, és mindig azon okoskodnak, hogy meddig mehetnek el a másik oldallal flörtölve. Abban a dilemmában vannak, hogy túl sok bennük a Krisztus ahhoz, hogy a világban jól érezzék magukat, és túl sok bennük a világi ahhoz, hogy boldogok legyenek Krisztusban.

hogy taníthassam utaidra a hűtleneket, és a vétkesek megtérjenek hozzád.

Másszóval, ha már egyszer megtapasztaltad Isten kegyelmét és jóságát, akkor menj, és oszd meg másokkal is.

Ments meg, mert vért ontottam

Dávid az Uriás gyilkosság kitervelésében bűnös, és az ebből történő szabadításért imádkozik.

ó Isten, szabadító Istenem! És igazságodat ujjongva hirdeti nyelvem.

Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám.

Hiszen a véresáldozatot nem kedveled, és ha égőáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen.

Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!

Isten csak annyit kíván, hogy megtörjél a vétkeid felett. Ő nem kér áldozatokat, csak megtört lelket.

Tégy jót a Sionnal kegyelmesen, építsd fel Jeruzsálem kőfalait!

Akkor majd kedveled a helyesen bemutatott áldozatokat, az égőáldozatot és a teljes áldozatot. Akkor majd áldozhatnak oltárodon bikákat.

Az 52.-ik zsoltár

Dávid tanítókölteménye,

abból az időből, amikor az edómi Dóég Saulhoz ment, és jelentette neki, hogy Dávid Ahimelek házába érkezett.

Amikor Dávid Saul elől menekült, akkor felment Bételbe, bement a paphoz és ételt kért tőle a katonái számára. A papnak csak áldozati kenyerei voltak, amit csak ő ehetett volna meg. Ez 12 kenyér volt, amelyek mind Izrael egy-egy törzsét jelképezték, és azért tették ki az asztalra, hogy Istent folyamatosan emléktessék mind a tizenkét törzsre.

Ezek a cipók nagyon laposak voltak, kerek formájuk volt, és körülbelül 30 centi volt az átmérőjük. Sütés közben 3-4 centire nőttek meg, és nagyon finomak voltak, mert volt amit rágni rajtuk, és nem hiányzott a lényeg belőlük.

Betlehemben van egy pék, aki nyílt tűzön süti a kenyereket. Asszonyok jönnek hozzá, a fejükön egy nagy tepsiben a meggyúrt tésztával, és leülnek, beszélgetnek, majd amikor sor kerül rájuk, akkor a pék elveszi a tésztájukat, és kisüti a kenyereiket. Aztán visszateszik ezeket a tepsibe, felteszik a fejükre, és elindulnak a lépcsőn felfelé. Ha találkozol velük, szépen mosolyogsz, éhesnek látszol, és persze egy kis pénzt is tartasz a kezében, akkor kaphatsz ebből a forró kenyérből. Nagyon finom!

Ezek a kenyerek is hasonlóak a Dávid idejéből valókhöz, hisz több ezer éve ugyanazt a fajta kenyeret sütik. Nagyon szeretek ott járni, mert visszaléphetek a történelemben.

Az áldozati kenyereket hetente cserélték, és akkor a pap, de csak ő egyedül, megehetette a kenyereket. Dávid és emberei éhesek voltak, ezért ő bement a paphoz és megkérdezte, hogy van-e valami enivalója. A pap meg azt mondta, hogy csak ez az áldozati kenyér. Dávidék nagyon éhesek, így odaadta nekik a kenyeret, ami nem volt törvényes dolog. Érdekes, hogy Isten törvényei rugalmasságot engednek meg abban az esetben, ha valaki éhes, akkor ezt a törvényt nem kell betartani, mert az élet és éhség törvénye felülbírája azt.

Jézus az Újtestamentumban is elismerte, hogy ez elfogadható cselekedet volt. Amikor azt akarták, hogy megítéljék Őt, mert megszegte a szombat tradícióját, akkor azt mondta, hogy: *„Nem olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor kíséretével együtt megéhezett?*

Bement az Isten házába, és a szent kenyereket ették meg, amelyeket nem lett volna szabad megennie sem neki, sem az ő kíséretének, hanem csak a papoknak.

Jézus rámutatott, hogy még a nagy Dávid király esetében is a szükséglet felülbírálta a törvényes hagyományokat.

Jézus esetében tudjuk, hogy egy ember betegségét akarta meggyógyítani szombaton, de a farizeusok ezt nem akarták, mert szombaton nem lehet ilyet tenni. Jézus pedig ezt kérdezte tőlük: *„Megkérdem tőletek: szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet menteni vagy kioltani?”*

Dóég elment Saulhoz, és elmondta neki, hogy Dávid bement a paphoz, aki segítette őt, kenyeret és kardot adott neki. Saul, haragtól elvakulva elment a paphoz, és megölte őt a fiaival együtt. Dávid haragszik Dóégre, és ez a zsoltár ellene szól:

Mit dicsekszel gonoszságoddal, te nagy hős? Hiszen Isten szeretete mindig megmarad!

Romlásomra törsz, te cselszövő! Nyelved olyan, mint az éles borotva.

A rosszat szereted, nem a jót, a hazugságot, nem az igaz beszédet. (Szela.)

Szeretsz bántó szavakat mondani, álnok a nyelved.

Össze is tör téged az Isten végleg, megragad, kiránt sátradból, kitép gyökerestül az élők földjéből. (Szela.)

Látják ezt az igazak és félnek, rajta meg nevetni fognak.

Ez az az ember - mondják -, akinek nem kellett Isten oltalma, hanem nagy gazdagságában bízott, és a megrontásban volt erős.

De én olyan vagyok, mint a viruló olajfa, Isten házában lehetek, bízom Isten szeretetében most és mindenkor.

Hálát adok neked mindenkor, mert te munkálkodsz. Nevedben reménykedem, mert jó vagy híveidhez.

Az 53.-ik zsoltár a 14.-ikhez hasonló, tulajdonképpen ugyanaz. Vannak még olyan zsoltárok, amelyek hasonlítanak egymáshoz, és 3-4 sor ugyanaz bennük. Itt viszont a teljes zsoltár megismétlődik.

Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten! Romlottak és utálatosak tetteik, senki sem tesz jót.

Találkozol egy emberrel, aki ateista, de Isten igéje szerint bolond.

Isten letekint a mennyből az emberekre, hogy lássa, van-e köztük értelmes, aki keresi az Istent?

Mindnyájan elpártoltak tőle, egyaránt megromlottak. Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem.

Nem tudják a gonosztevők, akik úgy eszik népemet, ahogy a kenyeret eszik, de Istenhez nem kiáltanak,

hogy majd egyszer igen megrettennek, akik addig nem rettegtek! Mert szétszórja Isten támadóid csontjait, megszégyeníted őket, mert Isten megvetette őket.

Bárcsak eljönne a Sionról Izráel szabadulása! Amikor Isten jóra fordítja népe sorsát, ujjong majd Jákób, és örül Izráel.

Ez egy Jézusra vonatkozó imádság, aki eljön majd, és megalapítja Isten Országát, és a Siónról jövő Izrael szabadítása Krisztus Ezeréves Királyságára utal.

Az 54.-ik zsoltár

A karmesternek: Húros hangszerre. Dávid tanítókölteménye, abból az időből, amikor a zífiak Saulhoz mentek és ezt mondták neki: Nem tudod, hogy Dávid nálunk rejtőzködik?

Istenem, segíts meg neveddel, szolgáltass nekem igazságot hatalmaddal!

Istenem, hallgasd meg imádságomat, figyelj beszédemre!

Mert idegenek támadtak rám, erőszakos emberek törtek életemre, akik nem törődnek Istennel. (Szela.)

De Isten megsegít engem, az Úr megtartja életemet.

Szálljon a baj támadóimra, semmisítsd meg őket igazságoddal!

Készségesen áldozok neked, magasztalom neved, URam, mert jó vagy.

Mert minden nyomorúságból kimentettél engem, megvetéssel nézek ellenségeimre.

Az 55.-ik zsoltár

Istenem, figyelj imádságomra, ne zárkózz el könyörgésem elől!

Figyelj rám, hallgass meg engem! Bánatomban bolyongok, és sóhajtozom az ellenség hangoskodása, a bűnösök nyomorgatása miatt. Mert bajt zúdítanak rám, és haraggal támadnak rám.

Már említettem, hogy Dávid személye igen erős érzelmeket kavart: vagy szeretetre vagy gyűlöletre indította az embereket. Ő mindig imádkozott az ellenségeivel kapcsolatban.

Szívem vergődik keblemben, halálos rémület fogott el.

Félelem és reszketés lepett meg, borzongás járt át.

Ezért így szóltam: Miért is nincs szárnyam, mint a galambnak, hogy elrepülhetnék, és nyugton lehetnék?

Messzire bujdosnék, a pusztában laknék. (Szela.)

Sietve keresnék menedéket a szélvész és a vihar elől.

Oszlasd szét őket, Uram, zavard össze nyelvüket! Csak erőszakot és viszályt látok a városban;

ez megy éjjel-nappal falai közt, vész és nyomor van benne.

Romlás uralkodik benne, nem távozik tereiről a zsarnokság és a csalás.

Valószínű, hogy Dávid akkor írta ezt a költeményt, amikor Absolon elől menekült. Ahitofel, Dávid bizalmi tanácsadója fellázadt ellene Absolonnal együtt, és csatlakozott Absolonhoz, majd tanácsokat adott neki, hogy miként pusztítsa el Dávidot. Ez nagyon fájt Dávidnak, és ezért mondta, hogy

Nem az ellenség gyaláz engem, azt elszenvedném. Nem gyűlölöm hatalmaskodik rajtam, előle elrejtőzném.

Hanem te, magamfajta ember, bizalmas jó barátom,

akivel meghitt barátságban voltam; az Isten házába együtt jártunk a gyülekezet körében.

Dávidnak fáj ez a piszkos ügy, mert egy olyan ember tette ezt vele, aki azelőtt a barátja volt, együtt beszélgettek és együtt jártak az Úr házába. Az egyik legnagyobb fájdalom, ami embert érhet az, ha egy olyan ember, akibe a legnagyobb bizalmunkat helyezünk, megkérdőjelezhetetlenül bízunk benne, és együtt dolgoztunk vele, hirtelen ellenünk fordul. Hazugságokat terjesztenek, megszegik a bizalmat, ellened fordulnak, megrövidítenek, és hirtelen rájössz, akár csak Dávid, hogy

Szája simább a vajnál, de veszekedésen jár az esze. Beszéde lágyabb az olajnál, pedig olyan, mint a kivont kard.

Ez aztán nagyon tud fájni! Amikor valakiben megbíztam, nagy felelősséget adtam neki a gyülekezetünkben, és akkor hirtelen ellenem fordult, és el akarta venni az egészet. A világon ez volt eddig a legnagyobb fájdalom, amit éreztem a szolgálattal kapcsolatban.

Dávid is ezt érezte, amikor a barátja ellene fordult, és nem kérte Istent arra, hogy kesztyűs kézzel bánjon vele.

Törjön rájuk a halál! Szálljanak elevenen a holtak hazájába, mert gonoszsággal van tele lakóhelyük.

Én pedig Istenhez kiáltok, és az ÚR megsegít engem.

Bár reggel, délben, este gondban vagyok és sóhajtozom, ő meghallja hangomat.

Megszabadít engem támadóimtól, hogy békességem legyen, bár sokan vannak ellenem.

Meghallgat Isten, és megalázza őket az, aki ösidők óta trónján ül. (Szela.) Mert nem akarnak megváltozni, és nem félik az Istent.

Kezet emelt jóbarátjára, és meggyalázta a szövetséget.

Szája simább a vajnál, de veszekedésen jár az esze. Beszéde lágyabb az olajnál, pedig olyan, mint a kivont kard.

Vesd az ÚRra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz.

Istenem, te taszítod őket a sírnak mélyére. A véreskezű és álnok emberek az emberélet felét sem érik el. De én benned bízom!

Ez az egyetlen hely, ahová fordulhatunk: az Úrhoz, ahol megnyugvás, áldás és öröm vár.

Az 56.-ik zsoltár

A karmesternek: „A messzi fák galambja” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor a filiszteusok elfogták Gátban.

Légy kegyelmes hozzám, Istenem, mert bosszút lihegnek ellenem, szüntelenül támadnak és gyötörnek engem.

Ellenségeim szüntelenül bosszút lihegnek, sokan támadnak rám kevélyen.

Ha félek is, benned bízom!

Mennyire jó lenne ezt megtanulni, hogy bármilyen félelem közepette bízunk az Úrban.

Istenben, akinek igéjét dicsérem, Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!

Szüntelenül elferdítik szavaimat, minden gondolatukkal rosszat akarnak nekem.

Összefognak, lesben állnak, lépteimet figyelik, mert az életemre törnek.

Megmenekülhetnek-e gazságuk ellenére? Taszítsd el haragodban e népséget, Istenem!

Te számon tartod bolyongásomat. Gyűjtsd könnyeimet tömlődbe, legyenek benne könyvedben!

A Biblia azt tanítja, hogy van egy olyan „emlékkönyv”, amit Isten vezet. Az Ítélet napján ezt a könyvet kinyitják, és az embereket az ebbe írtak alapján ítéli meg Isten. Az ember sok érdekes emléket őriznek meg a múlttal kapcsolatban, képeket, videókat, és néha előveszik és újra megnézik ezeket.

Ha az ember ilyen felvételek készítésére képes szerkezeteket tud előállítani, akkor biztos vagyok benne, hogy Isten is képes az életünk bármely pillanatát visszajátszani. Ha le akarsz tagadni valamilyen vádat Isten előtt, akkor Istennek a hatalmas kivetítő képernyőjén majd megnézheted, a mennyek minden lakójával együtt, hogy mit is tettél valójában. A végén aztán lekapcsolják, és be kell valljad, hogy bűnös vagy az ügyben.

Van egy másik könyv is, az Élet könyve, amelyben a ti nevetek is be van írva, akik befogadtátok Jézus Krisztust.

Meghátrálnak majd ellenségeim, amikor hozzád kiáltok. Ebből tudom meg, hogy Isten velem van.

Ez az egyik legfontosabb dolog Istennel kapcsolatban, amire mindig emlékeznünk kell: Isten velünk van. Olyan sokszor úgy gondoljuk, hogy ellenünk van, és csak arra vár, hogy valami rosszat tegyünk, hogy aztán lecsaphasson ránk az igazság kezével. Valójában Ő velünk van, és ha Isten velünk, kicsoda lehet ellenünk?

Istenben, akinek igéjét dicsérem, az ÚRban, akinek igéjét dicsérem,

Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!

Tartozom neked, Istenem, fogadalmaimmal, megadom hálaáldozatomat.

Hiszen megmentettél engem a haláltól, lábamat az elbukástól, hogy járhassak Isten színe előtt az élet világosságában.

Az 57.-ik zsoltár

A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul elől a barlangba menekült.

Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem! Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem.

A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll.

Segítséget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. (Szela.) Isten elküldi szeretetét és hűségét.

Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lándzsa és nyíl, nyelvük éles kard.

Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!

Hálót vetettek lábaim elé, megalázták lelkemet. Vermet ástak nekem, de maguk estek bele. (Szela.)

Emlékeztek, hogy Saul bement abba a barlangba, ahol Dávid rejtőzködött, és elaludt, majd Dávid a kardjával levágott egy darabot Saul palástjából, kiment és biztos távolba érve elkiáltotta magát: „Saul, nézd mi van nálam!” Ezért írja Dávid, hogy vermet ástak neki, de maguk estek bele.

Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek!

*Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt!
Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoldárt zengek rólad a nemzetek közt,
mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig.
Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!*
Az 58.-ik zsoltár ismét Dávid imája, akinek nem szeretnék az ellensége lenni, mert így imádkozik:
*Valóban igazat beszéltek, ti hatalmasok, és pártatlanul ítéltetek az emberek fölött?
Hiszen álnokságon jár az eszetek, arra törekedtek, hogy az országban erőszakkal érvényesüljeteek.
Pártütők a bűnösök, már amikor a világra jönnek, tévelygők a hazugok, amint megszületnek.*
Itt Dávid az ember bűnös természetéről beszél. Azt hiszem egyiketeknek sem kellett megtanítani a gyerekeiteket arra, hogy hogyan kell hazudni. Azt viszont meg kellett tanítsátok, hogy igazat mondjanak. A hazugság természetes módon jön az ember számára. Dávid azt mondja, hogy már születésüktől kezdve hazudtak.
*Mérgük olyan, mint a kígyóméreg, olyanok, mint a süket vipera, amelynek oly tompa a füle,
hogy nem hallja a kígyóbűvölőt, a varázslásban jártas igézőt.
Istenem, törd össze szájukban a fogakat! Zúzd össze, URam, az oroszlánok állkapcsát!
Tűnjenek el, mint a szétfolyó víz! Ha löni akarnak, nyilaik legyenek tompák!
Járjanak úgy, mint a csiga, amely széjjelmállik
Öntöttetek már sót csigára, és láttátok, hogyan olvad el?
vagy mint az elvetélt magzat, amely nem látott napvilágot.
Mielőtt túske nőne cserjéteken, ragadja el a forgószél, akár élő, akár elszáradt.
Örül az igaz, ha látja a megtorlást, lába a bűnösök vérében fürdik.
Az emberek pedig ezt mondják: Mégis van az igaznak jutalma! Mégis van Isten, aki igazságot tesz a földön!*
Az Újszövetségi keresztény etikából kiindulva nehezen tudjuk Dávid imáit elfogadni, mert Jézus azt mondta, hogy
Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, áldjátok azokat, akik átkoznak titeket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket;
Dávid etikája különbözik ettől, és igencsak kielégíti a bosszúvágyamat, mert szeretem látni, ha a rosszakat elverik, és a jók győznek. Szeretem látni, hogy a gonoszoknak ellátják a baját, és megvallom, hogy örülök ennek, de azt is megvallom, hogy a káröröm helytelen dolog az Újszövetségi keresztény etika alapján.
Gyakran én magam szeretnék bosszút állni a gonosztettekért, és ezzel nagy bajba kerülhetek. Isten azt mondta, hogy „a bosszú az enyém”. Dávid nem nem azt keresi, hogy ő miként állhatna bosszút rajtuk, hanem Istent kéri, hogy üsse ki fogait. Nem tudom, hogy ez sokkal jobb-e, de nagyon óvatosak kell legyünk a személyes bosszúval kapcsolatban. Meg kell tanuljuk, hogy az útjainkat az Úr kezébe tegyük, és hagyjuk, hogy Ő fizessen meg nekik.

Nem úgy kell imádkozzak, mint Dávid, hanem azt kell kérjem az Úrtól, hogy őrizze meg szívemet a bosszúállás gondolataitól, és hogy segítsen, hogy megbocsájtó hozzáállásom legyen bosszúállás helyett.

Az 59.-ik zsoltár egy újabb esedezés

A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul embereket küldött, hogy tartsák szemmel a házát, és öljék meg.

Miká, Dávid felesége egy kosárban engedte le őt az ablakon keresztül, hogy el tudjon menekülni.

Ments meg ellenségeimtől, Istenem, védj meg támadóimtól!

Ments meg a gonosztevőktől, szabadíts meg a vérszomjas emberektől!

Mert ólálkodnak körülöttem, életemre törnek a hatalmasok, pedig se bűnöm, se vétkem, ó URam!

Saul féltékenysége miatt történt ez, nem azért, mert Dávid valami rosszat tett volna.

Bár nincs semmi bűnöm, sietnek, hogy rám rontsanak. Serkenj föl, jöjj ide, láss meg!

Hiszen te vagy, URam, a Seregek Istene, Izráel Istene! Ébredj föl, büntesd meg e népeket, ne kegyelmezz az alávaló gonoszoknak! (Szela.)

Csak velem szemben légy irgalmas, amikor én követek el gonosz dolgokat. Vajon nem így gondolkodunk?

Estéknként visszatérnek, morognak, mint a kutyák, csatangolnak a városban.

Szájuk tajtékzik, ajkuk között mintha kardok volnának. Azt gondolják, nem hallja őket senki.

De te, URam, nevetsz rajtuk, csúffá teszed e népeket.

Te vagy az én erőm, rád figyelek, Isten az én erős váram.

Szeretetével jön felém Istenem. Még megengedi Isten, hogy lássam ellenségeim vesztét.

Ne öld meg őket, hogy népem ne felejtse! Tedd őket bujdosókká hatalmaddal, taszítsd el őket, Uram, mi pajzsunk!

Ejtse őket csapdába gögjük, vétkes szájuk és ajkuk beszéde, hiszen csupa átok és hazugság, amit beszélnek!

Végezz velük haragodban! Végezz velük, hogy ne legyenek! Hadd tudják meg az egész földön, hogy Isten uralkodik Jákóbon! (Szela.)

Estéknként visszatérnek, morognak, mint a kutyák, csatangolnak a városban.

Ennivaló után kóborolnak, és ha nem laknak jól, vonítanak.

Én pedig hatalmadról énekelek, magasztalom minden reggel hűségedet. Mert erős váram vagy, menedékem, mikor bajba jutok.

Te vagy az én erőm, rólad zeng énekem. Erős váram az Isten, az én hűséges Istenem!

Háromszor is úgy említi Dávid Istent, mint erős várát és védelmezőjét, és milyen jó, ha Isten a mi védelmezőnk.

Rájöttem, hogy Isten addig védelmez, ameddig én ezt megengedem neki, de ha én magam kezdek védekezni, akkor Isten megengedi, hogy én magam legyek a saját védelmem. Arra is rájöttem, hogy nem tudom magam megfelelően

megvédeni, és ezért megtanultam, hogy ne védekezzek, hanem teljes védelmemet az Úr kezében hagyjam.

Ha azt akarjátok, hogy Isten megvédjen, akkor neki kell elkötelezzétek magatokat, és nem kell védezzetek, mert „Isten az én erős váram”.

A 60.-ik zsoltár

Ó Isten! Elvetettél, szétszórtál bennünket! Megharagudtál ránk, állíts helyre minket!

Megrendítetted, megrepesztetted a földet. Gyógyítsd be sebeit, mert megindult.

Szörnyű dolgokat láttattál népeddel, bódító borral itattál minket.

De jelt adtál az istenfélőknek, hogy megmeneküljenek az íj elől. (Szela.)

Segítsen jobbod, és hallgass meg minket, hogy megmenekülhessenek kedveltjeid!

Isten így szólt szentélyében: Örömmel adom örökségül Sikemet, és kiosztom a Szukkót völgyét.

Enyém Gileád, enyém Manassé, Efraim sisak a fejemen, Júda a kormánypálcám,

Móáb pedig a mosdómedencém, Edómra teszem sarumat, Filiszteán diadalmaskodom!

Ezek a versek megegyeznek a 108.-ik zsoltárban található versekkel.

Ki visz el az erős városba, ki vezet el engem Edómba?

Csak te, Istenünk, noha elvetettél minket, te, Istenünk, bár nem jársz seregeinkkel!

Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér!

Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el.

Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér!

Egy másik esetben Dávid azt mondta, hogy „Ideje munkálkodnod, Istenem, mert az emberi segítség semmit sem ér.” De jó lenne, ha megtanulnánk Istenben bízni, hozzá kiáltani, ahelyett, hogy emberektől várnánk a segítséget. Mindig okoskodunk, mindig tervezünk, mindig újabb és újabb vetületet vizsgálgatunk.

Sokan engem akarnak használni a saját játszmáikhoz. Már minden taktikát bevetettek, mindenféleképpen próbálkoztak, hogy meggyőzzenek, mert azt mondják magukban, hogy „ha megtudom győzni Chuck-ot, akkor rá fognak hallgatni”. Ezek az emberek nem akarják Isten kezében hagyni a dolgokat. Azt állítják, hogy átadták életüket Istennek, de közben még mindig taktikáznak, tervezgetnek, győzködnek.

Miért nem adjuk már fel egyszer és miért nem engedjük meg Istennek, hogy teljesen átvegye a dolgokat? Nagyszerű az a nap, amikor az életem minden dolgát át tudom adni Istennek, és teljesen Benne bízok.

Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér!

Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez.

ZSOLTÁROK KÖNYVE 61-70. Fejezet

A 61.-ik zsoltár:

Hallgasd meg panaszomat, Istenem, figyelj imádságomra!

Amikor Dávid lent volt, akkor nagyon el tudta engedni magát. Egyesek visszafogják magukat ilyenkor, akárcsak én, de Dávid nem ilyen volt. Amikor bajban volt, akkor azt akarta, hogy mindenki tudja ezt, de főleg Isten.

Ezt a zsoltárt Dávid valószínűleg az Absolontól való menekülése idején írta, amikor átmenekült a Jordánon túlra. Absolon Hebronból jött fel a csapatával, hogy elfoglalja Jeruzsálemet, és Dávid nem akart harcba szállni a saját fiával. Jeruzsálemet nehéz volt bevenni, mert erős fal vette körül, ennek ellenére Dávid elmenekült onnan a csapatával és feladta a várost.

A föld végétől kiáltok hozzád, mert elepedt a szívem.

Sok olyan dolog történhet velünk is, amikor azt érezzük, hogy elrepedt a szívünk. Szeretteink elvesztése, pénzügyi gondok, munkahelyünk elvesztése, egészségünk megromlása. Mit teszünk akkor, amikor úgy érezzük, hogy az út végére értünk? Hová fordulunk? Mit csinálunk?

Mindnyájunkat a körülmények előbb-utóbb olyan helyzetbe fognak sodorni, hogy már gyakorlatilag nem lesz kiút. Létfontosságú lesz az, hogy ekkor merre fordulunk.

Egyesek gyógyszerek felé, mások az üveg felé, megint mások az öngyilkosságba menekülnek.

Vezess el engem a kősziklára, mert az igen magas nekem!

Hiszen te vagy menedékem, erős bástyám az ellenség ellen.

Van egy biztos hely, egy menedék: Krisztus, a kőszikla, ahol védelmet kapok a vihar, az ellenségek elől. A szikla az erő szimbóluma a Bibliában. Az 5Mózes 32-ben azt írja a Biblia, hogy Isten az én kősziklám. Az 1Korintus 10-ben ugyanezt írja Pál a kőszikláról, amelyből a pusztában víz fakadt, és ez a szikla Krisztus volt, aki életet adott, akire rácsaptak, és akiből minden ember számára árad az élet.

Annyira megnyugtató, hogy amikor már az összes kitartásunk, erőnk teljesen véget ért, pedig a napnak a fele még hátra van, akkor kezdődik az Atya adakozása számunkra. Az Ő kegyelme határtalan, a szeretete mérhetetlen, erejének nincs emberek által ismert határa, és az Ő végtelen gazdagságából ad, ad és ad Jézuson keresztül.

A Bibliában Isten sok embert útja végére juttatott. Gondolok itt Jákóbra, aki egész éjjel az angyallal bírkózott. Rossz nap volt ez Jákób számára, mert igen kellemetlen körülmények között távozott az apósától, hiszen az apósának utolsó szavai ezek voltak: „Elvetted mindenemet, és most itt hagysz és elviszed minden jószágomat. Nem tudlak többé szemmel tartani, mert elmész a lányaimmal, jószágaimmal, hát Isten tartson szemmel téged!”

Nem volt szép jelenet, és nem tudta Jákób, hogy miként fogja épen megúszni ezt. Nem is úszta volna meg szárazon, ha Isten nem lett volna vele, de azon az éjjelen, amikor az apósa már majdnem utolérte, Isten szólt neki, és azt mondta: „Nehogy megpróbáld Jákóbot bántani!” Mivel Lábán félt Istentől, ezért nem mert hozzáérni, de ennek ellenére nagyon nehéz idők voltak ezek Jákób számára.

Mikor ennek vége volt, akkor Jákób üzenetet kapott: a bátyja közeledik egy csapat fegyveres élén, hogy találkozzon vele. Ez nem lesz egy örömnepség, hogy végre hazatérhet, mert amikor 17 évvel ezelőtt utoljára találkozott Ézsauval, akkor ő azt mondta: „Az első alkalommal megölöm azt a patkányt”.

Ha Ézsau üdvözölni szeretne volna hazatérése alkalmából Jákóbot, akkor ehhez nem lett volna 400 fegyveresre szüksége. Jákób tudta, hogy a baj csak egyre növekszik, és nagyon maga alatt volt. Ezen az éjszakán az Úr angyala egész éjjel bírkózott vele, mert az Úr Jákóbot az út végére akarta eljuttatni. Másnap minden erejére szükség lett volna, mert Ézsauval fog találkozni, és nem tudja, hogy mi fog történni, az is lehet, hogy el fog veszni.

Amikor a leginkább szüksége volt az alvásra, hogy erőt gyűjtsön a holnapi napra, akkor ezzel az angyallal kellett bírkózzon. Ekkor Jákób már 96 éves volt! Reggel felé, hajnalhasadáskor még mindig bírkóznak, és ekkor az angyal megérintette a csípőjénél, az izmai összezúzódtak, és Jákób sánta lett.

Az angyal azt mondta Jákóbnak: „Engedd, hogy elmenjek mielőtt felkel a nap.” Jákób az utolsó csepp erejét elveszítve leborult, és sírni kezdett. Az 1Mózes ezt nem árulja el nekünk, de Hóseásnál olvashatjuk, hogy Jákób könnyeket hullatott, megtört emberré vált, és azt mondta, hogy „nem engedlek el addig, amíg meg nem áldasz!” De ez nem követelés, hanem könyörgés volt: „kérlek, ne menj el, amíg meg nem áldasz!”

Jákób legyőzetett, ott van, ahová Isten akarta juttatni. Jákób neve azt jelenti, hogy sarokszorító. Születése közben a bátyja sarkát szorította, és innen kapta a nevét. Mi a neved? Sarok szorító. Többé nem lesz ez a neved, hanem: Isten vezet, Israel. Az élete megváltozott, ő többé már nem a csaló, a fondorlatoskodó, hanem egy ember, Izrael, akit Isten vezet. Mekkora változás! De Isten el kellett juttassa az út végére előtte, hogy a szükséges változások megtörténjenek.

A kétségbeesett, könnyek közti utolsó kiáltása valójában az első győzelmi kiáltásává vált. Oly gyakran igaz ez a mi életünkre is. Amikor elnehezedik a szívünk, amikor Istenhez fordulunk a nyomoruság közepén, akkor elkezdődik az a nap, amely Isten dicsőséges győzelmét hozza életünkben, mert ahhoz a sziklához vezet, amely nagyobb nálam.

Hadd lakjam mindenkor sátradbán, hadd meneküljek szárnyad oltalmába!
(Szela.)

Mert hallottad, Istenem, amit megfogadtam, a nevedet féltővel együtt adtál nekem örökséget.

Adj napokat a király napjaihoz, évei nemzedékekre terjednek!

Ülhessen trónján mindenkor Isten előtt, szeretet és hűség oltalmazza őt!

Akkor állandóan éneklek nevedről, naponként teljesítem, amit megfogadtam.

A zsoltár végén Dávid bizakodó, mert tudja, hogy Isten gondoskodik róla, és keresztülvezeti a nehéz időszakon.

A 62.-ik zsoltár

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.

Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig.

Meddig támadtok egyetlen emberre, miért akarjátok mindnyájan megölni? Olyan, mint a düledező fal és a bedőlő kerítés!

Csak azon tanácskoznak, hogyan taszítsák le a magasból. Hazugságban telik kedvük, szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. (Szela.)

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet.

Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom.

A 3.-ik és a 7.-ik vers nagyon hasonló, tulajdonképpen ugyanaz mindkettő, kivéve egyetlen szót, de ez az egy szó hatalmas különbséget jelent, és azt mutatja, hogy ezalatt a rövid idő alatt Dávid hite megerősödött. Hihetetlen, hogy amikor Istenhez visszük a problémáinkat, már az imánk alatt megerősödik a hitünk, és az Úr győzelmét kezdjük megtapasztalni.

Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig.

A 7.-ik versben ugyanezt írja, csak elhagyja a „sokáig” szót. A harmadik versben még azt gondolta, hogy lehet, hogy megmozdít, de nem nagyon, de aztán egyre növekedik a hite az Úrban, és a 7.-ik versben már azt írja, hogy „nem ingadozom”.

Milyen dicső dolog, amikor végre a dolgokat Isten kezébe helyezzük imánkon keresztül, és ezáltal Isten azonnal megváltoztathatja a mi hozzáállásunkat a helyzettel kapcsolatban. Nagyon sokszor a Calvary Chapel pásztoraként teljesen meg voltam rémülve attól, hogy mit végez Isten. Félelemmel és csodálattal figyeltem az Úr munkáját, és néha olyan kilépést kellett hitben megtegyünk, amitől teljesen berezeltem.

Amikor a kis kápolnából el kellett költözzünk és ezt a 10 holdnyi földet meg kellett vegyünk, és arra gondoltam, hogy mekkora épületeket kell ide felhúzzunk, teljesen meg voltam rémülve. Mindezek költsége megrémített, ugyanakkor soha életemben nem vezettem nagy gyülekezetet előtte, fogalmam sem volt, hogy ezt hogyan kell csinálni.

És egyszer csak egy hirtelen növekvő helyzetben találtuk magunkat, amikor meg kellett vegyünk ezt a telket, új épületeket kellett építeni, három istentiszteletünk volt, folyamatosan bővítettük az épületet, székeket helyeztünk az udvarba, hogy férjenek az emberek, de végül már állni sem tudtak az emberek ott kint.

Igy megvettük ezt a 10 holdat, és azzal nyugtattam a véneket, hogy 5 holdat bármikor el tudunk adni, és visszakaphatjuk a pénzünket, mert nagyon jó vétel volt, és persze soha nem lesz 5 holdnál többre szükségünk – ilyen nagy hitem volt abban, amit Isten csinálni akart.

Legalább nem mondhatjátok, hogy a pásztorunknak nagy hite volt. Egyáltalán nem, mert olyan erővel próbáltam visszafele evezni, ahogy csak tudtam. Amikor esténként erre kellett hazavezessek, és megálltam a lámpánál, és vártam, hogy zöldre váltsa, akkor rápillantottam erre a 10 hold földre, és a szívem elnehezedett. Azt kérdeztem az Úrtól, hogy mit fogunk csinálni?

A következőkre gondoltam: „Van egy épület, amely teljesen ki van fizetve, 60 ezer dollár banktartalékkal, minden olyan jól megy a régi templom körül, és most beleugrasz egy olyan ügybe, ahol csak a telek kerül 300 ezerbe, 125 ezerbe kerül csak a parkoló megépítése, és még az épületek sehol sincsenek. Mi van akkor, ha ez nem jön össze, és az emberek nem jönnek többé, és marad a nagy tartozás?

Miközben ott vártam a pirosnál, az Úr azt kérdezte tőlem: „kinek a gyülekezete ez?” „A Tied, Uram.” „Akkor miért aggódsz? Ha az én gyülekezetem csődbe

megy, akkor ez nem a te problémád, mert nem a te gyülekezeted.” És mire a lámpa zöldre váltott, már meg is volt a győzelem a szívemben, és az autópályán már énekeltem, hisz mit számít az egész, az Ő gyülekezete, és ha csődbe megy, mi közöm hozzá.

Ha a szükségleteidet az Úr elé viszed, már azalatt, amíg viszed, az Úr Lelke meg fog erősíteni, elülteti a hitet a szívedben, és eljuthatsz a *Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig-tól a Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom-ig.*

Mert Isten tart meg, Ő erősít és véd engem.

Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten.

Bízatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk! (Szela.)

Csak pára az emberek élete, hazug látszat a halandóké. Ha mérlegre kerülnek, a páránál is könnyebb mindegyik.

Ne bízatok zsarolt javakban, rablott holmival ne kérkedjétek! Ha gyarapszik is vagyontok, ne bizakodjatok el!

Ez egy kitűnő biztatás! Először is nem hiszem, hogy gazdagság után kell hajtsunk, mert az emelkedés nem keletről vagy nyugatról jön, hanem az Úrtól. És azok, akik a gazdagságukban bíznak, olyan vágyakat hajtanak, amelyek az ember lelkét a pusztulásba viszik.

Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: „Bizony, mondom néktek, hogy gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába.”

Sőt azt is mondom nektek: „Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.”

Ne a gazdagságért dolgozzatok, mondja az Irás.

keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.

Ha Isten úgy dönt, hogy többek között gazdagsággal is megáld titeket, akkor ne vessétek a bizalmatokat a gazdagságba.

Szóltott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; nálad van, URam, a szeretet. Te megfizetsz mindenkinek tettei szerint.

A 63.-ik zsoltár

Dávid zsoltára, abból az időből, amikor Júda pusztájában volt.

Jeruzsálemtől nyugatra terül el a tengermelléki síkság, termékeny földekkel, gyönyörű narancs és barackligetekkel. Jeruzsálemtől keletre pedig Júda pusztája található. Jeruzsálemet elhagyva, Betánia után lefelé indul az út a nagy afrikai választóvonalhoz, a Holt tenger vidékére, amely 100 méterrel a tengerszint alatt található. Itt nagyon kevés eső esik, ezért ez a terület sivatag jellegű éghajlattal rendelkezik. Dávid sok időt töltött itt amikor Saul elől menekült.

Ó Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld.

Így nézek rád a szentélyben, hogy lássam hatalmadat és dicsőségedet.

Dávid a pusztta terméketlenségét a saját lelkének kopárságával hasonlítja össze. Vannak olyan időszakok, amikor ilyen kiszáradt lelkűnek érezzük magunkat, és vágyakozunk arra, hogy ismét Isten erejét tapasztaljuk meg és a tüzet ismét lobogni lássuk.

Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít.

Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádvá emelem föl kezem.

Dávid felemelt kézzel imádta és dicsőítette az Urat. Úgy néz ki, hogy mi nagyon formálisakká váltunk a dicsőítés közben, és lehet, hogy vannak köztetek olyanok, akik sohasem emelték fel kezüket Isten nevében, az Ő dicsőítésére.

Az Irás többször is buzdít minket erre, és a zsidókkal kapcsolatban az az egyik legnagyobb dolog, hogy nem fogják vissza magukat dicsőítés közben. A rabbi már-már táncolnak amikor olvassák imáikat, és nagyon hangosak, de nem izgatják magukat a környezetük miatt.

Mi viszont jól neveltek akarunk lenni, pedig Dávid ezt mondta

nevedet imádvá emelem föl kezem.

Mintha zsíros falatokkal laktam volna jól, úgy ujjong az ajkam, és dicsér a szám.

Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem.

Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok.

Ragaszkodik hozzád lelkem, jobboldal támogatysz engem.

De akik pusztulásomra törnek, a föld mélyébe kerülnek.

Kardélre hányják őket, sakálok eledelévé lesznek.

De a király örül Isten előtt. Dicséretet mondanak, akik rá esküsznek, a hazugok szája azonban bezárul.

A 64.-ik zsoltár

A karmesternek: Dávid zsoltára.

Hallgasd meg, Istenem, panaszkodó szavamat! Óvd meg életemet, mert ellenség rettent!

A rettenet, a félelem szörnyű dolog. Annyira fogva tud tartani egy embert, hogy akár meg is béníthatja egy életre.

Védj meg a gonoszok ármánykodásától, a gonosztevők dühöngésétől!

Élesítik nyelvüket, mint a kardot, sértő szavaikkal célba vesznek, mint nyilakkal.

Rejtekhelyről lövöldöznek a feddhetetlenre, hirtelen lönek rá, nem félnek.

Eltökélték magukat a gonosztettre, megbeszélik, hogy titokban tört vetnek.

Gondolják: Ki látja őket?

Álnokságot terveznek, titokban tartják tervüket. Mert kifürkészhetetlen az ember belseje és szíve.

De Isten kilövi rájuk nyilát hirtelen, és megsebesülnek.

Saját nyelvük buktatja el őket, aki csak látja, fejét csóválja.

Félelem fog el minden embert, és hirdetik Isten tetteit, megértik cselekedeteit.

Örülni fog az ÚRban az igaz, mert nála talált oltalmat, dicséretet mondanak a tiszta szívűek.

Ez hát Dávid újabb imája, hogy védelmet, biztonságot találjon ellenségei elől az Úrban.

A 65.-ik zsoltár Isten országának dicsőséges eljövételére tekint, amikor Jézus fog uralkodni a földön. Ez tehát egy profétikus zsoltár:

Téged illet a dicséret, ó Isten, a Sionon! Neked teljesítik a fogadalmakat.

Te hallgatod meg az imádságot, hozzád fordul minden ember.

A Filippi levélben olvashatjuk:

minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké;

és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

*Erőt vettek rajtunk a bűnök, de te megbocsátod vétkeinket.
Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék.
Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!
Félelmet keltve, de igazságosan válaszolsz nekünk, szabadító Istenünk!
Ez a félelem csodálattal keveredő félelem, az eredeti szöveget figyelembe véve.
Benned bízunk mindenki a föld szélétől és a messzi tengereken,
aki hegyeket hoztál létre erőddel, és hatalmat öltöttél magadra,
lecsillapítottad a tengerek zúgását, hullámaik zúgását, a nemzetek háborgását.
Ezért félnek jeleidtől még a föld határain lakók is. Kelet és nyugat tájait
ujjongásra indítod.
Gondoskodsz a földről, megöntözöd, nagyon meggazdagítod, Isten patakja tele
van vízzel. Gabonával látod el az embereket, így gondoskodsz a földről.
Barázdáit megitatod, göröngyeit elegyengeted, záporosóval porhanyítod,
növényzetét megáldod.
Megkoronázod az évet javaiddal, és nyomaidon bőség fakad.
Legelőket sarjadnak a pusztán, ujjongás övezi a halmokat.
Nyájak lepik el a legelőket, a völgyeket gabona borítja, ujjonganak és énekelnek.
Ez lesz az a dicsőséges királyság, amikor a föld ismét bőséges termést ad Isten
dicsőségére, amikor Krisztus fog uralkodni Sionban, és a szent templomának
udvarán dicsőítik majd Őt Jeruzsálemben. Isten az Ő hatalmas munkájával
igazságot hoz majd a földre, és megtölti a földet gyümölcscsel, mert eljött az Ő
Királysága.
A 66.-ik zsoltár
Zengjétek dicső nevét, dicsérjétek dicsőségét!
Mondjátok Istennek: Milyen félelmesek tetteid! Nagy erőd miatt hízelegnek
ellenségeid.
Az egész föld leborul előtted, és énekel neked, éneklj neved dicséretét. (Szela.)
Jertek és lássátok Isten tetteit! Félelmesek dolgai az emberek között:
Szárzafölddé változtatta a tengert, száraz lábbal keltek át a folyón. Ezért örüljünk
neki!
Nézzétek, mit tett Isten! Kiszárította a Vörös-tengert, hogy a népe szárazon
kelhessen át rajta.
Hatalmasan uralkodik mindenkor, szemmel tartja a népeket, hogy ne
kelhessenek föl a lázadók. (Szela.)
Áldjátok, népek, a mi Istenünket, hangosan hirdessétek dicséretét!
Ő tartott életben bennünket, és nem engedte, hogy lábunk inogjon.
Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt.
Hálóba kerítettél minket, nehéz terhet raktál a hátunkra.
Embert ültettél a nyakunkra, hol tűzbe, hol vízbe jutottunk, de kivezettél, és
felüdültünk.
Isten tűzön és vizen keresztül vitt át minket, és ez mind szükséges volt azért,
hogy megtisztítsa az életünket, és hogy a Krisztusi bőségbe vezethessen be
minket.
Jézus azt mondta, hogy „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a
szőlősgazda.*

Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.”

Izraelben Betlehem és Hebron között terül el Eskol völgye, ahol Józsué és Káleb akkor szőlőgerezdet talált, hogy egy rúdra kötve kellett vállukon cipeljék azt. Itt termesztik a világ legfinomabb szőlőjét. Az az érdekes, hogy ezek a szőlők a földön futtatva nőnek, és a szőlővesszők alá köveket tesznek, és így a talaj fölött kb. 20 cm-vel futnak.

Mivel ilyen közel vannak a földhöz, ezért nyáron mindegyik gerezdet egyenként megmossák, hogy még jobban fejlődjenek, és több gyümölcsöt hoznak. Ezért mondta Jézus, hogy az Atya megtisztítja, megmossa a gyümölcsöt, hogy még többet teremjen, és így folytatta:

Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek.

Isten egy folyamatot vezet végig az életünkben, amely tisztít és megmos, ugyanakkor tűzzel is tisztít, akár csak az arany és ezüst kiválasztásánál. A végeredmény egy minőségi gyümölcs az Ő dicsőségére: ez az amit az életünktől elvár. Isten akar dolgozni az életetekben, de sohasem fog pusztán ezzel megelégedni. Igaz, hogy Isten munkája először bennem kezdődik el, de a célja az, hogy aztán rajtam keresztül munkálkodjon e szükségét szenvedő világban.

JAVITVA

Áldozatokkal megyek házadba, teljesítem fogadalmaimat, melyeket ajkam kimondott, és szám megígért a bajban.

Legtöbbször akkor szoktunk fogadkozni Istennek, amikor bajban vagyunk. „Atyám, csak segíts ki ebből a bajból, és szolgálni foglak, templomba fogok járni, bármit megteszek, Uram, csak segíts!” Az Úr meghallgatja ezeket a fogadalmakat, és miután megtette az Ő részét, elvárja, hogy te is megtedd a te részedet.

Hízott állatokat mutatok be neked áldozatul, kosokat is áldozok, marhákat és bakokat készítek el neked. (Szela.)

Jertek, halljátok, ti istenfélők mind, hadd mondjam el, mit tett velem!

Szám hozzá kiáltott, nyelvem őt magasztalta.

Ha álnok szándék lett volna szívemben, nem hallgatott volna meg az Úr.

De Isten meghallgatott, figyelt imádságom szavára.

Gyakran töprengünk azon, hogy vajon miért nem válaszolja meg Isten az imánkat. Az egyik ok az, hogy bűnök vannak az életünkben. Ézsaiás 59.-ben Isten kijelenti, hogy

Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson,

hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől

Másszóval, az imával kapcsolatban nem mindig fent van a probléma, mint ahogy ezt gyakran hisszük. Mi a baj Istennel? Miért nem válaszolja meg az imáimat? Talán hallási nehézségei vannak? De leggyakrabban a probléma itt lenn van, mert az imáink álnok szívekből és gonosz életekből származnak. Ha álnok szándék van a szívemben, akkor az Úr nem fogja meghallani az imádságomat.

Az Új Testamentumban volt egy vakon született ember, és Jézus megkérdezte tőle, hogy „Akarsz-e látni?” „Persze, hogy szeretnék”, válaszolta a vak.

Jézus a földre köpött, sárt csinált, amivel megkenete a szemét, és mondta neki, hogy menjen le a szalomi medencéhez, és mossa le a szemét. Az ember lement, megmosta, és látott!

Mindez szombaton történt, és ezért a zsidók fel voltak háborodva és azt kérdezték az embertől, hogy hogyan történt mindez? Ő elmondta a történetet, hogy jött egy ember, megkenete sárral a szememet, mondta, hogy mossam le, és azt mondta, hogy látni fogok.

- Ki volt az? – kérdezték

- Nem tudom. – válaszolta az ember

- Tudjuk, hogy bűnös ember kellett legyen, mert rávett, hogy megszegjed a szombatot.

- Nem tudom, hogy bűnös-e vagy sem, csak azt tudom, hogy vak voltam, és most látok. De ha bűnös volt, akkor hogyan hallgatta meg Isten az imádságát, mert tudjuk, hogy Ő nem hallgatja meg a bűnös imáját.

Ezt a kijelentést nem fogadhatjuk el igazságként, mert ezt egy vak jelentette ki a farizeusokkal való beszélgetés közben. A valóság az, hogy Isten igenis meghallgatja a bűnösök imáját, mert ha nem, akkor mindnyájan bűnösök lennénk még ma is. Isten pedig meghallgatta azt az imát, amikor azt mondtuk: „Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz.”

Áldott legyen Isten, mert nem utasította el imádságomat, szeretetét nem vonta meg tőlem.

A 67.-ik zsoltár

Legyen kegyelmes hozzánk az Isten, áldjon meg bennünket, és ragyogtassa ránk orcáját! (Szela.)

Egyeseknek gondot okoz ez az imádság, mert nem szeretnek Tőle semmit kérni saját maguknak. Ez annyira idealista duma, hogy bűzlik. Igenis szeretném, hogy Isten megáldjon, hogy Ő irgalmas legyen hozzám és, hogy ragyogtassa orcáját az életemre. De mindezt azért tedd meg Istenem, hogy

Ismerjék meg utadat a földön, szabadításodat a népek között!

Magasztaljanak a népek, ó Isten, magasztaljon minden nép!

Örüljenek, ujjongjanak a nemzetek, mert pártatlanul ítéled a népeket, és vezeted a nemzeteket a földön. (Szela.)

Jézus azért fog eljönni, hogy igazságosan megítélje a népeket. Máté 25.-ik fejezetében pontosan erről van szó. Énok is azt jelentette ki, hogy „Az Úr fog eljönni szentjeinek tízezreivel, hogy ítéletet hajtson végre a földön, és hogy igazságban uralkodjon a föld nemzetei fölött.”

Sokaknak fenntartásaik vannak Isten ítéletével kapcsolatban. Mi történik, ha egy kisgyerek már azelőtt meghalt, hogy megismerhette volna Jézust? Mi lesz azokkal, akik sohasem hallottak Jézus Krisztusról?

A Biblia nem tér ki arra, hogy milyen lesz pontosan az ítélet egyes esetekben, de azt írja, hogy igazságosan fogja megítélni a világot. Tehát, bármit fog is Isten csinálni, az mind igazságos lesz. Nem tudom, hogy mit fog tenni, mert sok dolog ismeretlen, sok kérdés és sok megismerhetetlen dolog van. De azt tudom, hogy ha én Istennel járok, akkor azok a gyermekeim biztonságban vannak, akik még nem jutottak a számonkérés korába.

Mi van a bűnösök gyermekeivel? Nem tudom. Ezt majd meg fogom tudni. De nem akarok bizonytalanságban élni, és ezért a biztos utat választom. Azt pontosan tudom, hogy hogyan fogja megítélni azokat, akik hisznek Jézus Krisztusban. Nem akarom, hogy a saját igazságom szerint kapjak ítéletet, hanem a Krisztusba vetett hitem alapján, és ez a biztos.

Magasztaljanak a népek, ó Isten, magasztaljon minden nép!

És akkor Meghozza termését a föld, megáld bennünket Istenünk, az Isten.

Nagyon érdekes felfedezés, hogy a növények is az emberekhez hasonlóan reagálnak dolgokra. A műszerek segítségével rájöttek, hogy a növények mérhetően válaszolnak különböző dolgokra. Ez ugyanúgy működik, mint a hazugságvizsgáló gép, amely egy hazugság következtében végbemenő fizikai reakciókat vizsgálja az emberek esetében.

A növények válaszolnak a dicséretre, és én is meg tudtam figyelni ezeket a reakciókat a gépek segítségével. Régen volt egy hibiszkuszunk, amelyet az udvarba ültettem, és minden alkalommal, amikor kijöttem az ajtón ezt mondtam: „Áldott legyen az Úr, hibiszkuszom.” És ugyanezt mondtam valahányszor beléptem a házba. Tudjátok meg, hogy ez volt a leggyönyörűbb hibiszkusz, amit valaha is láthattok, gyönyörű, hatalmas virágokkal, egész évben teljes virágzó pompában. Páratlan szépség volt. A föld és a növények is válaszolnak és áldják Istent.

Megáld bennünket az Isten, féljék őt mindenütt a földön!

A zsoltár áldás kéréssel kezdődik és az áldás eljövételének biztonságával végződik.

A 68.-ik zsoltár

Fölkel az Isten! Szétszóródnak ellenségei, elfutnak előle gyűlöldi.

Ahogy a füst eloszlik, ha ráfújnak, ahogyan a viasz megolvad a tűztől, úgy pusztulnak el a bűnösök az Isten színe előtt.

De az igazak örülnek, vigadnak; Isten színe előtt vígan örvendeznek.

Énekeljete Istennek, zengjete nevének! Készítsetek utat a pusztában száguldónak! ÚR az ő neve, vigadjate színe előtt!

Az ÚR neve szerepel itt ismét, amely lehet Józsué, Josafát, és egyéb származékok. Számunkra a legfontosabb a Józsué, amely Jézus héber változata.

Árváknak atyja, özvegyek védője az Isten, szent hajlékában.

Isten hazahozza az elhagyottakat, kihozza a foglyokat boldog életre, csak a lázadók maradnak sivár helyen.

Ó Isten, amikor elindultál néped előtt, amikor vonultál a sivatagban, (Szela) rengett a föld, csepegett az ég is Isten színe előtt, még a Sínai is, az Istennek, Izrael Istenének színe előtt.

Böven adtál esőt örökségedre, ó Isten, és a fáradtat megerősítetted.

Ott lakik nyájad, és jóvoltodból gondoskods a nyomorultról, Istenem!

Az Úr ezt a kijelentést adja az örömhírt vivő nők nagy seregének:

A seregek királyai hanyatt-homlok menekülnek, a palota terén pedig zsákmányt osztanak.

Ha a felszerelést őrzitek is, ezüstszárnyú galambot kaptok, aranyos zöld tollakkal.

*Amikor a Mindenható szétszórja a királyokat, fehér lesz a Calmón, mint a hó.
Istenek hegye a Básán-hegy, sokcsúcsú hegy a Básán-hegy.
Miért néztek irigyen, ti sokcsúcsú hegyek arra a hegyre, amelyet Isten lakóhelyéül választott? Ott is lakik az ÚR örökre!
Istennek harci kocsija számtalan, sok ezer, ezekkel jön az Úr a Sinairól szentélyébe.*

Jézsu Krisztusra vonatkozó prófécia következik, amelyet Pál az Efezusiakhoz írt levél 4.-ik fejezetében idéz:

Fölmentél a magas hegyre, foglyokat ejtettél, - embereket kaptál ajándékol, mégpedig lázadókat. Most már ott laksz, URam Isten!

Pál pedig így írta ezt:

„Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.”

*Az pedig, hogy „felment”, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre.
Aki leszállt, az „fel is ment”, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget.
És ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul,
hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére,*

míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra.

Ahhoz, hogy foglyokat vigyen a magasságba, először a föld gyomrába kellett leszálljon, hogy megszabadítsa a foglyokat.

Jézus Krisztus halála előtt az Ószövetségi szentek nem tudtak a mennyek dicsőségébe kerülni, mert először el kellett végeztesen az, amit az ószövetség áldozatai nem tudtak megtenni. Lehetetlen volt a bakok és bikák vérével elmosni bűneiket.

Minden ószövetségi áldozat csak a jobb útra mutatott, hogy Isten majd az egyszerű Fiát fogja elküldeni, hogy Ő legyen a bűneinkért az áldozat.

tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból,

hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.

Mivel tehát a bakok és bikák vére nem tudta megmenetni őket, csak egy jobb áldozatra tudott előremutatni, ezért a haláluk után a halál fogságába kerültek a Hádészbe, a pokolba. Ez a hely Krisztus halála előtt két részre volt osztva: az egyik a hitetlenek szenvedésének helye volt, a másik pedig a vigasztalás helye volt, ahol Ábrahám nyugtatta azokat, akik bíztak Isten ígéreteiben, és ezek beteljesedésében.

bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban.

És mindezekben, noha hit által elnyerték az Írás jó bizonyosságát, nem teljesült be az ígéret,

mert Isten számunkra valami különbről gondoskodott, és azt akarta, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre.

Amikor Jézus meghalt, akkor lement a pokolba először, prédikált a foglyoknak és kiszabadította őket.

Ézsaiás 61.-ik fejezetében a Jézusra vonatkozó prófécia így szól:

Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosaknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.

Isten dicsőséges szabadítási terve bevégeztetett, a vér kiontatott, ami által minden bűnösök egyszer s mindenkorra megbocsájtott, és így mindnyájan fel tudtak menni a mennyekbe.

Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk. (Szela.)

Isten a mi szabadító Istenünk, az ÚR, a mi Urunk kihoz a halálból is.

Életünk hossza Isten kezében van, és elhatározott dolog, hogy mikor halunk meg, mert ez mind Istenen múlik.

Bizony, szétzúzza Isten ellenségei fejét, a bűnben élők kemény koponyáját!

Az Úr ezt mondta: Básánból is visszahozom őket, a tenger mélyéről is visszahozom,

hogy lábad vérben gázoljon, és kutyáid nyelvének is jusson az ellenségből.

Látták, ó Isten, hogyan vonultál be, hogyan vonultál be, Istenem, királyom, a szentélybe.

Itt egy leírás következik a szentélyben történő Isten imádatról és éneklésről:

Elöl mentek az énekesek, hátul a hárfások, középen a doboló nők.

Áldjátok Istent a gyülekezetekben, az URat, akik Izráeltől származtok!

A mi dicsőítésünk már egy agyonszervezett dolog, de meg vagyok győződve, hogy ez a dicsőítés más formákban is helyénvaló. Abban az időben az énekesek már a szentélybe való bevonuláskor Istent dicsőítő énekeket énekeltek, majd jöttek a zenészek, és hátul pedig a doboló nők.

Jeruzsálemben a szombat kezdetén, amely péntek este kezdődik, érdekes megfigyelni, hogy a Nyugati fal mentén hogyan kezdenek az emberek gyülekezni, és miként kezdik dicsőíteni az Urat. Az est fénypontja a zsidó fiúk felvonulása, akik 4-es oszlopokban összefogódzva táncolnak és énekelnek.

Nagyon megindító jelenetek ezek, és azt gondolom, hogy az efajta látványosabb dicsőítésnek is van helye Krisztus testében. Felemelő és izgalmas esemény kell legyen az, amikor Istent dicsőítjük a szentélyben. Túlcsorduló, túlradó szívvel kellene jöjjünk Isten dicsőítésére, izgalmas várakozással és jókedvvel.

Dávid most sorba veszi a gyülekezet résztvevőit:

Élükön jön Benjámín kicsiny törzse, Júda vezetői tömegestül, Zebulon vezetői, Naftáli vezetői.

Parancsolj, Isten, hatalmaddal, isteni hatalmaddal, amellyel értünk munkálkodsz, jeruzsálemi templomodból: királyok hozzanak neked ajándékot!

Dorgáld meg a nádas vadját, a hatalmasok seregét, a népek fejedelmeit! Tipord el a pénzsóvárokat, szórd szét azokat a népeket, amelyek háborút akarnak!

Egyiptomból követek jönnek, az etiópok Istenhez emelik kezüket.

Tí, földi országok, énekeljete Istennek, zengjete az Úrnak! (Szela.)

Száguld az egeken át, az ősi egeken át. Halld, hogyan mennydörög hatalmas hangja!

Hirdessétek Isten hatalmát, fenségét Izráelen, erejét a fellegekben!

Félelmes vagy, Isten, szentélyedben! Izráel Istene ad hatalmat és erőt a népnek.

Legyen áldott az Isten!

Ez Isten dicsőséges dicsőítése a Királyság Korában. Nagyon izgalmas lesz!

A 69.-ik zsoltár egy prófétikus zsoltár Jézus Krisztusról, és sok olyan vers van benne, amely utal Jézusra.

Segíts meg, Istenem, mert nyakamig érnek a vizek!

Feneketlen iszapba süllyedtem, nincs hol megállnom. Örvénylő vizekbe estem, elsodort az ár.

Belefáradtam a kiáltozásba, kiszáradt a torkom, szemem elhomályosodott, míg Istenemre vártam.

Hajam szálainál is többen vannak, akik ok nélkül gyűlölnék. Sok hazug ellenségem akar elnémítani engem. Azt kell visszaadnom, amit nem raboltam.

Istenem, te tudod, milyen balga voltam, vétkeim nincsenek elrejtve előtted.

Ne szégyenkezzenek miattam, akik benned reménykednek, Uram, Seregeknek URa! Ne érje gyalázat miattam azokat, akik hozzád folyamodnak, Izráel Istene!

Mert érted vállaltam gyalázatot, érted borítja szégyenpír arcomat.

Idegenné lettem testvéreim számára, anyám fiai sem ismernek rám.

Tudjuk, hogy Jézus testvérei nem hittek benne, mert azt gondolták, hogy Ő egy idegbeteg.

Mert a házad iránti féltő szeretet emészt; rám hull a gyalázat, ha téged gyaláznak.

Emlékeztek, amikor Jézus bement a templomba, és ostorral kiűzte a pénzváltókat és a galambárusokat, és azt mondta, hogy „Kifelé, az Atyám házát rablók barlangjává tettétek!” Ekkor visszaemlékeztek erre a versre: *Mert a házad iránti féltő szeretet emészt;*

Emésztette az Isten háza iránti féltő szeretet, amikor látta azokat a szörnyűségeket, amelyeket az Ő nevében tettek az Ő házában.

Elgondolkozom azon is, hogy miként reagálni manapság, ha eljönne és meglátogatná a templomok szerencsejáték partijait, amelyek csak arra hivatottak, hogy pénzt fialjanak az egyháznak.

Sírtam, és böjttel gyötörtem magam, de ez csak gyalázatomra vált.

Ha gyászruhát öltöttem, szóbeszéd ért miattam.

Engem szólnak meg a kapuban üldögélők, és a borivók nótái.

De én hozzád imádkozom, URam, a kegyelem idején, Istenem. Nagy szeretettel hallgass meg, hűségesen segíts meg!

Egyesek szerint ez a Gecsemáné kertben elmondott imája lehet.

Húzz ki a sárból, hogy el ne süllyedjek, hadd meneküljek meg gyűlölőimtől, az örvénylő vizekből!

Emlékeztek, amikor azt mondta, hogy „Atyám, ha lehet vedd el tőlem ezt a pohárt.”

Ne sodorhasson el a víz árja, ne nyelhessen el a mélység, ne záruljon be fölöttem a kút szája!

Hallgass meg, URam, jóságos szeretettel, nagy irgalmaddal fordulj hozzám!

Ne rejtsd el orcádat szolgálád elől! Bajban vagyok, siess, hallgass meg!

Jöjj hozzám, és válts meg engem, ments meg ellenségeimtől!

Te tudod, milyen gyalázat ért, milyen szégyen és szidalom; látod minden ellenségemet.

A gyalázat összetörte szívemet, egészen belebetegedtem.

Amikor Jézust keresztülszúrták a dárdával, víz és vér tört elő, és ez arra utal, hogy halálát szívének megszakadása okozta. Ugyancsak erre utal a vérverejtékes izzadsága.

Részvétre vártam, de hiába, vigasztalókra, de nem találtam.

Emlékeztek, amikor visszatért a tanítványaihoz, de azok aludtak. „Ó, Péter, nem tudtál egy órát virrasztani? Virrasszatok és imádkozzatok...” Vigasztalókra vágyott, de egy sem állt mellette.

Ételembe mérget tettek, szomjúságomban ecettel itattak.

Váljék a saját asztaluk kelepcevé, jólétük idején is csapdává!

Homályosodjék el szemük, ne lássanak, tedd a derekukat mindig erőtlenné!

Itt következnek a zsidók számára az ítéletek Jézus visszautasítása miatt.

Töltsd ki rajtuk bosszús haragodat, izzó haragod érje utol őket!

Legyen pusztává szállásuk, sátraiknak ne legyen lakója!

Ezt az Apcsel 1-ben Péter idézi Júdással kapcsolatban.

Mert azt üldözik, akit megvertél, annak a kínjáról beszélgetnek, akit megsebeztél.

Büntesd meg őket bűneikért, ne jussanak kegyelmedhez!

Töröltessenek ki az élők könyvéből, az igazak közé ne írassanak be!

De engem, megalázottat és szenvedőt, segíts meg, és oltalmaz, Istenem!

Isten nevét dicsérem énekekkel, magasztalom hálaadással.

Jobban tetszik ez az ÚRnak a tulkoknál, az ép szarvú és körmű bikáknál.

Látják ezt az alázatosak, és örülnek. Ti, Istent keresők, éledjen szívetek!

Mert meghallgatja az ÚR a szegényeket, és nem veti meg az övéit, ha fogságban vannak.

Dicsérje őt az ég és a föld, a tenger, és minden, ami bennük mozog.

Mert Isten megszabadítja Siont, felépíti Júda városait. Ott laknak, birtokba veszik,

és öröklik azt szolgáinak utódai, ott laknak majd, akik nevét szeretik.

A 70.-ik zsoltár:

Istenem, ments meg engem, URam, siess segítségemre!

Nagyon együtt tudok érezni ezzel a kiáltással, mert Isten olyan lassúnak tűnik, amikor bajban vagyok, és azt szeretném, hogy siessen.

Szégyenkezzenek és piruljanak, akik életemre törnek! Riadjanak vissza, és érje gyalázat azokat, akik bajomban gyönyörködnek!

Távozzanak megszégyenülve, akik hahotázva beszélnek rólam!

Örüljenek és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek! Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az Isten!

De én nyomorult és szegény vagyok, siess hozzám, Istenem! Te vagy segítségem és megmentőm, URam, ne késlekedj!

Azzal kezdte a zsoltárt, hogy siess, Uram, és ugyanazzal végzi: Uram, ne késlekedj, segíts!

Isten gazdagítson titeket mindenben a Krisztus Jézuson keresztül, töltsön be az Ő szeretetének és kegyelmének ismeretével, és járjatok közösségben vele, hogy folytathassa munkáját az életetekben, miközben egyre közelebb von magához titeket, és megtisztít az Ő szavaival, és elkészít arra a munkára, amely segítségével megérinthesi a körülöttetek levő világot rajtatok keresztül. Isten áldjon, erősítsen és tartson meg az Ő örök szeretetében és akaratában.

ZSOLTÁROK KÖNYVE

71-80. Fejezet

A 71.-ik zsoltár az idős ember zsoltára. Dávid vörös haja megszükkült. Nehéz élete volt, mert sok elkötelezett barátjával szemben igen sok felesküdt ellensége is volt neki. Dávid folyamatosan imádkozott az ellenségeivel kapcsolatban, akik mindig a pusztulását akarták.

Az Úr azt mondta neki, hogy „a kard nem fog eltávozni a te házadból”, és így idős korára is háborgatták ellenségei.

Ebben a zsoltárban is az Úrhoz kiált, az Ő védelmét kéri:

Hozzád menekülök, URam, ne szégyenüljek meg soha!

Ments meg, szabadíts meg irgalmasan! Fordítsd felém füledet, és segíts meg!

Légy erős kősziklám, ahova mindig mehetek, melyet segítségemre rendeltél, mert te vagy az én sziklaváram.

A Bibliában olvashatjuk, hogy „erős vár az Úr neve, az igazak benne találnak szabadulást”. Hányszor futottunk az Úr nevének védelmébe? Hányszor néztünk szembe a veszéllyel, és Jézus neve automatikusan is kiszaladt a szánkon? Ő az erős vár, a biztonság és a menedék. Milyen nagyszerű dolog megtalálni az Ő dicső menedékvárát Jézus Krisztusban. Róla írja a zsoltáros, hogy

Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen.

Istenem, ments meg a bűnösök kezéből, az álnok és erőszakos emberek markából!

Mert te vagy, Uram, reménységem, te vagy, URam, bizodalمام ifjúkorom óta.

Isten nemcsak egy reménység számunkra, hanem az egyetlen bizodalمام is számunkra.

Te voltál támaszom születésem óta, te hoztál ki anyám méhéből, téged dicsérlek szüntelen.

Sokan csodálkoznak rajtam, mert te vagy erős oltalmam.

Szám dicséreteddel van tele, dicsőítlek mindennap.

Öregkoromban se vess el engem, ha elfogy az erőm, ne hagyj el!

Mert ellenségeim azt mondják rólam, akik életemre törnek, így tanácskoznak:

Elhagyta őt Isten, üldözzétek, fogjátok meg, mert nincs, aki megmentse!

Ó Isten, ne légy távol tőlem, Istenem, siess segítségemre!

Megszégyenülve vesszenek el, akik ellenem támadnak! Borítsa szégyen és gyalázat azokat, akik vesztetemre törnek!

Dávid ismét az ellenségeivel kapcsolatban kéri Istent, hogy intézze el őket. A tragédia az, hogy még öregkorában sem lehetett nyugalma tőlük, nem pihenhetett, mivel a Betsabéval elkövetett bűn miatt a „kard nem távozott az ő házától.”

Én pedig szüntelenül remélek, és folyton dicsérlek téged.

Dávid Isten szíve szerint való ember volt, és annak ellenére, hogy ellenségek szorongatták, mégis mindig közel volt Isten szívéhez.

Ennek egyik oka az volt, hogy szüntelenül dicsőítette Istent.

Igazságodról beszél a szám és szabadító tetteidről mindennap, bár nem tudom felsorolni őket.

Az ÚRnak, az én Uramnak nagy tetteit hirdetem, egyedül a te igazságodat emlegetem.

Istenem, te tanítottál ifjúkorom óta, mindmáig hirdetem csodáidat.

Istenem, ne hagyj el késő vénségemben sem, míg csak hirdethetem hatalmadat, nagy tetteidet a jövő nemzedéknek.

Istenem, igazságod a magas égig ér, mert hatalmas dolgokat vittél véghez. Van-e hozzád hasonló, Istenem?

Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem.

Dávid kijelenti a feltámadásban vetett hitét: *de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem.*

Krisztussal kapcsolatban a következő próféciát is olvashatjuk Dávidtól:

Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba.

A Biblia szerint a Hádész nemcsak egy olyan sírhely, amelybe a testet eltemetik, hanem annál több. A Hádész a föld gyomrában található, és ezen a helyen tudatos állapotban vannak a halottak. Amikor tehát Dávid azt mondta, hogy *de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem*, akkor erre a helyre utal, ahová az ember lelke került a halál után.

Jézus Krisztus feltámadása előtt ez a hely két részből állt, amelyet egy szakadék választott el egymástól: az egyik, ahol Ábrahám vigasztalta a lelkeket, a másik pedig a kínok helye volt. Amikor Jézustól jelt kívántak, ezt mondta:

E gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele...

Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.

Jézus lement oda, és prédikált az ott fogva tartott lelkeknek, és kivezette őket a fogságukból, beteljesítve az Ézsaiás 61.-ben levő próféciát.

Az Ótestamentumban nem sok utalás van a feltámadásban vetett hitre, de Dávid itt erre utal. Jób is utalt rá, hogy amikor a teste elporlad, akkor meg fogja látni az Urat az utolsó napokban.

Igen nagyvá teszel, hozzám fordulsz, és megvigasztalsz.

Én is magasztallak hárfával, hűségédért, Istenem! Lantot pengetve éneklek neked, Izráel Szentje!

Ujjong az ajkam, ha tenéked zenghet, lelkem is, amelyet megváltottál.

Nyelvem is mindennap emlegeti igazságodat, mert szégyen és gyalázat érte azokat, akik vesztetre törtek.

Dávid énekkel dicsérte az Urat, amelyet hárfán kísértek, és Isten igazságáról beszélt egész nap.

A 72.-ik zsoltárt Salamonnak címezték, de olvasása közben láthatjuk, hogy ez sokkal távolabb mutat Salamonnál, mert ez egy prófécia a Dávidnak ígért Fiúval kapcsolatban: Jézus Krisztusról van szó, aki Dávid trónján ülve fog uralkodni igazságban az örökkévalóságban. Ezért a zsoltár kettős értelmezéssel bír.

Salamoné. Isten! Add törvényeidet a királynak, és igazságodat a király fiának,

Amikor Jézus Krisztus ismét eljön, akkor az első dolga a föld megítélése lesz. hogy igazságosan ítélje népedet, és törvényesen a nyomorultakat.

Teremjenek a hegyek békét a népnek, és a halmok igazságot!

Szolgáltasson igazságot a nép nyomorultjainak, segítse meg a szegényeket, de tiporja el az elnyomókat!

Éljen addig, míg nap és hold lesz, nemzedékről nemzedékre!

Mint amikor eső hull a rétre, és zápor áztatja meg a földet:

úgy virágozzék napjaiban az igazság, és legyen nagy békesség, amíg meg nem szűnik a hold.

Látható a szóhasználatból is, pl. nemzedékről nemzedékre, hogy mindez távolabb mutat Salamonnál, arra az igazságos Királyra, akit Isten ígért Dávid trónjára mindörökké, amíg a hold meg nem szűnik.

Uralkodjék tengertől tengerig, és a folyamtól a föld széléig.

Hajtsanak térdet előtte a pusztalakók, nyalják a port ellenségei!

Tarsísnak és a szigeteknek királyai hozzanak ajándékot, Sába és Szeba királyai fizessenek adót!

Boruljon le előtte minden király, minden nép őt szolgálja!

Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké;

és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

A dicsőséges Királyság Korában a föld királyai mind Jézus elé hozzák ajándékaikat, és előtte fognak leborulni, Őt fogják szolgálni. Kik ezek a királyok?

A Jelenések 1:7-ben olvashatjuk:

aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől,

aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.

A Jelenések 5-ben pedig a megváltott szentek mennyei énekét hallhatjuk:

„Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megöletted és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből;

és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”

Ez az egyház - a királyok, akik leborulnak, azok ti vagytok, az Ő egyháza.

Mert megmenti a segítséget kérő szegényt, és a nyomorultat, akinek nincs segítője.

Megmenti a nincstelent és a szegényt, a szegény embereket megsegíti.

Elnyomástól és erőszaktól megváltja őket, mert drága számára a vérük.

Éljen ő, és adjanak neki sábai aranyat, imádkozzanak érte szüntelen, és áldják őt minden nap!

Legyen bőven gabona az országban, a hegyek tetején hullámzó kalászkok legyenek olyanok, mint a Libánon; virágozzanak a városok, mint földön a fű!

Maradjon meg neve örökké, terjedjen híre, amíg a nap ragyog! Nevével mondjanak egymásra áldást; mondja őt boldognak minden nép!

Áldott az ÚRisten, Izráel Istene! Egyedül ő tud csodákat tenni!

Áldott legyen dicső neve örökre, töltsse be dicsősége az egész földet! Ámen, ámen.

Itt végződnék Dávidnak, Isai fiának az imádságai.

Itt érünk a zsoltárok második könyvének végére. Említettük már, hogy a zsoltárok 5 könyvből állnak, és ezek mindegyike egy-egy áldásmondással végződik. Itt

például: , *töltse be dicsősége az egész földet! Ámen, ámen.* Itt a vége Dávid imádságainak.

A harmadik könyv Ászáf zsoltáraival kezdődik. Ászáf Dávid fő zsoltárosa, a zenészek vezetője volt az ő udvarában. Nem tudjuk pontosan, hogy Ászáf az ő neve vagy titulusa volt.

Egyes zsoltárok már Dávid uralkodása után keletkeztek, sőt néhány zsoltár már a királyság pusztulásának idejéről tanuskodik, ami azt jelenti, hogy ezek Salamon uralkodása után íródtak.

A 73.-ik zsoltár egy Istennel kapcsolatos alapigazság kijelentésével kezdődik:

Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez!

Nagyon fontos, hogy alapvető igazságokra alapozzuk életünket, mert mindnyájan olyan eseményekkel fogunk szembenézni életünk során, amelyeket nem fogunk megérteni. Nehéz és fájdalmas dolgok lesznek, amelyek megkérdőjelezik majd Isten jóságát és szeretetét. Ha Isten jó, akkor miért engedi meg, hogy ez a tragédia velem megtörténjen? Ha Isten szeret engem, akkor miért engedi meg, hogy megtapasztaljam ezt a szívfájdalmat?

Nem minden dolgot értek meg, ami velem történik az élet során, és eltökéltem, hogy amikor egy számomra érthetetlen helyzettel kell szembenéznem, akkor arra fordulok amit már megértettem. Ezek az alapvető igazságok, amelyek közül az egyik az, hogy Isten jó, Ő szeret engem, és „minden azok javára munkálkodik, akik szeretik Istent.” Ezért a nehézségeimet hitből fogadom el, mert tudom, hogy Isten urakodik az életem felett, Ő engedte meg ezeket a körülményeket, és tudom, hogy bármennyire is keserű elviselni ezeket, mégis Isten e körülményeken keresztül dolgozza ki az Ő jó és tökéletes tervét az életemre. Ezt elfogadom, és imádkozom hozzá, hogy mindebből az Ő jó szándékainak megfelelő dolgokat munkálja ki.

Ha nem lennének megalapozva ezekben az alapvető igazságokban, akkor az ilyen megpróbáltatások teljesen maguk alá gyúrnának. Láthatunk olyan kersztényeket, akik nagyon jók az Úrral való járásban egészen addig, amíg a megpróbálatatásuk el nem kezdődik, de ezt már nem tudják kezelni. Ennek az az oka, hogy nem sajátították el az Irás igazságainak alapköveit.

Vannak olyanok akiket arra bíztatnak, hogy bízzanak Istenben, mert Ő meg fogja gyógyítani őket minden betegségükből. Ha aztán megérkezik a betegség vagy a halál, akkor képtelenek kezelni ezt a helyzetet, mert nincs megfelelő megalapozásuk Isten Igéjében és az igazságban. Így, amikor az alapzat megremeg, akkor nincs hova meneküljenek.

Jézus azt mondta, hogy az ostoba homokra építette a házát, és a hullámok áldozata lett, de a bölcs sziklára építkezett és a háza megmaradt. Lukácsnál olvashatjuk, hogy a bölcs mélyre ásott, és alapvetően szükséges, hogy szilárdan meglapozzuk Istennek való kapcsolatunkat, és ezt az alapot helytálló koncepciókra kell építeni, amelyeket az Isten Igéjében találhatunk.

Tudom, hogy Isten jó, erre mindig emlékezniem kell, mert ezt az igazságot az életem tapasztalatai meg fogják kérdőjelezni. De tudat alatt mindig tudom, hogy Isten jó!

A zsoltáros tehát ezzel az igazsággal kezdi, de eztán teljesen mással folytatja:

De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban.

Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét.

A törvény azt mondja, hogy ne kívánd a másét. Az Új Testamentum pedig azt mondja, hogy az irigység a testből fakad. Ha a szememet leveszem Istenről és az embereket figyelem, akkor könnyen irigység áraszthat el a bűnösök jóléte miatt. Nagy élvezet lehet egy saját repülő, jacht, gyönyörű birtok, tökéletes zöld gyepel. Látjuk ezeket, hallunk ezekről, és amikor még a lakbérünk kifizetése is gondot okoz, akkor arra gondolunk, hogy igazságtalan dolog, hogy egyesek 2 millió dollárt adhatnak egy idióta festményért, és nekünk még a McDonalds-ra sem jut.

Irigykedni kezdünk az ő gazdagságukra, és így gondolkozunk: „Uram, én szeretlek téged, hűségesen járok gyülekezetbe, imádkozom, megtartom fogadalmaimat, engedelmeskedek neked, és mégis ilyen nehézségeim vannak, mégis pénzügyi gondok gyötörnek, és ráadásul még a gyerekek is betegek. Lám, azok az emberek pedig nem is gondolnak rád, csak amikor káromolják a Te nevedet, istentelenekek és igazságtalanok, de mégis áldottak és jólétben élnek, és több van nekik, mint amennyit a szívük ki tud gondolni.

Körbetekintünk a világ vétkeiét számolgatva, és mindezt nagyon nehéz elviselni. Azt gondolnánk, hogy ha Isten jó, akkor a jókat megáldaná, és lecsapna a gonoszokra.

A zsoldáros most elkezd sorolni a gonoszok jólétének előnyei. Meg kell azonban jegyezzük, hogy ezek a dolgok nem mindig igazak, de a Sátán oly módon tudja elültetni ezeket a gondolatokat az agyunkban, hogy tudjon majd erre építeni, túlozni. Ennek következtében olyan elhamarkodott általánosításokat kezdünk hangoztatni, amelyeknek igen kevés igazságtartalma van. Ugyanakkor nem ismerjük fel, hogy tévedünk, mert el vagyunk keseredve, és jó nagyra akarjuk felfújni a dolgot.

Mert halálukig sincsenek kínyaik, és kövér a testük.

Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket.

Ez nem igaz, mert a gonoszoknak is vannak gyengeségei, ők is lesznek betegek, ők is kerülnek tolószékbe, akár csak bárki más.

Ezért a kevelység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak.

Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak.

Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyomással fenyegetőznek dölyfösen.

Az ég ellen is feltátják szájukat, nyelvükkel megszólják a földet.

Ezért fordul feléjük a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet.

Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek?

Másszóval, tagadják Isten létét.

Íme, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen.

Miután a zsoldáros ezeket megfigyelte, hibás következtetésre jutott, hisz a Sátán ezeket a helyzeteket mindig arra használja, hogy téves következtetésekre jussunk:

De én hiába tartottam tisztán a szívemet

Nem éri meg igaz életet élni, nem éri meg jónak lenni, mert a úgysis a gonoszok kapnak meg minden jót.

*hiába mostam kezemet ártatlanságomban,
mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel.
Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam
volna fiaid nemzetségét.*

Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem.

Az életben mindig lesznek fájdalmas dolgok, és vannak olyan fájdalmak, amikre még emlékezni sem akarunk, hanem valahogy ki akarjuk törölni az emlékezetünkéből.

Helytelen azt hinni, hogy minden esemény miéértjét tökéletesen meg kellene értsünk. Mindig hajlamosak vagyunk a racionális oldalt keresni.

Miért engedte meg Isten, hogy egy keresztény hölgyet megerősokoljanak és megöljenek a saját otthonában? Meg akarjuk érteni ezt, de ez lehetetlen. Tudjuk, hogy Isten jó. Hogy miért engedte meg ezt? Nem tudjuk, nem tudhatjuk megérteni, és nincs semmi értelme úgy tenni, mintha értenénk. Sok olyan megtapasztalásban van részünk az élet során, amit nem érthetünk.

Gyakran jönnek hozzám emberek és azt kérdezik, hogy „Chuck, nem tudom, hogy Isten miért...?” A válaszom, hogy „Ne is mondd tovább, mert én sem tudom.” Nem tudhatom az Isten miéértjeit, nem vagyok Isten, nem modhatom meg, hogy Isten miért enged meg bizonyos dolgokat.

A lelkeszi pályám elején nagyon nagy nyomás nehezedett rám, mert azt gondoltam, hogy mindenki kérdését meg kell válaszoljam. Fiatal voltam, és még ha nem is tudtam a választ, mégis ki akartam egyet okoskodni. Istennek hála, hogy most idősebb koromban az emberek már nem várják el, hogy mindent tudjak. Nagyon sok kérdésre egyszerű a válaszom: „Nem tudom.” Nagyon megnyugtató, hogy eljutottam arra a pontra, amikor őszintén válaszolhatom azt, hogy nem tudom. Nem tudok minden választ, nem tudom az Isten miéértjeit.

Nagyon nehéz dolog ez, mert Istent képviselem az emberek felé. Az emberek pedig tudni akarják, hogy Isten miért engedte meg hogy ez történjen a kislányukkal, a feleségükkel. Az a fájdalmas igazság, hogy nem tudom.

A zsolttáros lába megcsúszott, és majdnem elbukott, mert ezekre a dolgokra gondolt...

Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz.

Isten szentélyébe lépve kitárult a láthatár előtte, és ez a legnagyobb értéke annak, hogy Isten házába lépünk, mert az Ige tanulmányozása ezt a kitárult horizontot eredményezi, hisz az örökkévalóság szempontjaiból kezdünk vizsgálódni.

Amikor az életem gondjaival küszködök az a legnagyobb baj, hogy ezeket csak szűk látókörben vizsgálom: csak a ma, a holnap és a jövő hét érdekel, mert most érzem magam kényelmetlenül, most vagyok szomorú, most vannak nehézségeim. Azonnali enyhülést akarok.

Amikor Isten az életemben munkálkodik, akkor Ő az örökkévalót veszi figyelembe, az örökkévaló értékeket tartja szem előtt. Sokkal jobb nekem, ha az életet csonkán élem le, és végül vele leszek az örökkévalóságban, mint az, ha épen élem le ezt az életemet, de aztán a pokolba kerülök. Mivel Isten az örökkévalóra figyel, ezért sokszor azt kell elvegye tőlem, amit drágának és értékesnek tartok azért, hogy ki tudja munkálni az örökkévaló tervét az

életemben. Engem persze csak az érdekel, hogy valamit elvesztettem: „Ó, Uram, miért vetted el?” Isten pedig látta, hogy mit tett velem az, és mennyire elvont engem a vele való kapcsolatától, ezért eztán kivette az életemből, mert Őt az én örökkévaló jólétem érdekli.

Amikor Isten szentélyébe jövünk, akkor az örökkévalóság tudatába kerülünk, és akkor tisztán látjuk a dolgokat. Ahogy Pál mondta:

nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

Ezért a jelen szenvedései méltatlanok arra, hogy a bennünk kinyilatkozó dicsőséggel hasonlítsuk össze őket.

Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet

Néha olyan keresztet kapunk, amelyet megvetünk, és nem akarunk cipelni: „Atyám, ha lehetséges vedd el tőlem e pohárt”, nem akarok ezen kereszttől menni, nem akarom ezt a veszteséget elviselni. Mégis Isten a nyakunkba rakja mindezt, mert Ő előretekint az eljövendő dicsőségre és az örökkévaló előnyökre, amelyet eltervezett számunkra az örökkévaló Királyságában.

Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz.

Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket!

Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben.

Ezt a szövegrészt használta fel Jonathan Edwards a Bűnösök a haragos Isten kezében című írásához. Talán ez volt a leghatásosabb prédikáció, amit valaha mondtak az amerikai kontinensen. Jonathan Edwards egy rövidlátó öreg puritán volt ekkor. Leírta a prédikációját, és a szeméhez közel tartva a papírt felolvasta a hallgatóságnak, akik közül sokan még a befejezés előtt térdre esve könyörögni kezdtek Istenhez, hogy irgalmazzon nekik. E prédikációjában a bűnösöket jégen csúszkáló emberekhez hasonlítja, akik a pokol szájánál egy hajszálon függenek, és a pusztulásuk bármely pillanatban bekövetkezhet. Isten nem tartozik azzal, hogy életben tartson, hogy fenntartsa.

A zsoltáros látta a gonoszság végét, amely nem igazán kellemes. Mennyire ostoba dolog őket irigyelni, hisz lámcsak hogyan végzik.

Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben.

Mint ébredés után az álmkép, úgy tűnik el képük, ha fölserkensz, Uram!

Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm,

akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat.

De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet.

Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz.

Milyen gyönyörű az életem, hisz Isten velem van, a kezemet fogja, vezet engem a tanácsaival és amikor az út végére érek, akkor befogad az Ő dicsőségébe.

Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban.

Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!

Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged!

De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tetteidet.

A zsoltáros majdnem elcsúszott, de végül megértette, hogy a gonoszok voltak igazán csúszós helyen, nem ő.

A 74.-ik zsoltár a közelgő pusztulásról szól, amelynek közepette úgy tűnik, hogy Isten visszavonult, nem tett semmit, hogy megakadályozza ezt a pusztulást. Ő engedte meg mindezt, és még nem látszik kezének munkája, hogy megszabadítsa az embereket.

Miért vetettél el, Istenem, oly régóta, miért lángol haragod legelőd nyája ellen?

Gondolj gyülekezetedre, amelyet hajdan létrehoztál, örökségedre, a néptörzsre, amelyet megváltottál, a Sion hegyére, amelyen laktál!

Irányítsd lépteidet a régi romokra! Szentélyedben az ellenség mindent lerombolt! Ellenségeid ordítottak kijelentésed helyén, és kitűzték ott jelvényeiket.

Olyanok voltak, mint akik a sűrű fák közt fejszét emelnek magasra.

Még faragványait is mind összetörték fejszékkel és baltákkal.

Az Isten házának elpusztítását írja le, aminek során fejszével tették tönkre a gyönyörű faragott munkákat, amelyek Isten szentélyében voltak elhelyezve.

JAVITVA

Lángba borították szent helyedet, porig alázták neved hajlékát.

Igázzuk le őket egészen! - mondták magukban, és fölperzselték az országban Isten minden hajlékát.

Jeleket nem látunk, próféta nincs többé, és senki sem tudja, meddig tart ez még?

Isten, meddig gyalázhat az ellenfél? Örökké csúfolhatja nevedet az ellenség?

Miért tartod vissza kezedet? Emeld föl jobbodat, végezz velük!

De Isten a királyom kezdettől fogva, aki szabadító tetteket vitt véghez a földön.

Te szorítottad vissza erőddel a tengert, te törted össze a tengeri szörnyek fejét.

Te zúztad szét a Leviátán fejeit, és a pusztá népének adtad eledelül.

Te fakasztottál forrást és patakot, te szárítottál ki bővizű folyókat.

Tiéd a nappal, az éjjel is tiéd, te tetted helyükre a csillagokat s a napot.

Te szabta meg a föld minden határát, te alkottál nyarat és telet.

Erre emlékezz, URam, mert ellenség gyaláz, és bolond nép csúfolja nevedet.

Ne dobd oda gerlicédet a vadaknak, nyomorultjaid életéről ne feledkezz el végképp!

Tekints szövetségedre, mert erőszakkal vannak tele az ország legeldugottabb helyei is!

Ne maradjon meggyalázva az elnyomott, dicsérje nevedet a nyomorult és a szegény!

Szállj perbe, perelj, Istenem! Gondold meg, hogy a bolond mennyire gyaláz téged szüntelen!

Ne felejtse el ellenségeid hangját, támadóid egyre növekvő zajongását!

A 75.-ik zsoltár

Magasztalunk, ó Isten, magasztalunk téged, mert közel van neved azokhoz, akik hirdetik csodáidat.

Isten válasza következik:

Én állapítom meg azt az időt, amikor igazságot szolgáltatok.

Ha meginog a föld és minden lakója, én megszilárdítom oszlopait! (Szela.)

A zsoltárokbán gyakran megtaláljuk Isten választát, és ez mindig nagyszerű dolog, amikor Isten közvetlenül megválaszolja az imát, a siralmat. Ez így van a 32.-ik, a 65.-ik, a 91.-ik zsoltárban is.

A kérkedőknek ezt mondom: Ne kérkedjete! A bűnösöknek pedig: Ne legyetek fennhéjázók!

Ne legyetek olyan fennhéjázók, ne beszéljete nyakasan, gögösen!

Mert nem keletről, nem nyugatról, nem is a pusztá felől jön a fölmagasztalás, hanem Isten fog ítélni: egyiket megalázza, másikat fölmagasztalja.

Ez számomra azt mutatja, hogy értelmetlen reklámozni saját magunkat, saját erőfeszítéseinket, vagy akár Isten terveit is. Olyan sok gyülekezet hirdeti magát, és én is ebben a csapdában voltam évekig.

De jó lenne, ha megtanulnánk, hogy hagyjuk az Urat munkálkodni, és ne kezdenénk reklámozni.

Mert pohár van az ÚR kezében, tele habzó, fűszeres borral. Ha tölt belőle, meg kell inni, még a seprőjét is le kell nyelni minden bűnösnek a földön.

Ezt én mindenkor hirdetni fogom, és zsoltárt zengek Jákób Istenének.

A fennhéjázó bűnösöket összetöröm, de az igazakat felmagasztalom!

Isten haragjának poharában vörös bor van és a Jelenések könyvének 14.-ik fejezetében olvashatunk erről a pohárról:

Egy harmadik angyal is követte őket, és így szólt hatalmas hangon: „Ha valaki imádja a fenevadat és annak a képmását, és felveszi annak a bélyegét a homlokára vagy a kezére,

az is inni fog az Isten haragjának borából, amely készen van elegyítetlenül haragjának poharában, és gyötrődni fog tűzben és kénben a szent angyalok és a Bárány előtt;

A 76.-ik zsoltár

Ismerik Istent Júdában, nagy az ő neve Izráelben.

Júda volt a déli királyság, Izrael pedig az északi.

Sálémba került a sátra

Vagyis Jeruzsálembe.

lakóhelye a Sionra.

Ott törte össze a tüzes nyilakat, a pajzsot, a kardot, a harci eszközöket. (Szela.)

Ragyogó vagy te, hatalmasabb a hegyeknél, ahol zsákmányt ejtenek.

Kifosztottak lettek az elbizakodottak, álomba merültek, elvesztették erejüket a harcosok.

Dorgálásodtól, Jákób Istene, mozdulni sem tud a kocsi és a ló.

Félelmes vagy te, ki állhat meg előtted, amikor haragszol?

Ha ítéletet hirdetsz a mennyben, félni fog a föld, és elcsendesül.

Mert ítéletet tart az Isten, szabadulást ad a földön az alázatosoknak. (Szela.)

Még a haragvó emberek is magasztalni fognak téged, haragjuk maradékát is megfékezted.

Tegyetek fogadalmat Isteneteknek, az ÚRnak, és teljesítsétek, ti, akik körülötte vagytok! Vigyetek ajándékot a Félelmetesnek,

aki megtöri a fejedelmek büszkeségét, és félelmet kelt a föld királyaiban!

A 77.-ik zsoltár első része az „én”, az egyes szám első személy körül forog:

Hangosan kiáltok Istenhez, Istenhez kiáltok, hogy figyeljen rám.

Nyomorúságom idején az Úrhoz folyamodom, kezem éjjel is kitárom feléje lankadatlanul, de lelkem nem tud megvigasztalódni.

Istenre gondolok, és csak sóhajtozom, róla elmélkedem, és elcsügged a lelkem. (Szela.)

Szemeimet nyitva tartod, szótlantul hánykolódom.

Gondolkozom a régi napokon, a hajdani esztendőkön.

Eszembe jutnak énekeim éjjelente, szívemben elmélkedem, és ezt kutatja lelkem:

Vajon végleg eltaszít az Úr, és nem tart tovább jóakarata?

Végképp elfogyott szeretete, érvénytelen lett ígérete nemzedékről nemzedékre?

Elfelejtette kegyelmét az Isten, vagy elnyomta irgalmát a harag? (Szela.)

Amikor a figyelmem magam felé fordul, akkor elveszítem az Isten tudatosságomat, és úgy tűnik, hogy távol vagyok tőle.

Az az én bajom, gondoltam, hogy megváltozott a Felséges jóindulata.

Emlékezem az ÚR tetteire, visszagondolok hajdani csodáira.

Végiggondolom minden tetteidet, elmélkedem dolgaidon.

Most pedig a fordulat következik, és elkezd Istenről beszélni, így a zsoltár vége sokkal reményteljesebben végződik, mert a hangsúly az „én”-ről Istenre kerül.

Azt szokták mondani, hogy az imádság sok mindent megváltoztat, de hányszor változtat meg engem, aki imádkozom, hányszor változtatja meg a hozzáállásomat?

Volt egy barátunk, aki alkoholista volt, és amikor ivott, akkor az egész család fel volt bolydulva. Állandóak voltak a válási fenyegetőzések és mindenféle fenyegetőzések.

Egyik éjjel csengettek, kinyitottam az ajtót, és ott ő állt az ajtó előtt és így szólt: „Segíts, mert a feleségem el fog hagyni, a családom nem szeret, mert nagy veszekedésünk volt, és segítségre van szükségem, Istenre van szükségem, de senki sem akar engem keresztülímádkozni.”

Nem értettem, hogy mit ért ez alatt, mire ő azt válaszolta, hogy senki nem akar elég hosszú ideig imádkozni velem. Kihívásként fogtam fel ezt a mondatot, és mondtam neki, hogy jöjjön át velem a templomba. Ott azt mondtam, neki, hogy addig fogok veled imádkozni, ameddig csak akarod.

Letérdeltünk, és ő elkezdett imádkozni. Én mellétrédeltem, és én is elkezdtem imádkozni, és közben hallgattam, hogy mit imádkozik: „Ó, Istenem, tudod, hogy milyen durvák és kegyetlenek velem, nem értenek meg, és milyen rosszak velem...” Ez így ment egy órán keresztül, sorolta az Úrnak, hogy milyen rossz a családja, milyen szerencsétlen ő, és hasonló dolgokat.

Egy óra elteltével aztán észrevettem, hogy kezd megváltozni a hangnem: „Istenem, az életem teljesen el van rontva, Uram tudom, hogy szolgálnom kellett volna téged, de nem tettem, Istenem, bocsáss meg nekem, megbánom minden bűnömet Atyám...” Na végre, gondoltam, most már el fogunk jutni valahová.

Végre „keresztülímádkoztunk” mindazon a szemeten, amit a családja felé akart kiönteni, és végre elkezdett foglalkozni a saját szívének dolgaival.

Újabb óra elteltével ismét változni kezdett imájának hangsúlya: „Uram, köszönöm a segítségedet, Uram, köszönöm, hogy szeretsz engem, Atyám, köszönöm...”, és lassan elaludt ott a templomban. Hoztam egy takarót az irodából, betakartam,

és hazamentem. A feleségem megkérdezte, hogy milyen volt. Azt válaszoltam, hogy nem tudom biztosan, de most az Úrral alszik, és elmeséltem neki, hogy milyen egyértelmű változások voltak az imája során, ami jónak tűnt.

Másnap reggel átmentem a templomba, és ő már nem volt ott, így nem tudtam, hogy mi lett a vége a dolognak. Aztán este 5-kor ismét csengettek, és ott állt, frissen vasalt ingben, öltönyben, és azt kérdezte, hogy mikor kezdődik ma este az istentisztelet. Isten dolgozott az életében, mert végre levette a szemét saját magáról, és Istenre kezdett nézni, és így kezdődött el Isten munkája az életében. Ez mindig így van. Le kell vegyük a szemünket magunkról és a saját helyzetünkről, mert nagyon éncentrikusok vagyunk. Mindezt általában az imáink is kifejezik, mert oly sok bennük az „én, én, én...”, nekem, nekem, nekem...” Amikor magunkról a figyelmünket Istenre irányítjuk, akkor tud Isten valóban dolgozni.

Mielőtt megszülettem volna, az unokatestvérem belehalt egy gerincbetegségbe. Ők két utcányira laktak tőlünk, és a nővéremnek is ugyanez a betegsége volt, és minden látható jel arra mutatott, hogy ő is meghalt. A szeme felakadt, az álla leesett, elállt a lélegzete és a teste élettelenül lehanyatlott.

Édesanyám egész életében baptista volt, és útban a baptista gyülekezet felé volt egy pünkösdi gyülekezet, ahol ő gyakran megállt, és hallgatta az istentiszteletet. Amikor látta, hogy a kislánya élettelenül fekszik, tudta, hogy már túl késő volna orvost hívni, és elfutott a kislánnyal a kezében a pünkösdi gyülekezethez, mert tudta, hogy ők tudják, hogy hogyan kell igazán imádkozni.

A papi lak a templom mellett volt, és amikor kijött a pap, édesanyám ott állt előtte az élettelen testet tartva, és kiabált: „a babám, a babám Istenem gyógyítsd meg a kisbabám!” Lefektette a nővérem mozdulatlan testét a földre, és csak kiabált az Úrhoz hisztérikusan. A pásztor pedig ezt mondta neki: „Fiatalasszony, vegye le a szemét a kisbabájáról, és emelje a szemét Jézusra. És kezdje dicsérni Jézust, és kezdjen hálát adni Istennek.”

Az apám hazajött és kérdezte a szomszédokat, hogy látták-e a feleségét? Mire azt válaszolta valaki, hogy „igen, Smith úr, azt hiszem, hogy a kislánya meghalt, és elrohant a babával a templomba.”

Az apám elindult a templomba, hogy megverje a lelkipásztort, és elhozza a kislányát, hogy valami megbízhatóbb segítséget hozzon számára, de amikor meglátta, hogy ott fekszik, felfogta, hogy már túl van azon, hogy ember segíthetne rajta. Lerogyott a térdére és elkezdett esedezni Isten előtt.

A pásztor továbbra is arra bízta az anyukámat, hogy vegye le a szemét a kislányról, és az Úrra nézzen. Édesanyám elkezdte dicsőíteni az Urat, és ezt mondta: „Uram, ha visszaadod a kislányomat, akkor az életemet neked adom, és téged foglak szolgálni egész életemben, megteszek bármit, amit akarsz, csak add vissza a kislányomat.”

A nővérem magához tért, azonnal teljesen meggyógyult. Hazavitték, és otthon már nevetgélt, és teljesen jól volt ezek után.

Két hónap múlva megszülettem, és amikor az orvos azt mondta édesanyámnak, hogy fia született, anyukám behunyta a szemét és azt mondta: „Uram, megtartom az ígéretemet a fiam által.” Az apám pedig a kórház folyosóján így

kiabált: „Dicsőség az Úrnak, fiam született!” Így tehát istenfélő környezetben nőttem fel.

Mennyire fontos, hogy levegyük hát a szemünket saját magunkról, és az Úrra figyeljünk – ez mindent megváltoztat. Ha magatokra és a körülményeitekre figyeltek, akkor nagyon gyorsan elsüllyedhettek a nehézségekbe, de ha az Úrra figyeltek, akkor még a vizen is járni tudtok.

A zsoltáros is magára figyelve kezdte, aztán figyelmét az Úr felé fordította, és a zsoltár győzelemmel fejeződik be:

Szent a te utad, Istenem! Van-e oly nagy Isten, mint a mi Istenünk?

Te vagy az Isten, aki csodákat tettél, megismertetted erődet a népekkel.

Megváltottad hatalmaddal népedet, Jákób és József fiait. (Szela.)

Láttak téged a vizek, ó Isten, láttak a vizek, és megremegtek, a mély vizek is reszkettek.

A felhők ontották a vizet, a magas fellegek mennydörögtek, nyilaid pedig cikáztak.

Mennydörgésed hangzott a forgószélben, villámok világították be a világot, reszketett és rengett a föld.

Utad a tengeren át vezetett, ösvényeid a nagy vizeken, lépteid nyoma nem látszott.

Mint nyáját, úgy vezetted népedet Mózes és Áron által.

A 78.-ik zsoltár Isten népének történelmét eleveníti fel, és azért íródott, hogy az elkövetkező generációt emlékeztetsse az Úr munkájára. Az egyik legfontosabb kötelezettségünk az, hogy Isten munkáját ne hagyjuk meghallni a letűnő generációval együtt. Sajnos, Isten munkája nagyon ritkán folytatódik a következő generációval, mert levesszük a szemünket azokról a dolgokról amit Isten csinált, és emlékműveket állítunk, ahelyett hogy Istenen tartanánk a szemünket, mert egész végig Ő munkálkodott.

Mindig tragikus dolog, amikor Isten munkája emlékművekbe torkollik. Valahogy át kell adjuk a gyerekeinknek Isten hatalmas munkáját, hogy ez tovább folytatódjon. Izrael gyermekei megpróbálták ezt megtenni, de elbuktak, és így Isten munkája elfelejtődött egyik generációról a másikra.

Így volt ez amikor Hezékiást a fia Manassé követte. Hezékiás egy csodálatos és igazságos király volt, Manassá pedig egy gonosz, alattomos király. Valahogy az apa nem volt jó kapcsolatban a fiával, és nem tudta átadni az Istenbe vetett hitét és bizodalját.

Figyelj, népem, tanításomra, fordítsátok felém fületeket, amikor beszélek!

Mert példázatra nyitom számat, ősrégi titkokat akarok hirdetni.

Amiket hallottunk és tudunk, mert őseink elbeszélték nekünk, nem titkoljuk el fiaink elől, elbeszéljük a jövő nemzedéknek: az ÚR dicső tetteit és erejét, csodáit, amelyeket véghezvitt.

Intelmeket írt Jákób elé, tanítást adott Izráelnek, és megparancsolta őseinknek, hogy adják azokat tovább utódaiknak.

Tudja meg ezt a jövő nemzedék, a születendő fiak, és ha felnőnek, beszéljék el fiaiknak,

hogy Istenbe vessék bizalmukat; ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait.

Ne legyenek olyanok, mint őseik, a dacos és lázadó nemzedék, az állhatatlan szívű nemzedék, amelynek lelke nem maradt hű Istenhez:
mint az ijjal fölfegyverzett efraimiak, akik meghátráltak az ütközet napján.
Nem tartották meg Isten szövetségét, nem akarták követni tanítását.
Elfelejtették nagy tetteit, csodáit, amelyeket látniuk engedett.
Őseik előtt csodákat művelt Egyiptom földjén, Cóban mezején.
Tengert vágott ketté, s átvezette őket, a víztömeget gátként állította meg.
Nappal felhővel vezette őket, éjszakánként pedig tűz fényével.
Sziklákat hasított ketté a pusztában, bőven adott inniuk a mélységből.
Patakot fakasztott a sziklából, mint folyamokat zúdította le vizüket.
De továbbra is vétkeztek ellene, lázongtak a Felséges ellen a pusztában.
Próbára tették Istent vágyaikkal, ennivalót kérve kívánságuk szerint.
Isten ellen szóltak, amikor ezt mondták: Tud-e Isten asztalt teríteni a pusztában?
A sziklára ugyan ráütött, folyt a víz és patakok áradtak, de tud-e kenyeret is adni,
és húsról gondoskodni népének?
Az ÚR ezt hallva megharagudott, és tűz lobbant fel Jákób ellen, haragra gerjedt Izráel ellen,
mert nem hittek Istenben, és nem bíztak segítségében.
Isten a hitetlenségük miatt haragudott meg rájuk. A Biblia azt mondja, hogy hit nélkül lehetetlen Isten kedvében járni.
Parancsot adott a magas fellegeknek, és megnyitotta az égi kapukat.
Mannaesőt hullatott rájuk eledelül, mennyei gabonát adott nekik.
Isteni kenyeret evett mindenki, eledelt küldött, hogy jóllakjanak.
Keleti szelet támasztott az égen, és déli szelet hajtott erejével.
Annyi húst hullatott rájuk, mint a por, annyi madarat, mint a tenger fővénye.
Táborukra hullatta azokat, hajlékaik köré.
Ették, és igen jóllaktak, amit csak kívántak, megadta nekik.
De nem hagytak fel kívánságaikkal, bár még szájukban volt az étel.
Másszóval, a kívánságot nem lehet megelégtíteni.
Ezért haragra gerjedt ellenük az Isten, megölte legjobbjaikat, leterítette Izráel ifjait.
Ezek után is csak vétkeztek, és nem hittek csodáiban.
Ezért hiábavalóságban hagyta telni napjaikat, esztendeiket rémületben.
Ha öldökölni kezdte őket, hozzá folyamodtak, megtértek, és kíváncsok voltak Isten után.
Meggondolták, hogy Isten a kősziklájuk, a felséges Isten a megváltójuk.
De csak szájukkal hitegették, nyelvükkel hazudoztak neki.
Szívük azonban nem tartott ki mellette, nem voltak hűségesek szövetségéhez.
Hányszor történik meg ez, hogy az emberek a nyelvükkel szépeket mondanak,
de ugyanakkor hazudnak Istennek, mert a szívük távol van tőle.
Pedig ő irgalmas, megbocsátja a bűnt, nem akar elpusztítani, sőt sokszor visszafojtja haragját, nem engedi, hogy egészen fellobbanjon indulata.
Meggondolja, hogy halandók ők, olyanok, mint a tovatűnő szél, amely nem tér vissza.
Istennek hála, hogy Ő irgalmas velünk, és emlékszik arra, hogy csak halandók vagyunk.

Pedig mi néha azt gondoljuk, hogy szupermenek vagyunk, azt gondoljuk magunkról, hogy nagyon erősek, nagyon hatalmasak vagyunk. A fiatal keresztények sokszor nagy hirtelen kijelentik, hogy megyek, és szolgálni akarom Istent a missziókban. És mennyi ideje vagy keresztény: „Két hónapja, de tudom, hogy Isten misszióra hív engem!” Olyan erősnek érzed magad, hogy az egész világot le tudod igázni. De Isten tudja, hogy csak por vagy, és az a jó ha erre mi magunk is rájövünk, és megtanuljuk, hogy ne saját testünkben, hanem teljesen az Úr kezében bízunk .

Meggondolja, hogy halandók ők, olyanok, mint a tovatűnő szél, amely nem tér vissza.

Ez a vers a reinkarnáció ellen szól, mert az életünk olyan szél, amely tovatűnik, és soha többé nem tér vissza. Nem fogunk visszatérni ide, de ki a csuda akarna visszajönni? Amikor a jövőre vonatkozó előrejelzésekről olvasok, akkor egyáltalán nem szeretnék itt maradni sokáig. Hogy még vissza is jöjjenek, és megint ezeken menjek keresztül, köszönöm szépen, nem kérek belőlük.

Hányszor lázadtak ellene a pusztában, hányszor okoztak neki fájdalmat a sivatagban!

Sokszor kísértették az Istent, megbántották (korlátozták) Izrael Szentjét.

Istent az emberek hitelensége korlátozhatja. Amikor Jézus Názáretben volt, akkor azt olvassuk, hogy nem sok csodát tett az emberek hitelensége miatt.

A hitelenségünk korlátozhatja Isten munkáját az életünkben. Izrael gyermekei, és a ma emberei is korlátokat szabnak Isten munkájának.

Ezek közül megemlíteném a kegyelem osztogatás korlátait. Azt tartják egyesek, hogy bizonyos dolgok elosztása az apostolokkal befejeződött, és Isten már nem munkálkodik, már nem gyógyít, már nem tesz csodákat, és a Szentlélek ajándékai már nem működnek. Korlátokat állítunk Isten elé. Nem azért nem működnek ezek, mert Isten nem akarja, hanem a mi hitelenségünk miatt, mert nem hiszünk, hogy Isten mindezt ma is meg tudja tenni.

Ez a saját életünkre is igaz, korlátozhatjuk Isten munkáját. Amikor Istenhez szólok azt mondom neki, hogy „Istenem, nyitva állok mindenre és bármire, amit tenni szeretnél az életemben!” Nem szeretnék semmiféle korlátot felállítani azzal kapcsolatban, amit Isten tenni akar bennem vagy rajtam keresztül, sem az elméleteim, sem saját kulturám korlátai, sem pedig oktatásom miatt.

Nem gondoltak hatalmára és arra a napra, amelyen kiváltotta őket a nyomorúságból,

amikor jeleket tett Egyiptomban, és csodákat Cóban mezején.

Vérré változtatta a folyókat, nem ihattak a patakokból.

Bögyöket bocsátott rájuk, hogy marják őket, és békákat, hogy romlást hozzanak rájuk.

Termésüket a cserebogárnak adta, munkájuk gyümölcsét a sásákknak.

Szőlőjüket jégesővel pusztította el, fügefáikat felhőszakadással.

Állataikat jégesővel verette, jószágaikat villámokkal.

Rájuk zúdította izzó haragját, dühét, háborgását, a nyomorúságot és a pusztító angyalok seregét.

Ez minden bizonyonnyal utalás lehet az elsőszülöttek megöletésére.

Utat nyitott haragjának, nem óvta meg őket a haláltól, életüket dögvésszel sújtotta.
Levágott minden elsőszülöttet Egyiptomban, a férfierő első termését Hám sátraiban.
Útnak indította népét, mint juhokat, vezette, mint nyáját a pusztában.
Biztonságban vezette őket, nem rettegtek, de ellenségeiket a tenger borította el.
Bevitte őket szent területére, erre a hegyre, melyet jobbával alkotott.
Népeket űzött ki előlük, nekik osztotta ki azoknak birtokát, Izráel törzseit telepítette sátraikba.
De ők kísértették a felséges Istent, lázadoztak, és nem tartották meg intelmeit.
Hűtlenül elpártoltak, mint őseik, csalódást okoztak, mint a meglazult íj.
Áldozóhalmaikkal haragították, és bálványszobraikkal ingerelték.
Ezt hallva Isten felháborodott, és nagyon megutálta Izráelt.
Elvetette silói lakóhelyét, sátrát, amelyben emberek közt lakott.
A Szent sátor eredetileg Silóban állt, amely Efraim törzséhez tartozott.
Fogságba juttatta hatalmas jelét, ékességét ellenség kezébe.
Népét fegyver martalékává tette, mert megharagudott örökségére.
Ifjait tűz emésztette meg, szüzeinek nem énekeltek nászdal.
Papjai fegyver által estek el, özvegyei nem sírhattak.
Akkor, mint aki addig aludt, fölébredt az Úr, mint egy bortól ujjongó hős,
és visszaverte ellenségeit, gyalázatba döntötte őket örökre.
De József sátrát megvetette, nem Efraim törzsét választotta,
Júda törzsét választotta ki, a Sion hegyét, mert azt szereti.
Magasra építette szentélyét, akár az eget, örök alapot vetett neki, akár a földnek.
Azután kiválasztotta szolgáját, Dávidot, és kivette őt a juhaklok közül.
A szoptató juhok mögül hozta el, hogy pásztora legyen népének, Jákóbnak, és örökségének, Izráelnek.
Pásztorolta is tiszta szívvel, terelgette ügyes kézzel.
Ez volt tehát a történelmük áttekintése, hogy emlékeztesse őket Isten csodálatos múltbéli munkáira.
A 79.-ik zsoltár a jövőre tekint, amikor a templomot lerombolják majd, talán Rehoboám idejéről szól, amikor az egyiptomiak pusztítottak.
Ó Isten! Pogányok törtek örökségedre, meggyalázták szent templomodat, romhalmazzá tették Jeruzsálemet.
Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül, híveid testét a föld vadjainak.
Úgy ontották vérüket Jeruzsálem körül, mint a vizet, és nem temette el őket senki.
Csúffá lettünk szomszédaink előtt, környezetünk gúnyol és kinevet.
URam, meddig tart még haragod? Meddig lobog tűzként indulatod?
Töltsd ki lángoló haragodat a pogányokon, akik nem ismernek téged, az országokon, ahol nevedet nem hívják segítségül!
Mert megemésztették Jákóbot, és lakóhelyét elpusztították.
Ne ródd fel nekünk az elődök bűneit, siess felénk irgalmasan, mert igen elesettek vagyunk!

Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te neved dicsőségéért! Ments meg minket, és nevedért bocsásd meg vétkeinket!

Ne mondhassák a pogányok: Hol van az ő Istenük? Legyen nyilvánvalóvá előttünk, hogy bosszút állsz a pogányokon szolgálóid kiontott véérért!

Jusson eléd a foglyok sóhajtása, tartsd meg a halálraítélteket, mert hatalmas a te karod!

Hétszeresen fizesd vissza szomszédainknak a gyalázatot, mellyel téged illettek, Uram!

Mi pedig, a te néped, legelődnek nyája, örökké magasztalunk téged. Nemzedékről nemzedékre mondunk dicséretet neked.

A zsoltár az ellenségeik által okozott pusztítás leírásával kezdődik, és azt kéri Istentől, hogy álljon bosszút azokon, akik a pusztulást hozták Izrael népére.

A 80.-ik zsoltár:

Figyelj ránk, Izrael pásztora, aki úgy terelgeted Józsefet, mint egy nyáját! Te, aki kerúbokon trónolsz

A Jelenések könyvében János leírja Isten trónját, amelyet a négy kerúb vesz körül, és akik azt éneklik éjjel és nappal, hogy „Szent, szent, szent vagy, hatalmas Úr Isten”.

jelenj meg ragyogva

Efraimnak, Benjáminnak és Manassénak! Mutasd meg hatalmadat, jöjj segítségünkre!

Istenünk, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!

URam, Seregek Istene, meddig füstölög haragod néped imádsága ellenére?

Kenyér helyett könnyel etetted őket, bőségesen adtál inni könnyeket.

Te okoztad, hogy civakodnak velünk szomszédaink, ellenségeink pedig gúnyolnak minket.

Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!

Egy szőlőtőt hoztál el Egyiptomból.

Az Egyiptomból kihozott szőlőtő Izrael népe.

Népeket üztél el, ezt meg elültetted.

Helyét elegyengtetted, gyökeret vert, és ellepte a földet.

Árnyéka hegyeket borított be, vesszői vetekednek a hatalmas cédrusokkal.

Indáit a tengerig növesztette, hajtásait a Folyamig.

Miért romboltad le kerítéseit, hogy szedhessen róla, aki csak arra jár?!

Lerágja az erdei vadkan, és lelegeli a mezei vad.

Seregek Istene, fordulj hozzánk! Tekints le az égből, lásd meg, és gondozd ezt a szőlőt!

Izrael nemzetét szőlőhöz hasonlítja, ezt a szimbólumot Ézsaiás próféta is használja, ahol Isten a szőlőjét elültette, nevelte, gondozta, és kisasjtolta, de az nem hozta azt a termést, amire Isten vágyott.

Oltalmazd, amit jobboldal ültettél, és a fiút, akit magadnak neveltél!

Pusztuljanak el dorgálásodtól, akik fölperzselték, levagdalták!

Legyen kezed azzal a férfival, jobbod azzal az emberrel, akit magadnak neveltél!

És mi nem pártolunk el tőled. Tarts életben bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet.

URam, Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránc orcádat, hogy megszabaduljunk!

Isten elfordult Izrael nemzetétől, mert ők megtagadták Istent. Ászáfnak azt mondta a próféta, hogy az Úr addig van veled, amíg te az Úrral maradsz. Ha keresed, akkor megtalálod, de ha megtagadod, akkor Ő is megtagad téged.

Nincs az életben nagyobb tragédia, mint az, ha Isten megtagad. Istennek hála, ezt egyikünk sem kell megtapasztalja. Jézus a kereszten így kiáltott: „Ó, Istenem, miért hagytál el engemet!” Ott a kereszten Jézust azért tagadta meg az Atya, hogy téged sohase kelljen megtagadjon.

Atyám, köszönjük, hogy tanítasz az Igéből, és add, hogy megtanuljuk az általad tanított leckéket, és alkalmazzuk ezeket a mi életünkben.

Dávid azt mondta, hogy „Az igédet a szívembe rejtem, hogy ne vétkezhessek ellened.” Tegyétek ezt ti is, és Isten igéjében bővülködjön a szívetek, hogy felfoghassátok azt, hogy mennyire szeret Isten, mennyire érdekli a ti jóléteket, és mennyire szeretne segíteni nektek és megerősíteni titeket.

Járjatok vele megújult tudatosságban, idézzétek fel az Ő szeretetét, jóságát és hatalmát, hogy megerősíthessen minden nehézségekteben és megpróbáltatásotokban, azért, hogy Jézus Krisztus győzelmében és a Szentlélek erejében járhattok olyan életet élve, amely kedves Őneki.

ZSOLTÁROK KÖNYVE

81-90. Fejezet

A zsidó vallási naptár április 1-vel kezdődik. Az e szerinti hetedik hónap első napján, amely körülbelül a mi október elsejénknél felel meg, tartják a Trombiták Ünnepét. A trombiták megszólalásával kezdetét veszi az év legszentebb hónapja.

Ezután következik a Yom Kipur, az engesztelés napja, majd a Szent sátor ünnepe.

A 81.-ik zsoltárt olvasták fel a Trombiták ünnepén, és ezért a zsoltár kezdete tulajdonképpen bejelenti, hogy elérkezett ez a nap:

Vigadjatok a mi erős Istenünk előtt, ujjongjatok Jákób Istene előtt!

Kezdetek zsoltárba, szólaltassátok meg a dobot, a szép hangú citerát és lantot!

Fújjátok meg a kürtöt újholdkor, holdtöltekor is, ünnepünk napján!

Mert Izráelnek szóló rendelkezés ez, Jákób Istenének törvénye.

Intelmül adta Józsefnek, amikor Egyiptom ellen vonult. Ismeretlen beszédet hallottam:

Levettem válláról a terhet, keze megszabadult a kosárhordástól.

Hozzám kiáltottál a nyomorúságban, és megmentettelek. Válaszoltam neked a felhőből mennydörgésben: próbára tettelek Meribá vizeinél. (Szela.)

Isten feleleveníti számukra a pusztában történeteket, ahol hozzá kiáltottak szomjúságukban, és Ő pedig válaszolt nekik, és próbára tette őket a Meriba vizénél, amely a küzdelem vizét jelenti, mert az emberek Istennel és Mózzel küzdöttek.

Most pedig Isten kiáltását hallhatjuk:

Hallgass meg, népem, hadd intselek! Bárcsak hallgatnál rám, Izráel!

Ne legyen más istened, idegen istent ne imádj!

Isten a törvény első parancsolatában kijelentette, hogy „Ne legyenek idegen isteneid énelőttem”. Azt gondolhatjuk, hogy ez egy sorrendet takar, az Isten először, és utána a többi kis isteneim következhetnek. De a „ne legyenek idegen isteneid énelőttem” azt jelenti, hogy ne legyen semmiféle istened az én jelenlétemben, másszóval a szívünk teljes mértékben az Úré kell legyen, és csak Őt imádhathatjuk, senki mást és semmi mást.

Szomorú és tragikus, hogy az emberek nem hallgattak Istenre, és a történelmük során folyamatosan idegen isteneket imádtak. Attól a pillanattól kezdve, hogy bevonultak az Igéret földjére, elkezdtek imádni a kánaániak isteneit: Baált, Moleket, Mammont, Astárt, és a többieket.

Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről. Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm!

Isten kijelenti a népének azokat a dolgokat, amelyeket szeretne megtenni számukra. Biztos vagyok benne, hogy gyakran mi magunk korlátozzuk azt, amit Isten szeretne az életünkben végezni.

Júdás levelében olvashatjuk, hogy „Tartsátok meg magatokat Isten szeretetében”, amely azt jelenti, hogy tartsátok meg magatokat ott, ahol Isten meg tudja mutatni, hogy mit tartogat számotokra.

Nem arról van szó, hogy tartsátok meg magatokat olyan édesnek és kedvesnek, hogy Istennek ne legyen más választása vlünk szemben, csak a szeretet. Isten

akkor is szeret ha jó vagy és akkor is, ha rossz vagy. Az Ő irántad való szeretetét nem te okozod. Ő azért szeret téged, mert Ő maga a szeretet. A valóság az, hogy nem tehetek semmit azért, hogy Ő jobban vagy kevésbé jobban szeressen engem. Isten szeret.

De eltávolodhatok Isten szeretetétől, és olyan helyzetbe hozhatom magam, ahol Isten nem tudja kimutatni az irántam való szeretetét. Erről beszél Júdás, és Isten a zsoltárban pedig arról szól, hogy Ő mit szeretett volna tenni az emberekért.

Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm! Nyisd ki teljesen az életed, és megtöltöm azt!

De népem nem hallgatott szavamra, Izráel nem engedelmeskedett nekem.

Ezért hagytam, hogy szívük kemény maradjon

A Róma 1-ben olvashatjuk szintén, hogy *ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyai által*. Minden esetben tragédiához vezet, amikor az Isten azt mondja az emberről, hogy kiszolgáltatta, feladta őt. Isten azt mondta Jeremiásnak, hogy „többé ne imádkozz az ő jólétükért, mert nem fogom meghallgatni.” Azt mondta, hogy Efraim összenőtt a bálványával, hagyd békén őt. És olvashatjuk, hogy Isten Lelke nem fog mindig az emberben lakozni.

Valamit nagyon akarsz és azt hiszed, hogy ez majd mindenre megoldás lesz, és mindent megteszel, hogy elérjed célodat, és van úgy, hogy Isten egyszerűen kiszolgáltat annak a dolognak, és azt mondja, hogy ha annyira akarod, hát itt van: edd meg, amit főztel, de bele fogsz betegedni.

Gyakran olyan dolgokra vágyunk, amelyek nem előnyösek számunkra, és Isten tudja ezt. De amikor kiszolgáltat minket ennek a dolognak, akkor a legkeserűbb dolgok következhetnek az életünkben.

Ezért hagytam, hogy szívük kemény maradjon, és kövessék a maguk tanácsát.

Bárcsak rám hallgatna népem, az én utaimon járna Izráel!

Isten síratja a népét.

Hamar megaláznám ellenségeit, ellenfeleire emelném kezem.

Az ÚR gyűlölői hízelegnének neki, az ő ideje pedig örökké tartana.

A búza legjavával etetném, kősziklából szedett mézzel tartanám jól.

Mivel azonban nem hallgattak Istenre, ahelyett, hogy Isten szeretetének legjavából részesülhettek volna, fogságba kerültek és elpusztították őket ellenségeik.

A Jeruzsálem körüli ásatások során egészen a jebusziak uralkodásának idejéig is eljutottak a feltárásokkal, és felfedeztek több olyan házat is, amelyeket Nebukonozor csapatai rombadöntöttek, amikor Zedékiás király lázadását követően megtámadták Izraelt.

A romok között megszámlálhatatlan kis faragott istenszobrot találtak, bálványokkal volt tele minden ház. Pontosan ez az, ami ellen az Írások kiáltanak, és ami ellen Isten pont ebben a zsoltárban is szót emel. Ne imádjanak más Isteneket. Bárcsak hallgattak volna rám, mondja Isten, és síratta a népet, mert fogságba került, és iszonyú nehézségeket kellett kiálljon csak azért, mert nem akart az Úr szerint élni.

Biztos vagyok benne, hogy Isten sír amikor ránk tekint, és látja, hogy mennyire a saját akaratunk által kimunkált ösvényeinket követjük, mert azt is látja, hogy az hová fog vezetni. Nem hallgatunk rá, és csökönyösen azt kiáltjuk, hogy „de én

akarom ezt”, és amikor a saját szívünk vágyát követjük, akkor bekövetkezik a tragédia, és Isten átad a vágyainknak. Aztán pedig ott áll és sirat minket, mert fogságba kerültünk, és magunkra vontuk a sok szomorúságot és nyomorúságot, mert nem hallgattunk rá.

Gyönyörű zsoltár ez, hisz a szemünk előtt siratja Isten megtört szívvel a bálványimádás miatt elbukott népét.

A 82.-ik zsoltárt a bírák részére íródott, nagyon komor hangvétellel, amelyben Isten kijelenti, hogy nincs meglegedve az emberek bírászkodásával.

Isten ott áll az isteni közösségben, ítéletet tart az istenek fölött:

Az istenek itt bírónak fordítandó a 2Mózes 22:8-9 alapján, ahol Isten a törvényben ad útmutatás a bírának arra, hogy miként ítéljenek bizonyos esetekben. Isten őket isteneknek hívja, mert a bírának óriási hatalma van az emberek sorsa felett.

Isten fogja megítélni a bírát, és ennek nagyon örülök.

Meddig ítélkeztek álnokul, pártjukat fogva a bűnösöknek?! (Szela.)

Másszóval, ha egy bűnös híres ember, vagy gazdag vagy hatalmas, akkor velük szemben igazságtalanul bírászkodnak, mert személyválogatók. Ahhoz, hogy igazságosan ítélj minden embert egyformának kell lássál, gazdagot és szegényt egyaránt. Nem veheted figyelembe az ember múltját, és csak az ellene felhozott vádak figyelembe véve kell megítélned. De ez nem így történt.

Védelmezzétek a nincstelennek és az árvának a jogát, szolgáltatassatok igazságot a nyomorultnak és szűkölködőknek!

Az igazságszolgáltatás egyik hibája manapság, hogy a pénz beszél, és ha szegény vagy, akkor nem tudsz jó ügyvédek fogadni, de ha gazdag vagy, akkor mindenféle húzás, halasztás, és egyéb praktika segítségével az igazságszolgáltatás kikerülhető.

Isten azt mondja, hogy ne a gazdaggal legyenek részrehajlók, hanem védelmezzék a szegényeket és az árvákat.

Mentsétek meg a nincstelent és a szegényt, ragadjátok ki a bűnösök kezéből!

Nem tudnak és nem értenek semmit, sötétségben járnak, a föld alapjai mind ingadoznak.

Azt mondtam ugyan, istenek vagytok, a Felséges fiai mindnyájan,

Jézus is idézte ezt a János evangéliumában, amikor a farizeusok Őt megkövezni készültek, és azt kérdezte tőlük:

„Sok jó cselekedetet vittem véghez elöttetek az én Atyám nevében: ezek közül melyik cselekedetem miatt köveztek meg engem?”

A zsidók így feleltek neki: „Nem jó cselekedetért kövezünk meg téged, hanem káromlásért, és azért, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat.”

Jézus így válaszolt: „Nincs-e megírva a ti törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok?”

A 2Mózes 22-ben tehát Isten emberekhez beszélve azokra utal istenként, akiket felhatalmazott, hogy megítélhessék az emberek életét, és hatalmat gyakoroljanak fölöttük.

A te istened is az, ami hatalmat gyakorol fölötted, ugyanúgy, mint az az ember aki a bírói székben ülve kezében tartja sorsodat ítéletével.

A mormonok egy teljes doktrínát alakítottak ki ebből, hogy „istenek vagytok”. Azt állítják, hogy ha jó mormon vagy, ha a házasságot templomban kötötted, és megfelelő alsóneműt használsz, hogy elriasszad a gonoszt, és ha hűségesen megmaradsz a mormon hitben, akkor te és a feleséged halálotok után isteni szintre emelkedhettek, és az univerzum egyik bolygójára kerülhettek, ott lehetnek gyerekeitek, és istenek lehettek azon a bolygón. És mi, azok, akik nem követtük Joseph Smith tanításait, de jó emberek vagyunk, a mormon istenek angyalai lehetünk, és ott szolgálhatjuk a jó mormonokat az ő bolygóikon.

mégis meg fogtok halni, mint a közemberek, és elhullotok, mint bármelyik főember.

Úgy látszik, ezt már nem olvasták a mormonok. Lehet, hogy nagy hatalmad van az emberek élete fölött, de ugyanúgy meg fogsz halni, mint mindenki más.

Jöjj, Istenünk, légy bírja a földnek, mert minden nép a te örökséged!

A zoltáros kiáltása ez, mert az egyedüli igaz bíró Isten, aki igazságosan fogja megítélni a világot.

A 83.-ik zoltár az ellenség pusztításairól szól, és az Úrhoz kiált segítségért:

Istenem, ne maradj csendben, ne hallgass, és ne légy tétlen, Istenem!

Hiszen háborognak ellenségeid, gyűlölöd fenn hordják fejüket.

Néped ellen titkon ármányt szőnek, tanácskoznak védenek ellen.

Manapság az egyik legnehezebb dolog Isten csendjét elviselni. Láthatjuk a korrupciót és romlást, amely ellepi ezt a társadalmat Hollywoodból kiindulva, és ennek fényében az Istent imádó embereket bolondoknak hiszik, és az igazakat szerencsétleneknek. Ezek a jókat rossz fényben tüntetik fel és a gonoszt dicsőítik és hősokeket faragnak belőlük, ezáltal mérgezve az emberek elméjét. Ezért gyakran én is kiáltok, mint a zoltár írója, hogy „Ne halgass tovább, Istenem! Tégy valamit! Állítsd meg őket! Verd be az orrukát, törd be a fogukat!”

Jertek - mondják -, irtsuk ki e népet, ne is emlékezzenek többé Izráel nevére!

Mert egyetértésben tanácskoznak, szövetséget kötnek ellened

Edóm lakói és az izmáeliek, a móábiak és a hagriak,

Gebál, Ammón és Amálék, Filisztea, Tírusz lakóival.

Asszíria is hozzájuk csatlakozott, támasza lett Lót fiainak. (Szela.)

Most pedig azt mondja, hogy pusztítsd el őket, Istenem, akár csak a Midjániakat Gedeon idejében.

Úgy bánj velük, mint Midjással, mint Siserával, mint Jábínnal a Kísón-patakánál, akik megsemmisültek Éndórnál, és a föld trágyájává lettek!

Tégy úgy előkelőkkel, mint Órébbel és Zeébbel

Óreb és Zeéb a Bírak könyvének 7.-ik fejezetében midjáni fejedelmek voltak, akiket Gedeon serege és az Efraimiak pusztítottak el.

minden főemberükkel úgy, mint Zebahhal és Calmunnával,

akik ezt mondták: Foglaljuk el Isten birtokát!

Istenem, tedd őket olyanná, mint az ördögszekér, vagy mint a szélhordta polyva!

Ahogy a tűz fölgyújtja az erdőt, és a láng égeti a hegyeket,

úgy üldözd őket viharoddal, úgy rémítsd őket forgószeleddel!

Borítsd el gyalázzal arcukat, hogy keressék nevedet, URam!

Szégyenüljenek meg, és rémülködzenek örökké, pironkodjanak, és vesszenek el!

Tudják meg, hogy egyedül te vagy az, akinek ÚR a neve, aki felséges az egész földön!

A 84.-ik zsoltár egy gyönyörű ének Istenhez:

Mily kedvesek a te hajlékaid, ó Seregek URa!

Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.

Jézus mondta, hogy Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtettek. Milyen gyönyörű kiáltás ez: a testem és a lelkem ujjongva kiált Istenhez!

Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókait helyezi oltáraidnál, Seregek URa, királyom és Istenem!

Boldogok, akik házadban laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged! (Szela.)

Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol.

Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával.

Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon.

URam, Seregek Istene, hallgasd meg imádságomat! Figyelj rám, Jákób Istene! (Szela.)

Istenünk, pajzsunk, nézz ránk, tekints fölkedet személyére!

Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer. Jobb az Isten háza küszöbén állni, mint a bűnösök sátraiban lakni.

Mózes inkább választotta azt, hogy Isten népével együtt szenvedjen, minthogy a bűn örömeit élvezze egy ideig.

Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek.

Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bízik!

Boldog az az ember kinek ereje és bizalma az Úrban van.

A 85.-ik zsoltár:

Megkegyelmeztél, URam, országodnak, jóra fordítottad Jákób sorsát.

Megbocsátottad néped bűnét, elengedted minden vétkét. (Szela.)

Visszatartottad nagy haragodat, elfojtottad haragod hevét.

Fordulj felénk, szabadító Istenünk, ne haragudj ránk többé!

Örökké akarsz haragudni ránk? Nemzedékről nemzedékre tart haragod?

Nem akarsz új életet adni nekünk, és örömet szerezni népednek?

Mutasd meg, URam, hogy szeretsz minket, és adj nekünk szabadulást!

Hadd halljam meg, mit hirdet az ÚRisten! Bizony, békességet hirdet népének, híveinek, hogy ne legyenek újra oktalanok.

Mert közel van a szabadulás az istenfélőkhöz, hogy dicsősége lakozzék földünkön.

Szeretet és hűség találkoznak, igazság és béke csókolgatják egymást.

Hűség sarjad a földből, és igazság tekint le a mennyből.

Az ÚR is megad minden jót, földünk is meghozza termését.

Igazság jár előtte, az készít utat lépteinek.

A zsoltár azzal kezdődik, hogy Isten visszahozott minket, de mégsem történt meg a teljes lelki helyreállítás, mert úgy tűnik, hogy Isten nem dolgozik még az emberek között. Az imádság ezért kéri, hogy ismét újítsa meg Isten, hogy ismét

az Úr öröme legyen a szívünkben, hadd tapasztalhassuk meg az Ő kegyelmét. A zsoldár azzal végződik, hogy várjunk hűségesen Istenre, mert közel van a szabadulás.

A 86.-ik zsoldár ismét Dávidé:

*Figyelj rám, és hallgass meg, URam, mert nyomorult és szegény vagyok!
Tartsd meg életemet, mert híved vagyok én! Istenem, szabadítsd meg szolgádat,
aki benned bíz!*

Légy kegyelmes, Uram, mert hozzád kiáltok minden nap.

Örvendeztesd meg szolgád lelkét, mert hozzád emelem lelkemet, Uram!

Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak.

Ez egy nagyon érdekes zsoldár, mert majdnem minden sora egy másik zsoldártól származik. Dávid először is bemutatja, hogy milyen jól ismeri a többi zsoldárt, és ezek alapján állítja össze ezt az éneket.

Hallgass, URam, imádságomra, és figyelj könyörgő szavamra!

A nyomorúság idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem.

Nincs hozzád hasonló, Uram, az istenek között, műveidhez fogható nincsen.

Eljön minden nép, amelyet alkottál, leborulnak előtted, Uram, és tiszteletet adnak nevednek.

Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül!

Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet.

Az egyik legnagyobb nehézségünk szívünk megosztottsága, ezért mondja Dávid Istennek: egyesítse a szívét, hogy teljes szívvel félje az Ő nevét.

A szívünk egyik része Isten fele hajlik, a másik része pedig a testünk vágyai felé.

Magasztallak, Uram, Istenem, teljes szívből, és tisztelem nevedet örökké.

Hiszen annyira szeretsz engem, hogy a sír mélyéből is kimentettél.

Istenem! Kevélyek támadtak rám, erőszakosok hada tört életemre, de nem számolnak veled!

Pedig te, Uram, irgalmas és kegyelmes Isten vagy, hosszú a türelmed, nagy a szereteted és hűséged.

Fordulj hozzám, légy kegyelmes! Adj erőt szolgádnak, segítsd meg szolgálólányod fiát!

Mutasd meg rajtam jószágod jelét, hadd lássák gyűlölőim, és szégyenkezzenek, mert te, URam, megsegítesz, és megvigasztalsz engem.

A zsoldár sorba veszi Isten jellemvonásait:

Az 5.-ik versben ez áll: *Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz.*

A 10.-ik versben: *Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül!*

A 15.-ik versben pedig: *te, Uram, irgalmas és kegyelmes Isten vagy, hosszú a türelmed, nagy a szereteted és hűséged.*

A jellemvonásokat felhasználva fogalmazza meg a kéréseit: Istenem, kegyelmes vagy, légy kegyelmes hozzám, Uram te csodákat teszel, taníts engem utaidra, stb.

Fontos dolog, hogy amikor Istenhez fordulok, akkor ismerjem az Ő jellemvonásait. Ha nem tudom, hogy Ő irgalmas, akkor nehéz irgalmat kérni tőle,

ha nem tudom, hogy Ő kegyelmes, akkor nehezen kérhetek tőle kegyelmet. Ha ismerem az Ő jellemét, akkor bizalommal tudok hozzá fordulni.

Sokszor félreértettük az Isten jellemét, mert azt gondoltuk, hogy Ő tele van haraggal és bosszúvágygal, és csak az ítélet érdekli Őt. Így csak egy szemszögből vizsgáltuk Őt, de ezek a jellemvonások csak azokra vonatkoznak, akik elutasítják és gyűlölik Őt.

Ő kegyelmes, hosszútűrő, irgalmas, kedves, jó azok számára, akik szeretik és hozzá fordulnak.

A 87.-ik zsoltár:

Szent hegyen alapította

az ÚR Sion kapuit: jobban szereti Jákób minden lakóhelyénél.

Ez a zsoltár Jeruzsálem, azaz Sion dicséretéről szól.

Dicső dolgokat beszélnek rólad, Isten városa! (Szela.)

Egyiptomot és Babilóniát azok között fogom említeni, akik ismernek engem. Filiszteának, Tírusznak és Kúsnak itt van a szülőháza.

Sionról pedig ezt mondják: Mindegyiküknek ez a szülőháza. A Felséges szilárdítja meg ezt.

Az ÚR számba veszi a népeket, amikor beírja őket: Itt van a szülőházuk. (Szela.)

Körtáncban énekelik: Minden forrásom belőled fakad.

Minden forrásom belőled fakad. Ez az a rész, ami megihletett. Istenem, te vagy az élet forrása, minden forrásom belőled fakad, az életem tőled származik.

A 88.-ik zsoltár nagyon szomorú hangvételű ének az elejétől a végéig, és olvasása közben egyre csak lennebb és lennebb érzed magad. Ha azt gondolod, hogy itt a vég, nincs tovább, akkor elolvahatod ezt a zsoltárt, és egyet értehetsz, hogy igen, ide kerültem.

URam, szabadító Istenem, hozzád kiáltok éjjel-nappal.

Jusson hozzád imádságom, figyelj esedezésemre!

Mert tele van bajokkal a lelkem, életem közel került a holtak házához.

A sírba roskadók közé sorolnak, olyan lettem, mint egy erőtlen férfi.

A halottak közé kerülök, mint azok, akik leterítve fekszenek a sírban, akikre nem gondolsz többé, és kikerültek a kezedből.

A sír mélyére juttattál már, mélységes sötétségbe.

Rám nehezedett haragod, örvényeid mind lehúznak engem. (Szela.)

Elszakítottad tőlem ismerőseimet, utálatossá tettél előttük. Fogoly vagyok, nem szabadulhatok,

szemem elbágyadt a nyomorúságtól. Hívtalak, URam, minden nap, kitértam feléd kezemet.

Tesz-e csodát a halottakkal? Fölkelnek-e az árnyak, hogy magasztaljanak téged? (Szela.)

Beszélnék-e a sírban szeretetedről, hűségéről az enyészet helyén?

Ismeretesek-e csodáid a sötétségben, igazságod a feledés földjén?

De én hozzád fohászok, URam, már reggel hozzád száll imádságom.

Miért taszítasz el engem, URam, miért rejted el orcádat előlem?

Nyomorult és beteg vagyok ifjúságom óta, rettegek tőled, tanácstalan vagyok.

Rám zúdult izzó haragod, rettentő csapásaid megsemmisítenek.

Körülvesznek minden nap, mint az árvíz, teljesen bekerítenek engem.

Elszakítottad tőlem jóbarátaimat, már csak a sötétség ismer engem.

Egyetlen szemernyi remény sincs benne. A legtöbb zsoltár, amelyik így kezdődik legalább a végén hozzáteszi, hogy: „Tudom, Uram, hogy megmented a szolgádat...”, vagy valami ehhez hasonló. De ez sötétben kezdődik, és sötétben is ér véget.

A 89.-ik zsoltár épp az ellenkezője:

URam, kegyelmes tetteidről éneklek örökké, nemzedékről nemzedékre hirdetem hűségedet.

Mert ezt mondom: Örökké tart kegyelmed, hűséged szilárd, akár az ég.

Szövetséget kötöttem választottammal, megesküdtem szolgámnak, Dávidnak:

Örökre fenntartom utódaidat, nemzedékről nemzedékre építem trónodat! (Szela.)

Az első két sorban a zsoltáros mondja, hogy Isten kegyelmes tetteiről énekel, és a következő 2 vers Isten válasza, amely egy prófécia Dávid házára vonatkozóan.

Aztán ismét a zsoltáros veszi át a szót:

Az egek magasztalják csodáidat, URam, hűségedet a szentek gyülekezetében.

Mert ki van a fellegekben, aki egy sorba állítható az ÚRral? Ki hasonló az ÚRhoz az istenfiak között?

Igen rettenetes az Isten a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazok között, akik körülötte vannak.

Azt hiszem, hogy sokat tanulhatunk a zsidóktól az Isten megfelelő tiszteletéről. Az egyház körein belül gyakran nem tanúsítunk megfelelően tiszteletteljes hozzáállást Istenhez, és néha egy kissé könnyelműek vagyunk vele kapcsolatban. Azt hiszem, hogy óvatosak kell legyünk, és jobban tudatunkba kell idézzük az Ő hatalmasságát és nagyságát, hogy mindig csodálattal álljunk előtte. Egyesek egyszerűen a pozíciójuknak köszönhetően tiszteletet parancsolnak. Olyan társadalomban élünk, amely megpróbálja eltörölni a hatalommal szembeni tiszteletet, de tudni kell, hogy szociális törést jelent az, ha nem mutatunk tiszteletet a rendőrtisztek felé, a hatalom felé. A tragédia az, hogy ezt a tiszteletlen magatartást Isten felé is magukkal viszik az emberek, pedig Istent a legnagyobb becsben és tekintélben kellene tartanunk.

A zsidók olyan mértékben tisztelték Istent, hogy amikor az írástudók az írásokat másolták, és az ELOHIM, azaz Isten névhez értek a szövegben, akkor vették a tolat, megmosták, és friss tintába mártották, hogy az Isten betűit leírassák.

Amikor az ADONAI, Úr szóhoz értek, akkor egy új tollat vettek, és azzal írták le ezt a nevet. Amikor viszont a YHVH-hez, az Isten szent nevéhez értek, akkor elmentek és megfürödtek, tiszta ruhába öltöztek, és egy új tollal írták le a YHVH-t, de nem írták oda a magánhangzókat, mert úgy érezték, hogy Isten neve olyan szent, hogy még magukban sem ejthetik ki, és egyetlen ember sem ejtheti ki ezt a szót a száján.

Ez a hozzáállás talán több Isten eredeti szándékánál, de mégis megmutatja, hogy milyen mértékben tisztelték Őt. Szerintem valahol a középúton lehet megtalálni az igazságot. Lehet, hogy ők egy kicsit az extrém törvénykezés irányába mozdultak el, de szerintem mi pedig a másik véglet felé haladunk, ezért fontos lenne, hogy a középúton megtaláljuk a megfelelő tiszteletet Isten felé.

URam, Seregek Istene! Ki olyan erős, mint te, URam? Hűséged körülvesz téged!

Te uralkodsz a dühöngő tengeren; ha hullámai tornyosulnak, te lecsendesíted őket.

Te zúztad szét Rahabot, halálra sebezve; erős karoddal szétszórtad ellenségeidet.

Tied a menny, tied a föld is, te hoztad létre a földkerekséget és azt, ami betölti.

Te teremtettél északot és délt, a Tábor és a Hermón nevednek ujjong.

Hatalmas a te karod, kezed erős, jobbod felséges.

Igazság és jog trónodnak támasza, szeretet és hűség jár előtted.

Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, URam!

Nevednek örvendeznek mindennap, és igazságod fölmagasztalja őket, mert te vagy díszük és erejük. Kegyelmed által emelkedik hatalmunk, mert az ÚRtól van a pajzsunk, Izráel Szentjétől a királyunk.

A zsoltáros elmondja, hogy milyen hatalmas az Isten, és hogy miért kell tiszteljük és féljük Őt, majd Isten válasza következik:

Egykor látomásban így szóltál híveidhez: Segítséget nyújtottam egy hősnek, kiemeltém a nép közül egy kiválasztottat.

Megtaláltam szolgámat, Dávidot, szent olajommal fölkentem őt.

Kezem állandóan vele lesz, karom erőssé teszi őt.

Nem csalja törbe ellenség, nem nyomja el álnok ember.

Kiirtom előle ellenségeit, és leverem gyűlölőit.

Hűségem és szeretetem vele lesz, és nevem által emelkedik hatalma.

Ráteszem kezét a tengerre, jobbát a folyókra.

Így nevez majd engem: Atyám vagy, én Istenem, szabadító kösziklám!

Én pedig elsőszülöttséggel ajándékozom meg, felséges lesz a földi királyok között.

Kétségtelen, hogy ez az utolsó sor nemcsak Dávidra, hanem a tőle származó magra is vonatkozik, Aki eljön majd és uralkodik mint a Királyok Királya, és az Urak Ura, Jézus Krisztus.

Örökké megtartom szeretetemet iránta, és szövetségem állandó lesz vele.

Mindenkor gondoskodom utódairól és trónjáról, míg csak meglesz az ég.

Ha fiai elhagyják tanításomat, és nem élnek törvényeim szerint,

ha megszegik rendelkezéseimet, és nem tartják meg parancsolataimat,

akkor bottal büntetem meg őket vétkükért, és csapásokkal bűnükért.

De szeretetemet nem vonom meg tőle, és nem csalom meg, mert hűséges vagyok.

Nem szegem meg szövetségemet, nem másítom meg, ami a számon kijött.

Megesküdtem egykor szentségemre, és nem fogok hazudni Dávidnak:

Örökké lesz neki utódja, trónja előttem lesz, mint a nap

Ez is a Krisztusra vonatkozó prófécia része, aki ott fog ülni a trónon igazságban és ítéletben mindörökké.

megmarad örökre, mint a hold, a fellegek közt lakó igaz tanú. (Szela.)

Eddig tartott Isten válasza, és most ismét a zsoltárosé a szó:

Mégis eltaszítottad fölkentedet, megvetted, és megharagudtál rá.

Felbontottad a szolgálóddal kötött szövetséget, porig aláztad koronáját.

Mindenütt leromboltad kerítését, erős városait romba döntötted.

*Fosztogatja minden arra járó, csúffá lett szomszédai előtt.
 Fölemelted támadói jobbját, örömet szereztél ellenségeinek.
 Még kardja élet is elvetted, hogy ne tudjon helyállni a harcban.
 Megfosztottad tisztaságától, trónját a földre döntötted.
 Megrövidítetted ifjúsága idejét, szégyennel borítottad el őt. (Szela.)
 Miért rejtőzöl el oly soká, URam, miért lángol haragod, mint a tűz?
 Gondold meg, hogy mit ér az életem, milyen mulandónak teremtettél minden embert!
 Van-e olyan ember, aki életben maradhat, és nem lát halált, s aki megmenekülhet a holtak hazájától? (Szela.)
 Hol vannak, Uram, régi kegyelmes tetteid, hűséged, amelyet esküvel fogadtál Dávidnak?
 Gondolj, Uram, szolgád gyalázatára, amit lelkemben szenvedek sok néptől!
 Mert gyaláznak ellenségeid, URam, gyalázzák fölkened lába nyomát.
 És itt következik a zsoltárok harmadik könyvének lezárása:
 Áldott legyen az ÚR mindörökké! Ámen, ámen!
 A 90.-ik zsoltár Mózes zsoltára, aki szintén több zsoltárt és éneket is írt.
 Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre.
 Mielőtt hegyek születtek, mielőtt a föld és a világ létrejött, öröktől fogva mindörökké vagy te, ó Isten!
 Mózes Isten örökkévalóságát jelenti ki. Az örökkévalóság szó héberben nagyon érdekes jelentéssel bír: „az eltűnési pont”.
 Azt mondják, hogy a Nap kb. 200 millió tonnányi anyagot veszít másodpercenként. Ha ez így halad, akkor 10 milliárd év múlva már nem tudja fenntartani az életet a földön. Mivel a Nap ilyen nagy tömeget veszít, ezért nem létezhetett mindig, mert ha ezt a mennyiséget végtelenszer visszaadjuk a Napnak, akkor azt jelentené, hogy valamikor a Nap a teljes univerzumot betöltötte volna.
 Az egyik tudós úgy fogalmazott, hogy a Föld egy felhúzott órához hasonlít, amely lassan le fog járni. A termodinamika első és második törvénye, az entrópia törvénye, a folyamatos erózió mind erre utal. Tehát kellett létezzen egy időpont, amikor a Föld még nem létezett.
 Ha az elmédben megpróbálsz visszaemlékezni a legrégebbi dolgokra, egyszercsak eljutsz a végső pontig, amely előtti időre már nem melékszel, mert minden emléked eltűnik egy ponton túl: innen ered a héber örökkévalóság szó, az „eltűnési pont”.
 Aztán próbálgatod meg előre gondolni, ameddig csak tudtok az örökkévalóságba. Képzeljétek el, hogy egy kis madár cseppenként próbálná a Csendes Óceánt átvinni az Atlanti Óceánba úgy, hogy minden cseppel átutazna Amerika fölött. Mire sikerülne neki a teljes vízmennyiséget átszállítani arra az örökkévalóság első napja még csak éppen a kezdetén volna.
 A héberben tehát az örökkévalóság az eltűnési ponttól, a múlt legtávolabbi pillanatától, a másik eltűnési pontig, a jövő legtávolabbi pillanatáig tart, és a zsoltár azt írja, hogy Isten mindvégig Isten volt és lesz. Van egy ennél erősebb héber szó is, amely az eltűnési ponton túli dolgot jelent.
 A halandót visszatéríted a porba, és ezt mondod: Térjete vissza, emberek!*

Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy örváltásnyi idő éjjel.

Az idő relativitásáról szól Péter is amikor Jézus Krisztus ismételt eljövételéről beszél:

az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek,

és ezt kérdezzétek: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.”

Hol van az Úr ígérete, nem fog eljönni, mondják ezek. De Péter ezt mondja:

Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.

Csak nekünk számít az idő, mert mi időkorlátokban gondolkodunk. Itt az eleje, itt a vége, ekkor születtem, ekkor halok meg – ez a mi lineáris gondolkodásunk. Mindez csak azért, mert anyagi világban élünk, mert az anyagi világon kívül az idő már nem számít, amint ezt Einstein relativitás elméletéből is tudjuk. Ha elég gyorsan haladsz, akkor az idő kitágul, és Einstein szerint ha fénysebességgel tudnál haladni, akkor az idő megállna.

Ha például fénysebességgel haladva elutaznál egy közeli galaxisra, az Alfa-Kentaurra, akkor 4 és fél év alatt oda tudnál érni. Kilenc év múlva visszaérkeznél, és mivel fénysebességgel utaztál nem öregedtél volna egy napot sem, viszont a Föld 9 évvel idősebb lenne.

Ha viszont az Androméda galaxisra utaznál, akkor az utat 3 millió év alatt tennéd meg, és visszaérkezéskor már egyetlen barátodat sem találnád már sehol, mert az egész Föld teljesen megváltozna! Te viszont ugyanannyi idős lennél, mint amikor elindultál, mivel fénysebességgel utazva anyagi tested energiává alakult volna át és az energia számára az idő nem létezik. Persze ezt a relativitás elméletet nem tudjuk bebizonyítani, ezért egyszerűen csak el kell fogadjuk, mert Einstein egy okos ember volt.

Érdekes, hogy a Biblia utalásokat tesz az idő relativitására az Isten szemszögéből nézve:

az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.

Ez Hóseás könyvének vizsgálatakor még érdekesebbé válik, mert ő Izraelről beszélve azt mondja, hogy Izrael két napig kiűzetik a földjéről, és azt írja, hogy: *Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd előtte.*

Izrael kb. 2 ezer éven keresztül élt száműzetésben, és most ismét visszatérhettek a saját földjükre.

Elragadod őket, olyanok lesznek, mint reggelre az álom, mint a növekvő fű: reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad.

Bizony, elmúlunk haragod miatt, indulatod miatt megsemmisülünk,

ha magad elé állítod bűneinket, titkolt vétkeinket orcád világossága elé.

Elmúlik minden napunk haragod miatt, úgy elmúlnak esztendeink, mint egy sóhajlás.

Nemcsak az idő relatív, mert amint megszabadulunk ettől a lineáris időkorláttól, és az idő nélküliségbe kerülünk, az örökkévalóságba, akkor nincs többé múlt és nincs többé jövő, mert minden jelen van.

A Prédikátor könyvének írója megpróbálta leírni ezt, de ezzel csak jobban összekuszálta a dolgokat, viszont az agyunk úgysem tudja felfogni ezt az egészet. Azt írja:

Ami volt, régóta megvan, és ami lesz, már régen megvolt; és az Isten előkeríti azt, ami tovatűnt. Na ezt értsétek meg, és akkor értitek az örökkévalóságot.

Ebből a szempontból tehát minden most történik, így az életünk is egy olyan történet, amit már elmondtak, olyanok vagyunk Isten szempontjából, mint egy régi film. Isten az időkorlátokon kívül van, ezért Ő a teljes képet egyszerre látja. Jakab azt mondta, hogy „Ő mindent tudott a kezdetek óta”, mert a lineáris időzónán kívül helyezkedik el.

Amikor tehát Isten lenéz, akkor a teljes képet látja, mi pedig csak tegnapba, mába és holnapba tudunk gondolkodni.

Hatalmas előny lenne, ha mi magunk is meg tudnánk szabadulni ettől az időzóna korláttól, és a teljes képet egyszerre tudnánk látni. János megtapasztalta ezt a Jelenések könyvében, ahol ezt írja: *Lélekben elragadtattam az Úr napján*, és az Úr megmutatta neki azokat az eseményeket, amelyek a földön fognak lejátszódni a jövőben. Mindez azért volt lehetséges számára, mert Isten kiragadta Őt az időzóna korlátaiból.

Igy tehát Isten a teljes életünket előre ismeri, az elejétől a végéig, és úgy nézi az egészet, mint egy újrajátszott filmet, amit már látott.

Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte... Mikor? Miután megszületted, miután már befogadtad Krisztust? Nem! Ő már a világ kezdete előtt kiválasztott téged Krisztusban, mert Ő az időkorlátokon kívül van, és látja életedet és annak a végét is.

Mivel Isten képes az időn kívülről látni, ezért választott ki egyeseket. Engem is kiválasztott, és ha ilyen bölcsessége van, akkor biztos, hogy nem választott vesztest. Az a tény, hogy kiválasztott elárulja számomra, hogy győztes vagyok, mert amit elkezdett bennem, azt be is fogja fejezni.

Azért vannak nehézségeink az eleve elrendeltetéssel, a kiválasztással kapcsolatban, mert ragaszkodunk a lineáris időkorlátainkhoz. De ha egyszer kiválasztott engem, akkor mi mást tehetek, mint örvendek, és úgy élem le az életemet, mint egy régi történetet, mert Isten ismeri az utolsó fejezet tartalmát is.

Én még nem ismerem a végét, de lassan fel fogom fedezni. Viszont minden amit felfedezek már régen ismert volt Isten számára. Nem jöhetnek rá semmilyen új igazságra, mert ilyen nem létezik, hisz Isten mindent ismert már. Az új az csak számomra új felfedezés.

Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk.

Ki tudja, milyen erős haragod, és milyen félelmetes felháborodásod?

Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!

Taníts meg Uram, hogy bölcsen használjam ezeket a napokat. Van egy pont, ahol az életünk véget ér az időzónában, és Isten tudja pontosan azt a napot, amikor a lelkem és szellemem el fogja hagyni ezt a testet. Azt is tudja, hogy

hogyan fogok távozni innen, és Ő már eldöntötte a találkozásunk pontját, amit csak Ő tud.

Uram, segíts, hogy bölcsen használjak minden napot, mert nem tudom, hogy mikor fog véget érni lehetőségem a Te szolgálatodra. Nagyon sok drága időt pazarolunk el a TV előtt, amely egy ördögi készülék, és oly sok drága időtől foszt meg minket, és oly sok sekélyes embert termel, mert ürességgel tölti meg az agyukat.

Fordulj hozzánk, URam! Meddig késeel? Könyörülj szolgáládon!

Áraszd ránk kegyelmedet reggelenként, hogy vígadjunk és örüljünk egész életünkben!

Örvendeztess meg bennünket annyi napon át, ahányon át megaláztál, annyi éven át, ahányban rossz sorsunk volt!

Legyenek láthatóvá tetteid szolgáládon, és méltóságod fiaikon!

Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!

Legyen az Úr jóindulata, az Úr szépsége velünk és bennünk - milyen gyönyörű imádság ez. Bárcsak az ő szépsége és jóindulata látszana meg minden munkálkodásunkon, amelyet e szükségét szenvedő világban viszünk véghez.

Isten legyen velünk, és segítsen, hogy minden napunkat bölcsen töltsük el, használjuk az általa adott időt az Ő szolgálatára, hogy a mennyben gyűjtsünk magunknak kincseket. Isten Lelke dolgozzon az életetekben, hogy Krisztus képére formáljon benneteket, hogy az Isten szépsége és jóindulata legyen láthatóvá mások számára is.

ZSOLTÁROK KÖNYVE

91-100. Fejezet

A 91.-ik zsoltár feveti azt a kérdést, hogy hol élsz? Van egy hely a világon, amely a legcsodálatosabb hely arra, hogy ott éljünk.

Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen,

Van egy hely, ahol dicsőséges békesség és biztonság van: Jézus Krisztusban, ahol Isten erejét és védelmét élvezhetem.

az ezt mondhatja az ÚRnak: Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom!

Mert ő ment meg téged a madarász csapdájától, a pusztító dögvéstől.

Volt egy idő, amikor a madárscapda állítás nagy művészet volt. A madarászok csapdáját lelki síkra vetíthetjük, mert a Sátán is nagyon sok csapdát állított nekünk, de Isten minden egyes csapdától meg tud menteni minket.

Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége.

Az Új Testamentumban arra biztatnak, hogy vegyük fel Isten teljes fegyverzetét, itt az Ószövetségben pedig az Úr fegyverzete az Ő hűsége, amely pajzs és páncél számunkra.

Nem kell félned a rémségektől éjjel, sem a suhanó nyíltól nappal,

sem a homályban lopódzó dögvéstől, sem a délben pusztító ragálytól.

Ha ezren esnek is el melletted, és tízezen jobbod felől, téged akkor sem ér el.

A te szemed csak nézi, és meglátja a bűnösök bűnhődését.

Ha az URat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékodnak,

nem érhet téged baj, sátrához közel sem férhet csapás.

Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon,

kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.

Amikor a Sátán megkísértette Jézust, akkor a Sátán ezt az utóbbi részt idézte amikor felvitte a templom torony tetejére és azt javasolta Jézusnak, hogy ugorjon le:

Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon,

kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.

Jézus azt válaszolta, hogy „Meg van írva, hogy ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.” Nem kockáztathatjuk szándékosan az életünket csak azért, hogy teszteljük az Írásokat.

Márk evangéliumában az áll, hogy ha „halálos italt isznak, nem árt meg nekik.” Isten nem azt értette ezalatt, hogy szándékosan vállaljunk ilyen kockázatokat. Azok a szekták, amelyek kígyókkal és halálos mérgekkel kísérleteznek nem olvassák el az egész Bibliát, csak egy-egy részletet ragadnak ki belőle, és ezért gyakorolnak Biblia ellenes dolgokat.

A Zsidó levél az angyalokról ezt írja, hogy *Vajon ezek nem szolgáló lelkek-e mind, akik azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget?*

Hatalmas számú angyal van a mennyben, akiknek különböző tisztjük és rangjuk van. A kerubok speciális angyalok, az arkangyalok pedig a legmagasabb formában létező angyalok. Mihály arkangyalt ismerjük közülük, és azt mondják, hogy Gábrriel is az, habár nem láttam, hogy a Biblia ezt a titulust adta volna neki.

Vannak aztán alacsonyabb rangú angyalok is. Az Új Testamentumban olvashatjuk a mennyei lények besorolását: fejedelemségek, hatalmasságok, erők, uralmak, trónusok és hatóságok. A Bibliában nem szerepel az, hogy ezeket

mikor teremtette Isten, de azt tudjuk, hogy azért teremtette őket, hogy szolgálják Őt és azokat akik az Urat követik.

Úgy tűnik, hogy az angyalok olyan lelkek, amelyek testet tudnak ölteni. Az Ótestamentumban ezt többször is olvashatjuk, és az Újszövetségben például, amikor Péter a börtönben volt, akkor az angyal eljött hozzá és azt mondta, hogy „vedd fel a sarudat és kövess.” Péter felvette a cipőjét és követte az angyalt a megnyílt börtönkapukon keresztül ki az utcára, majd az angyal eltűnt, és Péter ráeszmélt, hogy valóban szabad, pedig előtte azt hitte, hogy csak látomása van.

Pál apostol azt írta, hogy

Mert ma éjjel életem állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok.

Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón.

Olvashatjuk azt is, hogy az angyalok Jézus Krisztusnak szolgáltak a Gecsemáné kertben. A Zsidó levélben pedig az áll, hogy *A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek - tudtukon kívül - angyalokat vendégeltek meg.*

Az angyalokat Isten teremtette, és nekik is szabad akaratot adott, akárcsak nekünk. Ezt a szabad akaratot egyik angyal Isten ellen használta fel, és Ézsaiás 14.-ik fejezetében olvashatjuk, hogy mivel Sátán saját magát akarta Istennel egyenrangúvá tenni, ezért őt Isten levettetett a mennyből, és így vált bukott angyallá.

A Jelenések Könyvének 12.-ik fejezetében utalást találunk arra, hogy az angyalok egyharmada a Sátánnal tartott, amikor ő fellázadt az Isten ellen:

Feltűnt egy másik jel is az égen: íme, egy hatalmas tűzvörös sárkány, amelynek hét feje és tíz szarva volt, és a hét fején hét diadém;

farka magával sodorta az ég csillagainak egyharmadát, és ledobta a földre.

A csillag szót gyakran használják angyalok megnevezésére.

Tudjuk, hogy vannak gonosz szellemek a világban a Sátán irányítása alatt. És természetesen léteznek a jó szellemek, azok az angyalok, akik engedelmesek az első állapotukban.

Az angyalok, akik nem becsülték meg a maguk fejedelemségét, hanem elhagyták saját lakóhelyüket, örökkévaló bilincsekben és sötétségben tartja fogva annak a nagy napnak az ítéletére.

Nem ismerjük az angyalok minden tulajdonságát. Úgy tűnik, hogy az árvíz előtt az angyalok jöttek le a földre, és fizikai kapcsolatba kerültek az asszonyokkal és így óriások születtek tőlük. Ezek az angyalok lehetnek azok, amelyekkel kapcsolatban az Irás azt mondja, hogy „elhagyták lakóhelyüket”.

Meg vagyok győződve, hogy vannak olyan angyalok, amelyek Isten által kirendelve vigyáznak ránk, de a saját tudásom szerint még nem láttam egyetlen angyalt sem, kivéve a feleségemet. Nem volnék őszinte, ha azt állítanám, hogy nem szeretnék látni egy angyalt, mert ez szeirntem nagyon izgalmas megtapasztalás lehetne.

Szeretnék találkozni a védőangyalommal, és megkérdezni tőle, hogy vajon hol volt egyes esetekben. De hadd mondjam el, hogy voltak esetek, amikor biztosan

tudtam, hogy ott volt, mert egyébként nem menekülhettem volna meg ezekből a helyzetekből.

Amikor gimnazista voltam, akkor egyik napon megláttam az utcán az álomautót: egy fekete Ford coupét. Nagyon vágytam arra az autóra. Volt egy barátom, akivel abban az időben sokfelé jártunk, és nekem megvolt az autóra való pénz fele. Neki volt egy régi Fordja, de nem volt az igazi.

Egy nap azt mondta nekem, hogy „az apám Glendale-ben lakik, és van nála néhány írógépünk, amelyet ha eladok, akkor nekem is meglesz a fele pénzem az autóra, és együtt megvehetjük.” Elindultunk hát estefelé a régi Fordjával Glendale-be, és akkoriban alig volt autó az utakon. Kiértünk a lakott területen kívülre, mentünk-mentünk, és egyszer csak lefulladt az autó. Megpróbáltuk betolni, nem ment, aztán eltoltuk egy benzinkútra, de ez egy régi, ócska hely volt, semmi segítségünkre sem szolgált.

Mivel belefáradtunk a sok kocsitologatásba, eldöntöttük, hogy megfordulunk és visszamegyünk a városba, ahonnan indultunk. Gondoltuk, hogy leintünk egy autót, és behuzatjuk magunkat vele. Ott ültünk az út szélén az autóba, beszélgettünk, és 5 perc múlva látjuk, hogy közeledik egy autó. A barátom kiugrott, hogy leintse, én pedig átcsúsztam a vezető ülésre és megpróbáltam beindítani az autót, és az elindult!

Ő észrevette, átrohant a jobb oldalra, beült és mondta, hogy indulás, és elindultunk vissza a városba. Már majdnem a szüleim házánál jártunk, amikor azt mondja a barátom: „Úgysem várnak haza a szüleid, az apám nem tudja, hogy mikor jövünk, hát miért nem fordulunk meg, és menjünk Glendale-be, mert teljesen mindegy, hogy mikor érünk oda.” Mondom neki, hogy jó.

Erre az út közepén meg akart fordulni, de a kocsi ismét lefulladt és egyszerre 3 kereke felrobbant! Teljesen meghaltunk. Szerencsére mi a közelben laktunk, így hazamentem és őt is hazavittem a biciklimmal. Aztán később feladtuk a Ford vásárlással kapcsolatos álmainkat, és elváltak útjaink.

Egy évvel később kopognak az ajtónkon, kinyitom, és a fickó bemutatkozik, hogy ő az FBI-től jött, megmutatta az igazolványát, és beszélni akart velem.

- Tud-e valamit néhány Glendale-ben levő írógépről? – kérdezte.
- Csak annyit, hogy egy napon elindultunk oda ezzel a fickóval, és lerobbant az autónk, és végül soha nem értünk el oda.
- Megköszönheti a szerencse csillagának, hogy lerobbantak, válaszolta, mert az írógépeket egy állami hivatalból lopták el.
- Nem a szerencse csillagomnak, hanem az angyalomnak fogom megköszönni, mondtam neki. És magam előtt láttam, amint az angyal ott áll az autó előtt és elront benne mindent, majd a gumikat is kiszúrja, hogy biztos legyen abban, hogy nem megyünk el sehova.

Meg vagyok győződve, hogy az Úr angyala vigyázott rám. Az érdekes az, hogy amikor azon a bizonyos estén hazajöttem, ott találtam az anyámat imádkozás közben: „Ó, fiam, nagyon örülök, hogy hazajöttél, mert valamiért nem éreztem jól magam ezzel az utaddal kapcsolatban, és elkezdtem imádkozni érted.” Kösz anya, mondtam, de persze akkor még nem tudtam a teljes történetet.

Biztos vagyok benne, hogy amikor megérkezünk a mennybe, akkor sokmindent megtudunk azzal kapcsolatban, hogy mitől mentettek meg az angyalaink. Az is

lehet, hogy amikor megtörténtek a dolgok, akkor szerencsétlenségnek gondoltuk, de Isten akkor is vigyázott ránk.

Eltaposod az oroszánt és a viperát, eltiprod az oroszánkölyköt és a tengeri szörnyet.

A zsoltáros eddig felsorolta azokat az előnyöket és áldásokat, amelyek az Istennel mellett élésből következnek.

A következő verstől kezdve megváltozik a hangnem, és most Isten válaszol.

Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet.

Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.

Megelégítem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban.

Isten azt mondja, hogy mivel ragaszkodsz hozzám, ezért megmenetelek, válaszolok a kiáltásodra, és veled leszek a nyomorúságodba. Áldott legyen az Úr!

A 92.-ik zsoltár a szombat napra íródott:

Milyen jó hálát adni az ÚRnak, és zengeni neved dicséretét, ó Felséges, hirdetni reggel szeretetedet, hűségedet minden éjjel

Milyen jó minden reggel és minden este dicsőítő éneket énekelni, és megköszönni ezzel az Úrnak, hogy vigyázott rám egész nap.

tízhúrú hangszeren és lanton, zengő hárfán!

Mert megörvendezettél tetteiddel, URam, kezéd alkotásainak ujjongok.

Mily nagyok alkotásaid, URam! Igen mélyek gondolataid!

Az ostoba ember nem ismeri fel, az esztelen nem érti meg.

Ha úgy nőnek is a bűnösök, mint a fű, és kivirul minden gonosztevő, végül mégis el kell pusztulniuk.

Az apám éveken keresztül értékesítőmérnök volt egy nagyvállalatnál. A depresszió idején egy értékesítő apa családjában az élet vagy éhség vagy lakoma volt. Amikor jól ment az eladás, jó volt a bevétel, lakomáztunk. Amikor az eladás nem ment, akkor szűkölködtünk. Szerencsére apám egy kiváló eladó volt, az Isten nagyon megáldotta az eladásait. Ugyanakkor Jézus Krisztus tanubizonyosságában is kiváló volt, és akárhová ment eladni, mindig Jézusról beszélt mindenkinek.

Egyszer már közeledett a hónap vége, és még semmit sem adott el. Hazafele vezetett egy helyről, ahol nem jött össze az üzlet, és azon törte a fejét, hogy miből fogja kifizetni a havi számlákat, mert nem volt pénz. Apám nagyon érzelmi ember volt, hatalmas örömök és mélyeséges bánatok tarkították az életét, és ekkor mély depresszióba került.

A hazafelé vezető úton nézte a mezőt, és a rajta legelő teheneket, ahogy legeltek, és azt gondolta, hogy milyen elégedettek ezek, mintha a világon semmi gondjuk sem lenne. Azt mondta az Úrnak: „Uram, ez így igazságtalan. Itt vagyok, a te gyermeked, a te szolgád, és annyira aggódom, hogy miből fogom kifizetni a számláimat, és nézd azokat a süket teheneket ott, olyan békések, olyan elégedettek, és az egész mező tele van zöld fűvel, soha nem szűkölködnek. Ez nem igazság, hogy én nekem pedig az aggodalom jut.”

Az Úr azt válaszolta neki: „Igen, de nekik nincs jövőjük. A te jövőd pedig velem van.”

A zsoltáros azt mondja, hogy ne irigykedjünk a gonoszokra, mert el fognak pusztulni. Gyakran elkövetjük ezt a hibát, és mondjuk az Úrnak, hogy „Uram, ezeknek mindenük megvan, és lám én itt szolgálok neked, tele vagyok problémákkal”, de nem vesszük figyelembe a jövőt, a végeredményt, és azt, hogy ők örökre el fognak pusztulni.

De te, URam, magasztos vagy örökké!

Mert ellenségeid, URam, ellenségeid elenyésznek, szétszóródnak a gonosztevők mind.

De engem olyan erőssé tettél, mint mikor a bivaly öklet, és friss olajjal kentél meg engem.

Szemem nyugodtan nézi azokat, akik leselkednek rám, fülem nyugodtan hallja, hogy rám akarnak támadni a gonoszok.

Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus.

Amikor a papám visszaért a cég irodájába, találkozott valakikkel, akik egy kályhát nézegettek, és megvették tőle. Hamarosan jöttek mások, és egy hűtőt vettek tőle, és a nap vége előtt annyi eladása volt, hogy nagyon jó jutaléka lett abban a hónapban is, és Isten ismét gyönyörűen gondoskodott rólunk. Édesapám több éven keresztül tartotta a cégen belül az Egyesült Államok legjobb üzletkötője címet.

Egyszer egy fickónak eladott egy kályhát és egy hűtőgépet és aztán elkezdett beszélni neki Jézusról. A fickó nagyon ellenséges volt a keresztény tanubizonyosságokkal szemben és olyan mérges volt, hogy átkozódva visszavette a szerződést, széttépte, és azt mondta, hogy nem érti, hogy ez a cég hogy engedheti meg magának, hogy bolondokat foglalkoztasson, akik Jézus Krisztusról beszélnek.

Apukám nagyon elkedvetlenedve jött haza, mert nagyon rossz volt mindezt elszenvedni neki. Amikor hazaért, akkor várt rá egy levél, kinyitotta, és ez állt benne: „Gratulálunk, hogy ismét, egymás után ötödször ön nyerte meg cégünk legsikeresebb üzletkötője címét, és meghívjuk önt a San Diego-i Világvásárra, minden költségét megtérítjük, stb.

Aznap este focimeccs volt, és a papám azt mondta nekem, hogy gyere fiam, menjünk ki a meccsre. Elmentünk, a stadion tele volt emberekkel. Kicsit későn érkeztünk, így fel kellett menjünk a nézőtér tetejére, és leültünk. Apukám észrevette, hogy a mögöttünk levő sorban ott ül az az ember, aki aznap éppen elátkozta, és aki azt mondta neki, hogy nem érti, hogy a cég hogyan engedheti meg magának, hogy bolondokat foglalkoztasson.

Apámnak még mindig a zsebében volt a levél, kivette, és átadta a fickónak, az elolvasta, majd azt mondta: „Jöjjön vissza holnap Smith úr, mert tényleg szükségem van arra a hűtőre és a kályhára.”

Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus.

Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain.

Öreg korban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak, és hirdetik: Igaz az ÚR, kösziklám ő, akiben nincs álnokság!

A 93.-ik zsoltár:

Uralkodik az ÚR! Fenségbe öltözött, felöltözött az ÚR, erőt övezett magára. Szilárdan áll a világ, nem inog.

Szilárdan áll trónod ősidők óta, öröktől fogva vagy te.

Mikeásznak Jézus születésére vonatkozó prófécija:

Te pedig, efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba.

Zúgnak a folyamok, URam, hangosan zúgnak a folyamok, zúgva morajlanak a folyamok.

A hatalmas vizek hangjánál, a tenger fenséges morajlásánál fenségesebb az ÚR a magasságban.

Amit megmondasz, igen megbízható. Templomodat szentség ékesíti, ó URam, időtlen időkig!

A 94.-ik zsoltár:

URam, megtorlás Istene, megtorlás Istene

Nehéz nekünk ezt az eszünkbe tartani: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” - így szól az Úr. Legtöbbször mi magunk próbálunk bosszút állni a minket ért sérelemért. Gyakran azt mondjuk, vagy halljuk másoktól: „Majd megfizetek neki!”, mintha a mi dolgunk lenne a bosszúállás.

URam, megtorlás Istene, megtorlás Istene, jelenj meg ragyogva!

Emelkedj fel, földnek bírója, fizess meg a gögösöknek tetteikért!

URam, meddig fognak a bűnösök, meddig fognak a bűnösök vigadni?

Hangoskodnak, kihívóan beszélnek, kérkednek a gonosztevők.

Tiporják, URam, népedet, nyomorgatják örökségedet.

JAVITVA

Gyilkolják az özvegyet és a jövevényt, megölik az árvákat.

Azt gondolják, nem látja az ÚR, nem veszi észre Jákób Istene.

Akik igaztalan dolgokat cselekszenek valahogy azt hiszik, hogy Isten nem látja, mit tesznek. Nem félik az Urat, és nem fogják fel, hogy annak ellenére, hogy a földön ugyan még sikerülhet nekik, de egy napon minden tettükről számot kell adjanak. A megtorlás az Uré, és Ő ítélettel fog lesúlytani az igaztalanokra.

Térjetelek észhez, ti ostobák a nép közt! Ti esztelenek, mikor jön meg az eszetek?

Aki a fület alkotta, az ne hallana? Aki a szemet formálta, az ne látna?

Aki népeket fenyít meg, az ne büntetne? Hiszen ő tanítja ismeretre az embert!

Az ÚR tudja, milyen hiábavalók az ember gondolatai.

Boldog az az ember, akit te megfenyítesz, URam, és megtanítasz törvényedre, hogy megóvd a rossz napoktól, míg a bűnösöknek megássák a sírját.

Nem taszítja el népét az ÚR, nem hagyja el örökségét.

Mert diadalra jut még a jog, és azt követi minden tiszta szívű ember.

Ki kel védelmemre a gonoszok ellen? Ki áll mellém a gonosztevőkkel szemben?

Ha az ÚR nem segített volna rajtam, én már a csend honában laktam.

Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, URam, támogatott engem.

Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.

Vállalhatsz-e közösséget a romlottság ítélőszékével, mely a törvényesség látszatával nyomorúságot idéz elő?

Az igaz embernek életére törnek, az ártatlan embert elítélik.

De nekem az ÚR a váram, Istenem az oltalmam és kösziklám.

Ellenük fordítja saját gazságukat, megsemmisíti őket saját gonoszságuk által, megsemmisíti őket Istenünk, az ÚR.

A zoltár háborgó szívből fakad a gonoszok elnyomása miatt, de aztán jön a felismerés, hogy Isten megtorolja tetteiket és megtartja az igazat.

A 95.-ik zoltár:

Jöjjetek, örvendezzünk az ÚR előtt, ujjongjunk szabadító kösziklánk előtt!

Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval!

Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött.

Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi.

Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta.

Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt!

Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk.

Ez a gyönyörű zoltár arra buzdít, hogy énekeljünk az Úrnak, csapjunk ujjongó dicsőítő zajt előtte.

A figyelmeztetés következik:

Most, amikor halljátok szavát,

ne keményítsétek meg szíveteket, mint Meribánál, amikor Masszánál voltatok a pusztában,

ahol megkísértettek engem őseitek, próbára tettek, bár látták tetteimet.

Negyven évig bosszankodtam arra a nemzedékre és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép, nem ismeri útjaimat.

Meg is esküdtem haragomban, hogy nem mehetnek be a nyugalom helyére!

Arra figyelmeztet, hogy ne keményítsük meg a szívünket Isten és Ő munkája előtt, és Izrael gyerekeit hozza fel példaként a pusztában, akik elérték az Isten által ígért föld határához: Kádes-Barneába. Isten csodálatos ígéreteket tett nekik, és azt mondta, hogy kiűzi az ellenségeiket előlük, és minden lépésük nyomát örökségül adja nekik.

Mózes azt mondta, hogy küldjünk kémeket, hogy derítsék fel a területet, és ismerjük meg, hogy milyen földre lépünk be. Minden törzsből egy kémét választottak ki, és a visszatéréskor tíz kém lehangoló üzenetet hozott: a városok nagyok, a falak hatalmasak, és akkora óriások laknak a területen, hogy mi csak tücsköknek tűnünk hozzájuk képest.

Józsua és Káleb biztató üzenetet hozott. Azt mondták: „Igaz, hogy óriások laknak ott, de van kenyér és megélhetés számunkra. A védelmük elpártolt tőlük, menjünk és foglaljuk el a területet.” Az emberek viszont megijedtek a tíz követ gonosz híresztelésétől és elkezdtek zúgolódni az Úr és Mózes ellen, és választani akartak egy új vezetőt, aki visszaviszi őket Egyiptomba, mert bolondság volt Mózeszt idáig követni.

Az Úr haragja feltámadt ellenük, mert nem hitték, hogy Ő fogja bevinni őket a megígért nyugalom helyére. A hitetlenségük miatt nem léphettek be a földre, és negyven évig tévelyegtek a pusztában, majd végül mind elpusztultak.

„Ezek a dolgok azért történtek, hogy mi tanuljunk belőlük” – írta Pál. Izrael kihozatása Egyiptomból tipikus történet, amelyből lelki következtetéseket lehet levonni. A lelki analógia szempontjából Egyiptom jelképezi a régi életünket, amikor még a bűn foglyai voltunk. Az Igéret Földje pedig azt a dicsőséges lelki

életet jelképezi, amit Isten szeretne veled megismertetni, ez a Benne való megnyugvás helye.

A megtérésem és a Lélekben való élet között egy olyan pusztaság van, amelyen át kell haladjak. Van tehát egy valóban jogos pusztai megtapasztalás, amikor tanulok Istenről és Isten feltárja előttem erejét, amikor a Mara-i keserű vizekhez érek, és megtapasztalom, hogy Isten miként változtatja át a keserű vizet édessé. Meglátom, hogy életem keserű tapasztalatait Isten édessé változtatja, megtanulom, hogy amikor bízok Istenben, akkor Ő tűzcsóva és felhő segítségével vezet végig az életen, és új kapcsolatba kerülök Vele.

Ugyanakkor létezik értelmetlen pusztai megtapasztalás is. Isten nem akarja, hogy az egész életedet lelki hullámvasúton töltsed. Isten szeretne bevezetni egy teljes és gazdag lelki életbe, szeretné az Ő dicsőséges nyugalomát adni neked, ahol nem félsz, nem aggódsz, nem haragszol állandóan, hanem azt mondod, hogy az Úr gondoskodni fog mindenről. Ez aztán a dicsőséges élet, ahol megtanulod, hogy még a látszólagos tragédiákban is dolgozik Isten keze, és végül az Ő tökéletes akarata és célja fog érvényesülni.

A Zsidó levélben idézik ezt a zsoltárt:

Ezért, amint a Szentlélek mondja: „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában,

mert akkor nem mehetünk be az Igéret földjére.

Sokan vannak mind a mai napig olyanok, akik hitetlenségük miatt nem jutnak be a nyugalom helyére, amit Isten elkészített nekik. A keresztény tapasztalatuk továbbra is pusztai vándorút, mert nem nyugodtak meg teljesen az Úrban.

Mekkora tragédia amikor elkészített nyugalom áll rendelkezésünkre és mégis tele vagyunk aggodalommal és háborgással.

A 96.-ik zsoltár:

Énekeljétek új éneket az ÚRnak, énekelj az ÚRnak, te egész föld!

Énekeljétek az ÚRnak, áldjátok nevét, hirdessétek szabadítását minden nap!

Beszélgétek el dicsőségét a nemzeteknek, csodáit minden népnek!

Mert nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék, félelmesebb minden istennél.

Hiszen a népek istenei csak bálványok, az ÚR pedig az ég alkotója.

Fenség és méltóság jár előtte, erő és ékesség van szentélyében.

Népek törzsei! Magasztaljátok az URat! Magasztaljátok az ÚR dicsőségét és hatalmát!

Magasztaljátok az ÚR dicső nevét, ajándékot hozva jöjjetek udvaraiba!

Boruljatok le az ÚR előtt szent öltözetben, reszkess tőle, te egész föld!

Mondjátok el a népeknek, hogy uralkodik az ÚR! Bizony, szilárdan áll a világ, nem inog. Igazságosan ítéli a népeket.

Örüljön az ég, örvendezzen a föld, zúgjon a tenger a benne levőkkel!

Ujjongjon a mező, és minden, ami rajta van! Ujjongnak majd az erdő fái mind

az ÚR előtt, amikor eljön, mert eljön, hogy ítélkezzék a földön. Igazságosan ítéli a világot, pártatlanul a népeket.

Gyönyörű zsoltár, amely az Úr előtti éneklésre, dicséretre buzdít, és bemutatja Isten dicsőségét és csodáit. A nagysága miatt magasztaljuk Őt, mert minden

más isten fölött áll. Végül pedig eljövételében várakozunk, hisz egyszer eljön és meg fogja ítélni a földet.

Máté 24.-ik fejezetében elhangzik a kérdés a tanítványok részéről, hogy mi lesz a jele eljövételének? Jézus felsorolja azokat a dolgokat, amelyekre kell figyeljenek, majd a 25.-ik fejezetében azt mondja, hogy ezek után Isten megítéli a népeket és elválasztja őket, mint a pásztor a juhokat a kecskéktől.

A 97.-ik zsoltár:

Uralkodik az ÚR!

Az előző zsoltárban azt olvastuk, hogy *Mondjátok el a népeknek, hogy uralkodik az ÚR!*

Ez az, amit gyakran elfelejtünk az élet nehézségei közepette. Van egy kedves idős keresztény hölgy, aki mindig, amikor én valamiért elkedvetlenedek, akkor azt mondja: „Charles, az Úr még mindig a trónon ül!” Én pedig mindig megköszönöm, mert néha elfelejtem, hogy Isten uralkodik.

Mennyire fontos, hogy emlékezzünk erre! Az ÚR uralkodik! A dolgok nem futottak ki az Ő ellenőrzése alól, és ez az egyetlen reménye ma a világnak: Isten a trónon ül.

Az emberek sokszor azt hiszik, hogy ők uralkodnak, de az Úr szab határt mindennek, amit ők tesznek.

Uralkodik az ÚR! Vigadjon a föld, örüljön a sok sziget!

Felhő és sűrű köd van körülötte, igazság és jog trónjának támasza.

Tűz jár előtte, és megégeti ellenségeit mindenütt.

Villámai bevilágítják a földkerekséget, látja ezt a föld, és megremeg.

Viaszként olvadnak meg a hegyek az ÚR előtt, az egész föld Ura előtt.

Az egek hirdetik igazságát, minden nép látja dicsőségét.

Megszégyenülnek a bálványimádók mind, akik a bálványokkal dicsekszenek. Az ÚR előtt borul le minden isten.

Hallja ezt Sion, és örül, Júda leányai vigadnak ítéleteiden, ó URam!

Mert te vagy, URam, a legfenségesebb az egész földön, magasan fölötte vagy minden istennek.

Ti, akik szeretitek az URat, gyűlöljétek a gonoszsgot!

Ezt az utóbbi verset húzzátok alá. Ha valóban szeretitek Istent, akkor gyűlöljétek a gonoszsgot. Sajnos a föld bűnei miatt manapság már eltűrjük a gonoszt, és egyes esetekben el is fogadjuk azt, mert a gonosz azt akarja, hogy elfogadják. De ha valóban szeretitek az URat, akkor gyűlöljétek a gonoszt és ne toleráljátok azt az életetekben.

Ti, akik szeretitek az URat, gyűlöljétek a gonoszsgot! Megörzi ő híveinek életét, kimentti őket a bűnösök kezéből.

Fényözön árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre.

Örüljétek, ti igazak, az ÚRban, magasztaljátok szent nevét!

A 98.-ik zsoltár sok mindenben hasonlít a 96.-ikra:

Énekeljétek az ÚRnak új éneket, mert csodákat tett! Szabadulást szerzett jobbjá, az ő szent karja.

Megmutatta szabadító erejét az ÚR, a népek szeme előtt nyilvánvalóvá tette igazságát.

Hűséggel és szeretettel gondolt Izráel házára, és látták a földön mindenütt Istenünk szabadítását.

Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! Örvendezve vigadjatok, zsoltárt énekeljete!

Énekeljete az ÚRnak hárfakísérettel, hárfakísérettel zengő éneket!

Harsonákkal és kürtzengéssel ujjongjatok a király, az ÚR előtt!

Zúgjon a tenger a benne levőkkel, a földkerekség és a rajta lakók!

Tapsoljanak a folyamok, a hegyek mind ujjongjanak

az ÚR előtt, mert eljön, hogy ítélkezze a földön. Igazságosan ítéli a világot, pártatlanul a népeket.

Ez utóbbi sor ugyanaz, mint a 96.-ik zsoltár 13.-ik sora. Vannak, akik sokat aggódnak azzal kapcsolatban, hogy a szeretet Istene hogyan ítélhet. Amikor Isten ítélni fog, akkor azt igazságban fogja megtenni. Nem hiszem, hogy a bíróságokon valóban igazságos ítéletek születnek, de nagyon várom már Isten igazságos ítéletét.

A 99.-ik zsoltár:

Uralkodik az ÚR, reszkessenek a népek! A kerúbokon trónol ő, remegjen a föld!

A kerúbok az angyalok egy osztályát jelentik, és a Jelenések könyvének 4.-ik fejezetében olvashatunk róluk, valamint Ezékiel első és tizedik fejezeteiben. Az Ezékielben található leírás nagyon hasonlít a repülő csészealj leírására, ezért azt mondják, hogy Ezékiel UFO-kat láthatott, és sokszor ezzel a leírással akarják bizonygatni, hogy az UFO-k már az ember földi létének kezdetétől látogatták a földet.

Mindez egy nagyon érdekes következtetésre juttathat, hisz Ezékiel valóban egy UFO-szerű dolog mozgását írja le, de ő azt is odaírja, hogy ezek kerubok voltak, lelki teremtmények. A Sátán is egy kerub volt elesése előtt. Mivel a repülő csészealj nagyon benne van az okkult dolgokban, és ha valóban láttak emberek UFO-kat, akkor lehetséges, hogy ők elbukott lelki lényeket, sátáni lelkeket láthattak.

Isten a kerubok között lakozik, mert ezek Isten trónusát veszik körül, és az Édenkert ajtajához is egy kerubot helyezett Isten, hogy védje azt. Vannak kerubok a trónja körül, akik éjjel-nappal azt éneklék, hogy „Szent, szent, szent az Úr!”

Isten Mózesnek elmondta, hogy építse meg a mennyország modeljét, a szent sátrat, amelyben az Isten trónusa volt a kerubokkal kifaragva a Szentek Szentjében.

Nagy az ÚR a Sionon, magasan fölötte van minden népnek.

Magasztalják nagy és félelmes nevét, mert szent ő!

Hatalmas király vagy, szeretted a jogosságot. Te állapítod meg, mi a helyes, te szolgáltatasz Jákóbnak jogot és igazságot.

Magasztaljátok Istenünket, az URat, boruljatok le lába zsámolya előtt, mert szent ő!

Mózes és Áron a papokkal együtt, Sámuel és akik nevét segítségül hívták, segítségül hívták az URat, és ő válaszolt nekik.

Felhőoszlopból szólt hozzájuk, ők pedig megtartották intelmeit és a nekik adott rendelkezést.

URunk, Istenünk, te válaszoltál nekik, megbocsátó Istenük voltál, bár megtoroltad tetteiket.

Magasztaljátok Istenünket, az URat, és imádjátok őt szent hegyén, mert szent az ÚR, a mi Istenünk!

A 100.-ik zsoltár:

Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön!

Szolgáljatok az ÚRnak örömmel

Ha nem tudod az Urat örömmel szolgálni, akkor jobb, ha egyáltalán nem szolgálod. Szégyen és gyalázat, amikor az emberek arról morgolódnak, hogy mit tettek az Úrnak. Ez általában annak a következménye, hogy valami olyanba taszították őket, amelybe nem Isten vezette őket. Az egyház nagyon hibás abban, hogy olyan munkákat és dolgokat akasztott az emberek nyakába, amely nem volt az emberek szívében.

Az embereket gyakran arra kényszerítik, hogy havonta adakozzanak a templom építésére, és amikor megjön az emlékeztető, akkor haraggal és méreggel küldik a pénzt, mert egy gyenge pillanatukban megígértették velük, hogy fizetni fognak. Ha nem tudsz örömmel adni az Úrnak, akkor sokkal jobb, ha nem adsz egyáltalán, mert a morgoló adakozás ellened fordul. Ez mindenre vonatkozik: időre, pénzre, szolgálatra.

Ha itt nálunk bármelyik pásztor bármire akar titeket kényszeríteni, csak gyertek hozzám, és meg fogjuk oldani a helyzetet.

Vannak akik odajöttek hozzám, és azt mondják: „Már rég járunk ide, és szeretnénk tanítani a vasárnapi iskolában, de hogy lehet megtudni, hogy ezt hogyan kell elkezdni?” Mire a válaszom: „Pont most tudtátok meg: kérni kell a lehetőséget. Nem fogunk kényszeríteni senkit semmire. Ha az Úrnak akartok valamit tenni, akkor kérni kell, ha adni akartok, akkor meg kell kérdezzétek, hogy hogyan lehet. Mi nem fogunk megkérni titeket, ti kell hívjatok minket.”

Mi nem keressük meg az embereket azzal, hogy segítsék Isten munkáját, mert ez nevetséges. Ha valaki nem akarja a szíve túlcserélő szeretete és hálája miatt szolgálni Istent, akkor egyáltalán ne szolgálja Őt.

Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!

Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten!

Miért ujjongjunk előtte, miért vigadozzunk, miért szolgáljuk Őt? Mert Istennek is vannak jogai, nemcsak az embereknek. Joga van a mi szolgálatunkra, a mi dicséretünkre, mert Ő az Isten, és méltó a mi dicséretünkre, és megérdemli a mi szolgálatunkat.

Ő alkotott minket, az övéi vagyunk

Amikor Bélsaccar lakomázott a hercegeivel a médek és a perzsák támadása idején magához kérette a nagyapja, Nebukadneccar által a jeruzsálemi templomból elrabolt arany és ezüst kelyheket, és ezekbe a megszentelt poharakba öntötte a bort. Azelőtt ezeket a poharakat csak Isten templomában használták.

Amint itták ezekből az aranykelyhekből a bort és dicsőítették az arany és ezüst isteneit, hirtelen kijózanító tapasztalatban lett részük, mert a szemközti falon megjelent egy kéz, és írni kezdett a falra olyan szavakat, amelyeket nem értettek: „Mene, mene, tekel upharsin”.

A király térdei megroggyantak és a csontjai zörögni kezdtek. Behívták az összes tudóst, de egyik sem tudta, hogy mit jelent az írás. Végül a királynő azt mondta, hogy volt egy ember Nebukadneccar idejében, akinek Isten a látomások megértésének képességét adta. Erre behívták Dánielt és megkérdezték, hogy meg tudja-e magyarázni az írást. A válasza az volt, hogy igen, de előbb beszélni akarok veled, király.

Ó király! A felséges Isten királyságot, nagyságot, méltóságot és dicsőséget adott atyádnak, Nebukadneccarnak.

Olyan nagy hatalmat adott neki, hogy remegtek és rettegtek tőle a különböző nyelvű népek és nemzetek. Megölte, akit akart, és életben hagyta, akit akart; fölemelte, akit akart, és megalázta, akit akart.

De amikor szíve fölfuvalkodott, és gögösen megkeményedett, letaszították királyi trónjáról, és méltóságát elvették tőle.

Száműzték az emberek közül, és csak annyi értelme maradt, mint az állatoknak. A vadszamarak között tanyázott, fűvet evett, mint az ökrök, és az ég harmatja áztatta testét, míg el nem ismerte, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek királysága fölött, és ő azt ülteti trónra, akit akar.

De te, Bélsaccar, aki a fia vagy, nem aláztad meg magadat, bár mindezt tudtad.

A menny Ura fölé helyezted magad, mert az ő házának edényeit hozták eléd, és te bort ittál azokból főrangú embereiddel, feleségeiddel és ágyasaiddal együtt, miközben dicsőítetted az ezüsből, aranyból, rézből, vasból, fából és kőből csinált isteneket, amelyek nem látnak, nem hallanak, és semmit sem tudnak. De azt az Istent, akinek a kezében van az életed és minden utad, nem dicsőítetted.

Azt mondja Dániel, hogy az Isten kezében van az életed, Ő alkotott téged, minden szusszanásod tőle függ, és mégsem dicsőítetted Őt. Azért jelent meg az írás a falon, mert megmérettetél, könnyűnek találtattál, és még ma éjjel elveszíted a királyságodat, amelyet a médek és a perzsák fognak megkapni.

Ó, mennyire függünk Istentől, mert Ő az, aki minket teremtett, és mégis azt a lehetőséget, amelyet Ő adott nekünk arra használjuk, hogy Őt káromoljuk.

Ő alkotott minket, az övéi vagyunk: az ő népe és legelőjének nyája.

Isten földjén laktok, az Ő erőforrásait használjátok, azokkal éltek vissza:

Az ÚRÉ a föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók.

Isten levegőjét lélegzitek be, Isten vizét isszátok, Isten ételét eszitek és az Ő üzemanyagát használjátok! A föld az ÚRÉ, és mi az Ő legelőin legelünk. Minden amink van, minden, amit látunk, minden ami körbevesz minket mind Istené. Mégis mennyire visszaélünk ezekkel, és mennyire ki akarunk mindent sajátítani.

Menjetek be kapuin hálaénekekkel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét!

Mert jó az ÚR, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre.

Áldjuk az Urat a jóságáért, kegyelméért és igazságáért! Adja Isten, hogy egész héten át áldjátok az Urat mindezekért.

Atyám hálásak vagyunk, hogy az igazságod és hűséged minden nemzedéken át tart, és hogy tanulmányozhatjuk igazságodat. Atyám, add, hogy a megtanultakat ültessük gyakorlatba és ne csak hallgatói legyünk az Igének, mert akkor becsapjuk magunkat, hanem legyünk cselekvői a Te szavaidnak, és adjunk valóban hálát, tiszteletet és dicsőséget a mi Királyunknak. Segítss, Urunk, hogy

gyűlöljük a gonoszt, segítss, hogy veled járjunk a szentség gyönyörűségében, és szolgálj a mi szíveinknek, hogy a Magasságos titkos rejtekébe lakozhassunk, Hatalmas Urunk árnyékában.

ZSOLTÁROK KÖNYVE

101-106. Fejezet

Dávid zsoltára. Szeretetedről, törvényedről énekelek, zsoltárt zengek neked, URam!

Annak ellenére, hogy Dávid azt mondja, hogy szeretetedről és törvényedről énekel, mégsem található semmi az Úr irgalmáról és szeretetéről ebben a zsoltárban, csak törvényről és ítéletről szól.

Dávid nagyon határozott volt Isten ítéletével kapcsolatban, ami az ő ellenségeit és a gonoszokat illeti. Magával kapcsolatban mindig csak irgalmat kért, és természetesen nagyon hasonlít hozzánk, mert mi is irgalmat akarunk, amikor valamit rosszul csinálunk, de amikor valaki velünk szemben hibázik, akkor ítéletet kérünk vele szemben. Ilyen az emberi természet.

Ügyelni akarok a tökéletes útra. Mikor jössz hozzám? Tökéletes szívvel akarok élni házamon belül.

A tökéletes szónak az évek során megváltozott a jelentése, és amikor a tökéletest a Bibliában használják, akkor nem azt értik alatta, hogy hibátlan, hanem azt, hogy teljes. Dávid tehát azt mondja, hogy teljesen Isten felé akarja fordítani a szívét.

Nem vetem a tekintetemet haszontalan dolgokra. Gyűlölöm a széthúzókat, semmi közöm hozzájuk!

A csalárd szív távol áll tőlem, tudni sem akarok a gonoszságról.

Aki titkon rágalmazza embertársát, azt elnémítom. A nagyralátót és a kevély szívűt nem tűröm meg.

Jól látom a hűségeseket az országban, ők velem maradhatnak. Aki tökéletes úton jár, az szolgálhat engem.

Nem maradhat házamban, aki álnokságot művel. Aki hazugságot beszél, nem állhat meg szemem előtt.

Reggelenként elnémítok minden bűnös embert az országban. Így irtok ki az ÚR városából minden gonosztevőt.

Dávid a gonoszok elleni ítéletéről beszél végig.

A 102.-ik zsoltár is Dávidé:

A nyomorult imádsága, amikor elcsügged, és kiönti panaszát az ÚR előtt.

Hallgasd meg, URam, imádságomat, jusson hozzád kiáltásom!

Ne rejtsd el előlem orcádat, ha szorult helyzetben vagyok! Fordítsd felém füledet, ha kiáltok, siess, hallgass meg engem!

Milyen türelmetlenek vagyunk Istennel szemben, és mégis milyen fontos, hogy Isten türelmes legyen velünk szemben. Azonosulni tudok Dáviddal, mert amikor imádkozni szoktam, akkor mindig gyors válaszokat várok Istentől. Nem szeretek rá várni. De amikor tőlem kér valamit Isten, akkor azt szeretném, ha türelmes lenne, és időt adna nekem arra, hogy kidolgozhassam a dolgot.

Mert elmúlnak napjaim, mint a füst, izzanak csontjaim, mint a parázs.

Szívem olyan, mint a levágott és elszáradt fű, még az evésről is elfelejtkezem.

Hangos jajgatásom közben húsom a csontomra száradt.

A pusztai pelikánhoz hasonlítok, olyan vagyok, mint bagoly a romok közt.

Álmatlan vagyok és oly magányos, mint madár a háztetőn.

Mindennap gyaláznak ellenségeim, csúfolóim átkoznak engem.

*Hamut eszem kenyér gyanánt, és italomat könnyekkel keverem
háborgó haragod miatt, mert fölemeltél, és eldobtál engem.
Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék, én pedig elszáradok, mint a fű.
De te, URam, örökre megmaradsz, nemzedékről nemzedékre emlegetnek.
Dávid tudja, hogy lassan elmúlnak a napjai, de ezzel ellentétben Isten örökkévaló.*

Indulj irgalomra Sion iránt, mert ideje, hogy megkegyelmezz neki, itt van már az ideje!

Dávid előretékint arra az időre, amikor Isten ismét dolgozni kezd Izraelben az emberek között. Még a pusztában, az Igéret földjére való belépés előtt Mózes átadta nekik Isten szövetségét, amelyen keresztül örökölhették ezt a földet. A szövetség Isten áldásairól szólt, abban az esetben, ha vele járnak és Őt szolgálják.

Isten azt mondta, hogy ha elfordulnak tőle, és más istenek után járnak, és azokat imádják, és a gyermekeiket áldozzák nekik, akkor Isten ellenük fog fordulni és csapásokkal fogja súlytani a földet, ellenségek támaszt, akik elhurcolják őket, és szétszóródnak majd az egész földön. Tehát még mielőtt beléptek volna a földre Isten megígérte a kiűzetésüket és szétszóródásukat, ha ellene fordulnának.

Csak egy pillantás szükséges a zsidóság történelmére ahhoz, hogy láthassuk Isten Igéjének beteljesülését. Amíg Istent keresték, addig bővültek, amikor pedig ellene fordultak, beteljesültek Isten átkai: szárazság súlytotta a földjeiket, jöttek az ellenségek, elhurcolták őket, majd végül az egész földön mindenféle szétszóródtak. De még Mózes 5.-ik könyvében megígérte Isten, hogy eljön majd az idő, amikor ismét össze fogja gyűjteni őket az Igéret földjén.

Az Ótestamentum próféciai mind ezzel kapcsolatosak, és megmutatják Isten Ábráhámmal kötött szövetségéhez való hűségét. Hibás az a következtetés, hogy ezt az ígéretet most már az egyház örökölte, mert az egyház lelki értelemben most Izraelnek tekinthető. Igaz, hogy Jézus Krisztusban vetett hitünk által mindnyájan Ábrám gyerekei vagyunk, és mindnyájan részesülünk az Ábráhámmal kötött szövetség azon részében, hogy Isten hit által igazít meg minket.

Ugyanakkor Isten továbbra is fog Izrael népével foglalkozni. Azt mondta Dánielnek, hogy hetven hét van kiszabva Izraelre, amelyből hatvankilen hét telik el addig, amíg eljön a Messiás. A hatvankilencedik hét letelte után pedig megölik a Messiást, semmije sem lesz, és az emberek pedig szétszélednek.

Egy eljövendő fejedelem népe pedig elpusztítja a várost és a szentélyt. Elvégzett dolog, hogy pusztán álljanak a háború végéig. De a fejedelemnek is vége lesz, ha jön az áradat.

Erős szövetséget köt sokakkal egy hétre, de a hét közepén véget vet a véres- és az ételáldozatnak. A templom szegélyére odakerül az iszonyatos bálvány, míg csak rá nem szakad a pusztítóra a végleges megsemmisülés.

A hatvankilenc hét letelt attól kezdve, hogy Artahasztá király kiadta a rendeletet Jeruzsálem ujjáépítésére, egészen Jézus Krisztus eljövételéig. Mindez 483 év volt a babilóni naptár szerint. Van egy végső 7 év, amely még előttünk áll.

Jézus a Dániel által említett utálatos bálvány megsemmisülését jövő idejű eseményként említi, amely meg fogja előzni az Ő második eljövételét:

„Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen - aki olvassa, értse meg! -, akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe

Ez az a végső 7 év, amelynek a közepén a felbukkanó európai vezető eljön Jeruzsálembe, és az újjáépített templom közepén a Szentek Szentjében állva kijelenti, hogy ő isten, és követelése szerint istenként kell őt imádni majd.

Még a köveiben is gyönyörködnek szolgálid, a porán is szánakoznak.

Félik majd, URam, nevedet a népek, és a föld királyai dicsőségedet,

Ez talán egy arra irányuló prófécia, hogy Oroszország megtámadja Izraelt és utána Isten serege győzi le őket.

Ezékiel 38.-ik fejezetében az Úr leírja ezt az eseményt a 23.-ik versben:

Így mutatom meg, hogy nagy és szent vagyok, és megismertetem magamat a sok néppel, és megtudják majd, hogy én vagyok az ÚR.

Ha ezt összevetjük a zsoltárban található verssel, akkor láthatjuk a hasonlóságot:

Félik majd, URam, nevedet a népek, és a föld királyai dicsőségedet,

Majd Ezékiel 39.-ik fejezetében azt olvashatjuk a 27.-ik versből, hogy:

Visszahozom őket a népek közül, és összegyűjtöm őket ellenségeik országaiból, és így mutatom meg rajtuk a többi nép szeme láttára, hogy szent vagyok.

Majd megtudják, hogy én, az ÚR, Istenük voltam akkor is, amikor fogságba vittem őket a népek közé, mert összegyűjtöm őket földjükön, és nem hagyok ott közülük senkit.

Többé nem rejtem el orcámat előlük, mert kiöntöm lelkeimet Izrael házára - így szól az én Uram, az ÚR.

Az Úr tehát megígérte, hogy azon a napon, amikor a többi nép is elismeri, hogy Ő szent, akkor Izrael vakságának véget fog vetni. Pál viszont elmondja, hogy a pogányok ideje alatt Izrael vakságban lesz, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak Isten elé.

Izrael nemzeti vakságát tehát megszakítja Isten, amely azt jelenti, hogy ezelőtt elviszi az Ő egyházát innen a földről.

Még a köveiben is gyönyörködnek szolgálid, a porán is szánakoznak.

Izraeli idegenvezetőnk a következő levelet írta: „Kedves Chuck és Kay. Nem tudunk meglátogatni a nyáron, mivel az a hatalmas áldás ért bennünket, hogy ingatlant tudtunk vásárolni Isten szent városában, abban a városban, amelyre Isten a szemét vetette, és amely az Ő áldása alatt van, és egy otthont fogunk magunknak építeni Isten ezen gyönyörű városában, stb...” Oldalakon át áradozik Jeruzsálem porával és köveivel kapcsolatban, mert nagyon izgatott, hogy saját háza lesz Jeruzsálemben.

amikor felépíti Siont az ÚR, és megjelenik dicsőségesen.

Isten egy 7 éves perióduson keresztül fog Izrael népe között munkálkodni. Ezt az időt a Biblia Jákób nyomorúságának nevezi, amely a vallási zavarodottság ideje lesz. Ennek elején az Antikrisztus szövetséget köt Izraellel és sok izraeli vezető ki fogja jelenteni, hogy ő a Messiás. A legtöbb ember ugyanezt fogja hinni, de lesznek néhányan, akik az igazságot fogják elmondani nekik, figyelmeztetve őket. Ezeket Isten fogja elpecsételni. De a vallási vezetők, akik keresztrefeszítették Urunkat, továbbra is sötétségben fogják tartani az embereket, és az Antikrisztust kiáltják ki Messiásnak.

Három és fél évvel ezután, amikor az újjáépített templomban ezt az embert kiáltják ki istennek a Szentek Szentjében, aki azt követeli majd, hogy istenként imádják, akkor mindnyájan rá fognak jönni tévedésükre. Az emberek a pusztába fognak menekülni, és az utolsó 1290 napos időszak hatalmas megpróbáltatás és nyomorúság lesz, Isten haragjának ideje, amikor több vér fog folyni, mint bármikor a világtörténelem során.

Az Írás szerint egyre rosszabb és rosszabb idők jönnek. Jó lenne azt hinni, hogy ha megváltozik a kormány, akkor minden jóra fordul majd, de a Biblia fényében az nehezen hihető. Akárcsak Izrael esetében, lehetnek olyan időszakok, amikor ébredések során az emberek Isten felé fordulnak, vagy megállnak egy pillanatra, de általában véve olyan gyorsan rohanunk lefelé a hegyen, hogy semmi sem állíthatja meg a pusztulásunkat, kivéve Isten esetleges csodáját, amelyet nem hiszek, mert úgy gondolom, hogy a dolgok végéhez értünk, már ami a világtörténelmet illeti.

Közvetlenül a nagy megpróbáltatás után *feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden népe, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel.*

A zsoltárban pedig ezt olvastuk:

amikor felépíti Siont az ÚR, és megjelenik dicsőségesen.

Először szégyenben és megaláztatásban jelent meg, hogy magára vegye az emberiség bűneit és hogy szégyenteljes halállal haljon meg a kereszten, miközben megvetették és elutasították, megostorozták és keresztülszúrták, megverték és megkínózták, végül pedig megfeszítették. De ismét el fog jönni erővel és hatalommal hogy igazságban és békében uralkodjék a földön örökké.

Törődik a gyámoltalanok imádságával, nem veti meg imádságukat.

Meg kell ezt írni a jövő nemzedéknek

Másszóval azt mondja a zsoltáros, hogy nem nektek írom ezt emberek, hanem a jövő nemzedéknek. És ez a mi nemzedékünk, amely látja, hogy az Úr újjáépíti Siont. Ez ugyanolyan, mint amikor Dániel írt ugyanerről a végső hét évről, és megkérdezte, hogy mennyi idő múlva lesz ezeknek vége? Az Úr azt mondta, hogy pecsételj el mindent egy könyvben, Dániel, és a végső napokban megnövekszik az ismeret.

Másszóval, Dániel, te ezt nem érted, ezért csak pecsételd el a könyvben, de majd a végső napokban meg fogják érteni. És most már látjuk, hogy Isten megnyitotta számunkra Dániel könyvének értelmét, hiszen számunkra sokkal tisztább minden, mert ismerjük az azóta eltelt történelmet.

Meg kell ezt írni a jövő nemzedéknek, hogy dicsérje az URat az újjáteremtett nép.

Mert letekintett az ÚR a szent magasságból, lenézett a mennyből a földre, hogy meghallja a foglyok sóhajtását, és megszabadítsa a halálraítélteket.

Hirdessék az ÚR nevét a Sionon, és dicséretét Jeruzsálemben, amikor összegyűlnek a népek és országok, hogy az URat tiszteljék.

Erőm megtört az úton, megrövidültek napjaim.

De ezt kérem: Istenem, ne vedd el életemet annak delén, te, kinek évei nemzedékről nemzedékre tartanak!

Te vettedél hajdan alapot a földnek, az ég a te kezéd alkotása.

Azok elpusztulnak, de te megmaradsz. Mind megavulnak, mint a ruha, váltod őket, mint az öltözetet.

Nagyon érdekes, amit a földről és az égről mond. Jézus azt mondta, hogy *Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.*”

Ők változnak,

de te ugyanaz maradsz, éveidnek soha sincs vége.

A zoltáros a termodinamika első és második törvényét ismeri el, míg a tudósok olyan elméleteket gyártanak, amely az entrópia törvényének teljesen ellentmond. A zoltáros felismeri, hogy a föld öregedik, és a világegyetem olyan, mint egy hatalmas óra, amelyet felhúztak, és lassan lejár.

Szolgáid fiai színed előtt lakhatnak, utódaik is megmaradnak.

Annak ellenére, hogy a föld és a világegyetem folyamatosan öregedik, Isten mégsem változik soha. A Zsidó levél írja, hogy Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.

Isten azt mondta, hogy „Én vagyok az Úr, a te Istened, és én nem változom.”

A 103.-ik zoltár a hálaadási ünnepek egyik kedvence:

Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét!

Dávid saját magának parancsolja mindezt, hisz ő gyakran beszélt saját belső emberéhez, a lelkéhez. Egy másik zoltárban pedig így szól Dávid a saját lelkéhez:

Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem?

Nem értette saját érzéseit? Voltatok-e már ebben a helyzetben, hogy nem tudtátok, hogy miért vagytok bosszúsak vagy szomorúak?

Mi a baj lelkem? Miért vagy ilyen szomorú? Azt hiszed, hogy Isten meghalt, vagy mi? De most Dávid mást mond a lelkének:

Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét!

Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!

Hamar elfelejtjük, hogy mennyi jót tett az Úr velünk. Dávid ezért felsorolja ezeket:

Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet,

megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.

Isten nemcsak megment a negatív dolgoktól, hisz a keresztény élet nem egy negatív megtapasztalás, de oly sok ember csak ezt az oldalát hangsúlyozza. A valóságban sokkal több a pozitív része, mint a negatív. Én magam annyira örülök, hogy szolgálhatom az URat, hogy mindig a pozitív elemek jutnak az eszembe, a negatívok nem nagyon.

Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.

Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az ÚR.

Megismertette útjait Mózesrel, cselekedeteit Izráel fiaival.

Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy.

Sokan azt állítják, hogy az Ószövetség és az Újszövetség Istene különbözik egymástól. Az Ószövetség Istene bosszúálló, haragos és gyilkoló, az Újszövetségé pedig a szeretet, irgalom és kegyelem Istene. Álljunk csak meg egy pillanatra! Ez itt az Ószövetség, és azt mondja, hogy Jehova kegyelmes, és irgalmas, türelme hosszú és szeretete nagy.

Jobb ha elolvassátok a Jelenések könyvének 14.-ik fejezetét, amelyben Isten haragjának pohara túlcserélődik, és kiönti ítéletét a Krisztust elutasító világra.

Látható, hogy mind az Ószövetség, mind az Újszövetség Istene ugyanaz: a szeretet, a kegyelem és türelem Istene, de ugyanakkor egy igaz és szent Isten, aki teljes mértékben igazságos.

Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké.

Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk.

Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt.

Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket.

Érdekes, hogy azt mondta, hogy amilyen távol van napkelet napnyugattól, ahelyett, hogy észak távolságát említette volna déllel szemben. Észak csak körülbelül 20 ezer kilométerre van déltől, hisz csak addig mehetsz észak felé, amíg eléred az Északi-sarkot, mert utána dél felé tartasz, és mihelyt eléred az Déli-sarkot, ismét észak felé indulsz.

Ugyanakkor elkezdhetek ma este kelet felé repülni, és életem végéig mindvégig kelet felé repülhetek, vagy ugyanezt nyugat felé is megtehetitek. Ezért nagyon örülök, hogy azt mondta, hogy amilyen messze van kelet a nyugattól, mert azt akarom, hogy a vétkeim a lehető legmesszebb legyenek tőlem. Örülök, hogy Isten teljesen elveszi tőlem bűneimet és büntudatomat, hisz olyan nagy az Ő irgalma.

Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött

Tudományos körökben folyamatosan vitatkoznak arról, hogy milyen magasan van az ég a föld fölött. Időnként kijelentik, hogy ismét felfedeztek egy újabb galaxist, amely távolabb van az eddig ismerteknél, 8-10-12 milliárd fényévyire. Rendben, csak keressetek tovább, mert csak az én Istenem kegyelmének nagyságát növelitek,

Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt.

Szeretem ezeket az új felfedezéseket, habár szerintem a legtöbb csak arról szól, hogy a korlátozott tudásuk milyen flancosan tudja értelmezni a rendelkezésükre álló adatokat, de legtöbbször foglamuk sincs, hogy miről beszélnek. A Szaturnusz gyűrűiről is mindenféle teóriájuk volt, de aztán minden tudományos tény megváltozott egy kis szatelit felbocsájtása után, és minden addigi elmélet romba dőlt.

Úgy látszik, hogy a tudományos „tények” gyakran változnak, amely teljesen megbízhatatlanná teszi ezeket. A tények nem változnak, talán a tudósok tévedtek. De a tudósok istenek, vagy nem? És ha azt állítják, hogy a csapvízből származunk, akkor biztosan tudják, hogy miről beszélnek.

Nem tudom, hogy milyen magasan van az ég a föld fölött, de bármekkora is ez a magasság, annyira nagy Isten felém árasztott kegyelme.

Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz.

Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.

Gyakran elfelejtjük ezt, és azt hisszük, hogy mi Gilboa sziklái vagyunk. Azt gondoljuk, hogy megkérdezhetjük a Sátánt dolgokról, kihívhatjuk őt párbajra. Isten lenéz ránk, és nagyon kegyelmes, de ugyanakkor irgalmas is, mert Ő emlékszik, hogy miből lettünk, tudja, hogy csak porból vétettünk.

Az ember szereti magasztalni a testét, testimádó kultuszban élünk. A férfiak gyúrnák a testüket, körülöttük tükrök körös körül, mi más ez, ha nem testimádat. De Isten lenéz, és emlékszik arra, hogy mindez csak egy marék por, semmi más. Ez azt is jelenti, hogy Isten nem vár olyan sokat tőlem, mint én magamtól. Gyakran ki vagyok ábrándulva önmagamból, és sírok emiatt, mert azt hittem, hogy már ennél sokkal jobb vagyok, erősebb vagyok. „Istenem, de sajnálom, hogy kiábrándítottalak.” „Dehogy ábrándítottál ki, mindig tudtam, hogy por vagy, semmi más.”

Ő nem ábrándult ki belőlem, mert jobban ismert, mint én saját magamat.

Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága.

Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni.

De az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van

Az Úr szeretetének egyik dimenziója az, hogy olyan nagy, mint amilyen magasan van az ég a föld fölött, a másik dimenzió szerint pedig öröktől fogva mindörökké tart.

és igazsága még az unokáikkal is;

azokkal, akik megtartják szövetségét, és törődnek rendelkezéseinek teljesítésével.

Az ÚR a mennyben állította fel trónját, királyi hatalmával mindenben uralkodik.

Áldjátok az URat, angyalai, ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek parancsát, és hallgattok parancsszavára!

Áldjátok az URat, ti seregei, szolgálói, akaratának végrehajtói!

Áldjátok az URat, ti teremtményei, mindenütt, ahol uralkodik! Áldjad, lelkem, az URat!

A 104.-ik zsoltárt ugyanúgy kezdi Dávid, ahogy ezt abbahagyta:

Áldjad, lelkem, az URat! URam, Istenem, igen nagy vagy, fenségbe és méltóságba öltöztél,

világosságot vettél magadra, mint egy köpenyt.

A Biblia azt írja, hogy Isten világosságban van öltözve, és ezáltal megközelíthetetlen.

Ő az, aki sáto ként feszítette ki az eget,

Mindig érdekelt az asztronómia, szerettem felnézni a csillagokra a sivatag közepén, ahol körbevesz a sötétség, és a csillagok gyönyörűen ragyognak. Szeretek az univerzum hatalmaságában gyönyörködni teleszkópon keresztül, nézegetem a különböző bolygókat, csillagokat, és közben erre a zsoltárra gondolok, hogy Isten az egészet úgy feszítette ki, mint egy sátrat.

palotáját a vizek fölé építette, a felhőket tette kocsijává, szelek szárnyán jár.

A szeleket tette követeivé, a lángoló tüzet szolgájává.

Szilárd alapokra helyezte a földet, hogy soha meg ne inogjon.

Mély vizekkel borítottad be, mint valami öltözettel, a hegyeken is állt a víz.

Dorgálásodra lefutottak, mennydörgő szavadra elszéledtek.

A hegyek fölemelkedtek, a völgyek lesüllyedtek oda, ahol helyet készítettél nekik.

Határt szabta nekik, nem léphetik át, nem önthetik el újból a földet.

Te fakasztasz forrásokat a völgyekben, hogy folydogáljanak a hegyek között.

Megitatnak minden mezei vadat, a vadszamarak csillapíthatják szomszédjukat.

Fölöttük laknak az égi madarak, sűrű lombok között énekelnek.

Megöntözöd onnan fentről a hegyeket, alkotásaid gyümölcsével jól tartod a földet.

Füvet sarjasztasz az állatoknak, növényeket a földművelő embernek, hogy kenyeret termeljen a földből,

és bort, ami felvidítja az ember szívét, és ragyogóbbá teszi arcát az olajnál, a kenyér pedig erősíti az ember szívét.

Ez persze az a búzakenyér volt, amibe a frissen őrölt búzát tettek, friss E-vitaminokkal, amely fontos az ember szívének erősítésére.

Jóllaknak az ÚR fái is, a Libánon cédrusai, melyeket ő ültetett, ahol fészket raknak a madarak, és a ciprusfákon gólya lakik.

A magas hegyeken a zergék, a sziklákön a mormoták találnak búvóhelyet.

Te alkottad a holdat, hogy jelezze az ünnepeket, és a napot, amely ismeri pályáját.

Ha sötétséget támasztasz, éjszaka lesz, amikor nyüzsög az erdő mindenféle vadja,

az oroszlánok zsákmányért ordítanak, sürgetve Istentől eledelüket.

Ha felragyog a nap, visszahúzódnak, és tanyáikon heverésznek.

Az ember munkába indul, és dolgozik egészen estig.

Milyen nagy alkotásaidnak száma, URam! Valamennyit bölcsen alkottad, tele van a föld teremtményeiddel.

Az ember abban az időben sokkal közelebb volt a természethez, és azt gondolom, hogy ezért sokkal mélyebben belelátott a lelki dolgokba, mint manapság. Azt gondolom, hogy aki közel van a természethez, az Istenhez is közel van, hiszen közel van Isten teremtéséhez.

Műanyag világban élünk, amely tele van az ember munkájának nyomával, és annyira el vagyunk telve ezekkel, hogy gyakran szem elől tévesztjük Isten dolgait. Az ember munkájának eredményei, az autók, a repülők annyira beszenyezték az ég kékjét, hogy már nem látjuk azt, nem látjuk a csillagokat sem, mert az emberek fényei elrejtik a csillagokat, amelyek elhomályosítják a csillagok ragyogását a szemünk előtt.

Mindezek miatt, amikor sétálunk az éjszakában, nem vagyunk eltelve Isten gyönyörű teremtésével úgy, ahogy ezek az emberek voltak, és nem vagyunk annyira tudatában a csillagok ragyogásának. A sok aszfalt, a sok beépített terület miatt alig van zöld területünk, nem vagyunk a fák, virágok és növényzet tudatában annyira, mint őseink.

Abban az időben egy mezőgazdasági alapú kultúrában éltek az emberek, közel a természethez, a gyönyörű, tiszta kék ég alatt, sokkal inkább tudatában voltak mindennek, amit Isten teremtett. Sajnos mi elvesztettük ezt a tudatosságot, és ezért jó, ha a vakációnkat olyan helyen töltjük, ahol vad természet, hegyek, patakok, érintetlen helyek vannak, hogy ismét összhangba kerüljünk Isten teremtésével, amiből aztán Isten tisztelete és csodálata következik.

Ebben a zsoltárban a zsoltáros a természet megfigyelését írja le: a madarakat, fákat, szamarakat, forrásokat és virágokat, kecskéket és mormotákat, a holdat és a napot.

Milyen nagy alkotásaidnak száma, URam! Valamennyit bölcsen alkottad, tele van a föld teremtményeiddel.

Isten bölcsességét láthatod egy falevél megtervezésében, vagy az állatok képességeit megfigyelve is:

Ott van a nagy és széles tenger! Számptalan lény nyüzsög benne: kisebb és nagyobb állatok.

Ott járnak a hajók, és a cethal, amelyet azért formáltál, hogy játszadozzál vele.

Mindezek arra várnak, hogy idejében adj nekik eledelt.

Ha adsz nekik, szedegetnek, ha bőkezű vagy, jóllaknak javaiddal.

Ha elrejtéd orcádat, megrémülnek, ha elveszed lelküket, kimúlnak, és ismét porrá lesznek.

Milyen nagyon függünk Istentől! Ha elveszi a levegőnket, meghalunk.

Ha kiárasztod lelkedet, új teremtmények keletkeznek, és megújítod a termőföld felszínét.

Dicsőség legyen az ÚRnak örökké! Örüljön alkotásainak az ÚR!

Tekintetétől reszket a föld, érintésétől füstölögnek a hegyek.

Éneklek az ÚRnak, amíg élek, zsoltárt zengek Istenemnek, amíg csak leszek.

Legyen kedves előtte fohászkozásom! Én örvendezem az ÚR előtt.

A természet megfigyelése során észre vesszük Isten hatalmas bölcsességét és dicsőségét, és ez indítja a énekre zsoltárost.

Legyen kedves előtte fohászkozásom! Én örvendezem az ÚR előtt.

Vesszenek ki a földről a vétkesek, ne legyenek többé bűnösök! Áldjad, én lelkem, az URat! Dicséjétek az URat!

A 105.-ik zsoltár:

Adjatok hálát az ÚRnak, hívjátok segítségül nevét, hirdessétek tetteit a népek közt!

Énekeljétek, zengjétek zsoltárt neki, emlegessétek minden csodáját!

A zsoltár buzdítások sorozatával kezdődik: adjunk hálát az Úrnak, hívjuk segítségül az ő nevét, és osszuk meg Isten munkáját az emberekkel, énekeljünk neki, beszéljünk a csodáiról.

A Bibliában többször is buzdítást találunk azzal kapcsolatban, hogy beszéljünk az Ő csodálatos tetteiről.

Dicsőítsétek szent nevét, szívből örüljenek, akik keresik az URat!

Folyamodjatok az ÚRhoz, az ő hatalmához, keressétek orcáját szüntelen!

Emlékezzétek csodatetteire, amelyeket véghezvitt, csodáira és döntéseire,

Amikor nem tudjátok, hogy mit tegyetek Istennel kapcsolatban, csak üssétek fel a 105.-ik zsoltárt és az első 5 sorban felsoroltakat cselekedjétek, amelyek hatalmas áldást hoznak életetekben.

ti, Ábrahám utódai, kik szolgálai vagytok, Jákóbnak fiai, kiket kiválasztott!

Ő, az ÚR, a mi Istenünk, az egész földnek szólnak döntései.

Örökké emlékezik szövetségére, az ezer nemzedéknek parancsolt ígére, amit Ábrahámmal kötött, ahogy Izsáknak megesküdött.

Jákób elé tárta, elrendelte, Izráelnek örök szövetségül:

Neked adom - mondta - Kánaán földjét kiosztott örökségül!

Figyeljük meg, hogy a szövetséget Isten Ábrahámmal kötötte, és ezt mind Izsáknak mind Jákóbnak megerősítette. Ha azon gondolkozol, hogy vajon kié Izrael földje itt láthatod, hogy Isten egy örökkévaló szövetséggel mondta, hogy

*Neked adom - mondta - Kánaán földjét kiosztott örökségül!
Akkor még alig néhányan voltak, kevesen éltek ott mint jövevények.
Nemzettől nemzetig vándoroltak, egyik országból a másik néphez.
Nomádként, beduinokként vándoroltak egyik helyről a másikra. Egy-egy helyen
sátoroztak egy ideig, legeltettek, majd tovább vonultak, de már akkor az övéké
volt az egész föld, mert Isten megigérte nekik.
De senkinek sem engedte elnyomni őket, sőt királyokat is megintett miattuk:
Ne nyúljatok fölkejtjeimhez, prófétáimat se bántsátok!
Azután éhséget idézett elő a földön, eltörte a kenyér botját mindenütt.
De elküldött előttük egy embert, a rabszolgának eladott Józsefet.
Lábát bilincsbe szorították, őt magát vasra verték,
míg jóslata be nem teljesedett, és az ÚR szava igazolta őt.
Üzent érte a király, és szabadon engedte, a népek uralkodója kiengedte őt.
Úrrá tette palotájában, egész vagyonának kormányzójává,
hogy a vezetőket tetszése szerint oktassa, a véneket bölcsességre tanítsa.
A zsoltáros most azt teszi, amit az izraeliek mindigis szerettek: átismétli a
történelmüket. István az Apcselben is ezt tette.
Így került Izráel Egyiptomba, Jákób Hám országában tartózkodott.
Igen szaporává tette népét az ÚR, erősebbé ellenségeinél,
akiknek szívét megváltoztatta, hogy gyűlöljék népét, és bánjanak álnokul
szolgáival.
Elküldte szolgáját, Mózeset és Áront, akit kiválasztott.
Ezek csodálatos dolgokat vittek véghez köztük, csodákat Hám országában.
Sötétséget küldött, és sötét lett, mégis ellenálltak szavának.
Vizeiket vérré változtatta, és elpusztította halaikat.
Békák hemzsegték földjükön, még a király szobáiban is.
Szavára bogarak jöttek, meg szúnyogok egész területükre.
Esz helyett jégesőt adott nekik, földjükre lángoló tüzet.
Elverte szőlőjüket és fügefájukat, összetörte határukban a fákat.
Szavára sáskák jöttek és számtalan szöcske.
Felfaltak országukban minden füvet, felfalták földjük termését.
Végül megölt országukban minden elsőszülöttet, férfierejük első termését.
Őket pedig kihozta, megrakva ezüsttel, arannyal, és törzseikben nem akadt
botladozó.
Örültek kivonulásuknak az egyiptomiak, mert rettegés szállta meg őket miattuk.
Az egyiptomiak boldogok voltak, amikor ők végre elmentek. El tudom képzelni,
hogy elégük volt a csapásokból.
Felhőt terített rájuk oltalmul, és tűzzel világított éjjel.
Ez a felhő több volt, mint egy közönséges felhő, mert iszonyú melegben
vonultak, és Isten árnyékot tartott nekik, és amikor erre szükség volt, akkor Isten
ezt köddé változtatta a hátuk mögött, hogy az egyiptomiak ne lássák őket.
Kérésükre fűrjeket hozott, és mennyei kenyérrel tartotta jól őket.
Megnyitotta a kősziklát, és ömlött a víz, folyó áradt a szomszéd földön.
Mert emlékezett szent ígéretére, melyet szolgájának, Ábrahámnak tett,
és kihozta népét örvendezve, választottait vigadozva.
Pogányok országát adta nekik, nemzetek munkájának gyümölcsét örökölték,*

hogy megtartsák rendelkezéseit, és megfogadják tanításait. Dicsérjétek az URat!
A 106.-ik zsoltár:

*Dicsérjétek az URat! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!
Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az ÚR, ki beszélhetné el minden dicső
tettét?*

*Boldogok, akik megtartják a törvényt, akiknek tettei mindenkor igazak.
Gondolj rám, URam, amikor megkegyelmezel népednek, gondoskodj rólam,
amikor megszabadítod!*

*Hadd láthassam választottaid jólétét, örülhessek néped örömének, és
dicsőíthesselek örökségeddel együtt!*

A 105.-ik zsoltár a történelmet úgy ismétli el, hogy Isten áll a középpontban, Ő ígéri meg a földet, és Ő hozza be őket e földre.

A 106.-ik zsoltár ismét egy történelemlecke, de ezúttal a hangsúly rajtuk, az embereken van. Láthatjuk, hogy milyen hatalmas a különbség, amikor a történelemet úgy vizsgáljuk, hogy Istent állítjuk a középpontba, és ezzel szemben azt, amikor az embert állítjuk oda.

Isten hűségét, ugyanakkor az ember hűtlenségét látjuk mindvégig a történelem során.

Vétkeztünk őseinkkel együtt, bűnt, gonoszságot követtünk el.

Őseink Egyiptomban nem értették meg csodáidat, nem gondoltak nagy szeretetedre, hanem engedetlenek voltak a tengernél, a Vörös-tengernél.

Isten hatalmas csodák közepette hozta ki őket Egyiptomból, de ők alig jutottak egy napi járóföldre, és máris nekifogtak a zúgolódásnak, és nem hagyták abba.

De az ÚR megszabadította őket nevéért, hogy megismertesse hatalmát.

Megdorgálta a Vörös-tengert, és az kiszáradt, átvezette őket a mély vizen, akár a pusztában.

Megszabadította őket gyűlölők kezéből, megváltotta az ellenség kezéből.

Üldözőiket víz borította el, egy sem maradt meg közülük.

Akkor hittek ígéreteiben, és dicséretet énekeltek.

De csakhamar megfeledkeztek tetteiről, nem bíztak tervében.

Sóvárgás fogta el őket a pusztában, próbára tették Istent a sivatagban.

Teljesítette ugyan kérésüket, de csömört támasztott bennük.

Azt kérték, hogy teljesítse testi vágyaikat, és Isten megadta nekik, de ennek következtében lelki üresség támadt bennük.

Oly gyakran igaz ez, amikor a szemeinket az anyagi dolgokra vetjük, és egy mataerialista életet kezdünk élni. Sokmindenre vágyunk, és Isten megadhatja ezeket, de sajnós ez gyakran lelki sóvárgást, lelki szenvedést eredményez.

Milyen nehéz bejutni a mennyek országába azoknak, akik a gazdagságban bíznak, mert különböző kísértésekbe esnek, amelyek az ember lelkét pusztulásba viszik.

Isten megadta az Izraeliek kérését, és sokszor lelkileg a lehető legroszabb dolog lesz az, ha Isten megválaszolja az imánkat.

Féltékenyek lettek a táborban Mózesre, és Áronra, az ÚR szent emberére.

Megnyílt a föld, és elnyelte Dátánt, eltemette Abirám csoportját.

Tűz gyulladt ki csoportjukban, láng pusztította el a bűnösöket.

Borjút készítették a Hóreb-hegynél, leborultak a bálványszobor előtt.

*Fölcserélték dicsőséges Istenüket növényevő bika képmásával.
Megfeledeztek szabadító Istenükről, aki hatalmas dolgokat vitt véghez
Egyiptomban,
csodákat Hám földjén, félelmes dolgokat a Vörös-tengernél.
Elhatározta, hogy elpusztítja őket, de választotta, Mózes, közbelépett nála, és
elfordította pusztító haragját.
Megvetették a kívánatos földet, nem hittek ígéretének,
hanem zúgolódtak sátraikban, nem hallgattak az ÚR szavára.
Ezért rájuk emelte kezét, és elhullottak a pusztában,
utódaikat a pogányok közé juttatta, és szétszórta országaikba.
Azután odaszegődtek Baal-Peórhoz, és holt bálványoknak szóló áldozatokból
ettek.
Ingerelték tetteikkel az URat, ezért csapás szakadt rájuk.
De előállt Fineás, végrehajtotta az ítéletet, és megszűnt a csapás.
Igaz tettek számát ez neki nemzedékről nemzedékre mindörökké.
Meribá vizeinél is felháborították, Mózes is rosszul járt miattuk,
Érdekes betekintés abba, hogy Mózes miért nem mehetett be az Igéret földjére.
Ez azért volt, hogy Isten megtaníthassa a nép számára, hogy mennyire fontos az
engedelmesség.
Az Istennek való engedelmesség mindnyájunk számára az egyik legfontosabb
dolog a világon.
Az emberek azt látták, hogy Mózes engedetlen volt Istennel szemben, mert Isten
azt mondta Mózesnek, hogy menj, és szólj a kőhöz, de Mózes vette a botját és
ráütött a kőre. Ezáltal nem képviselte megfelelően Istent, és az emberek javát
nézve Isten nem engedte Mózeset be az Igéret földjére.
A történelmüket hosszú éveken során szájhagyomány útján tanították a
gyerekeknek. Amikor a gyereket az anyja ringatni kezdte, már akkor azt suttogta
a fülébe: „Az Úr az Isten!” A gyerekek már nagyon kicsi korukban ismételni
kezdtek az Isten munkájáról szóló történeteket, és így ismerték meg Isten
hatalmas csodáit, erejét és munkálkodását.
Az egyiptomi történetet is végigmondták, a szolgaságot, és Mózes kiválasztását,
akin keresztül az egyiptomiakra a csapásokat rendelte Isten, majd az ő
vezetésével Isten kihozta őket Egyiptomból, és Mózes volt Isten embere, a nagy
hős, de aztán... és hangjuk lecsendesedett, amikor a történetnek erre a pontjára
érték,... de aztán Mózes nem mehetett be az ígéret földjére, mert nem
engedelmeskedett Istennek.
Ezáltal az Istennek való engedelmesség beoltódott a gyerekek elméjébe, mert
láthatták, hogy Mózes, Isten legközvetlenebb embere életének legnagyobb
vágyától került távol, mert engedetlen volt Istennel szemben.
Mózes is rosszul járt miattuk,
mert elkeserítették lelkét, és meggondolatlanul beszélt.
Nem pusztították ki a népeket sem, pedig meghagyta nekik az ÚR.
Sőt összekeveredtek a pogányokkal, és eltanulták tetteiket.
Bálványaikat tisztelték, amelyek csapdába ejtették őket.
Feláldozták fiaikat és leányaikat a szellemeknek.*

A Baál imádás ritusa szerint feláldozták a kisgyerekeiket a Baál forró kezeibe helyezve őket. És amikor a kisgyerekek sikoltottak a fájdalomtól, akkor ők hangosan doboltak, zenéltek és táncoltak, hogy ne halhassák a sikolyokat.

Ezért űzte ki ezeket Isten a földről, és ezért rendelte el, hogy pusztítsák el őket. De ők nem engedelmeskedtek Istennek, és pontosan az történt, amit Isten előre látott, hogy ők is ezt a szörnyű, eszetlen bálványimádatot kezdték gyakorolni.

Ártatlan vért ontottak, fiaik és leányaik vérét, akiket a kánaáni bálványoknak áldoztak, vérontással gyalázták meg az országot.

Az érdekes az, hogy Isten itt azt mondja egy másik fordítás szerint, hogy a fiaik és lányaik vérét ördögöknek áldozták. Másszóval a bálványimádat mögött Sátán imádata volt, és ez ma is igaz.

Pál azt mondta, hogy akik bálványoknak áldoznak, azok ördögöknek áldoznak.

Igen elterjedt hiedelem, hogy a bálványok egy részében démoni lelkek lakoznak. Ezért aztán a bálványhoz intézett imák megválaszolásra kerülhetnek a démonok által, mert ezeknek ereje van arra, hogy a természetfeletti szférában működjenek.

Ezért aztán teljesen értelmetlen, ha valaki azt állítja, hogy minden vallási ágazat Istenhez vezet.

Miért kellene azt állítani, hogy csak a kereszténység vezet Istenhez, mert ezek az emberek is nagyon őszintén imádják az ő bálványaikat. Azonban az Írás szerint ördögöket imádnak. A Sátán minden vallási rendszer nagy koreográfusa, kivéve a kereszténységet.

Beszennyezték magukat cselekedeteikkel, erkölcstelen tetteikkel.

Ezért haragra gerjedt népe ellen az ÚR, és megutálta örökségét.

Pogányok kezébe adta őket, gyűlölők uralkodtak rajtuk.

Sanyargatták őket ellenségeik, és meg kellett alázkodniuk előttük.

Sokszor megmentette őket, de ők önfejlően engedetlenek maradtak, és mélyre süllyedtek bűneik miatt.

Mégis rájuk tekintett nyomorúságukban, meghallgatta esedezésüket.

Visszaemlékezett a velük kötött szövetségre, nagy szeretettel megkönyörült rajtuk.

Irgalmasságra indította mindazokat, akik fogságba vitték őket.

Segíts meg minket, URunk, Istenünk, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged!

Áldott az ÚR, Izrael Istene öröktől fogva mindörökké! Az egész nép mondja: Ámen! Dicsérjétek az URat!

Az ámen ismét a végét jelenti ennek a könyvnek, és a következő zsoltár a Zsoltárok ötödik könyvét nyitja meg.

Isten segítsen nekünk, hogy ne felejtsük el az Ő jóságát, nagyságát, szeretetét, bölcsességét és erejét. Járjunk az Ő jelenlétének tudatában, és legyünk még inkább kapcsolatban az Ő munkálkodásával és szeretetével.

ZSOLTÁROK KÖNYVE 107-116. Fejezet

A 107.-ik zsoltár az Úrnak való hálaadásra buzdít az Ő jósága és szeretete miatt.

Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!

A zsoltár további része az emberek cselekedeteiről szól, majd egy háromszor is megismétlődő mondat következik: *Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért,*

Ha többet elmélnénk Istenen, akkor többször tudnánk dicsérni és áldani Őt.

Így szóljanak az ÚR megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből,

Péter elmondja nekünk, hogy nem romló aranyon és ezüstön váltattunk meg, hanem Jézus Krisztus drága vérében. Azelőtt a bűn fogságában voltunk, a Sátán szolgálói. Pál azt mondta, hogy *halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik.*

Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiait voltunk emberi természetünk szerint, éppen úgy, mint a többiek.

Ebből a katasztrófális állapotból mentette meg Isten minket.

és összegyűjtött a különböző országokból; keletről, nyugatról, északról és délről. Vannak, akik bolyongtak a pusztában, úttalan utakon, nem találtak lakott várost. Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkük.

De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kimentette őket szorult helyzetükből.

Izrael népének helyzetét eleveníti fel itt a zsoltáros.

A helyes útra vezette őket, hogy lakott városba jussanak.

Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, mert megitatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.

Ez az ötödik versre utal vissza: *Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkük.*

A kilencedik vers pedig: *mert megitatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.*

A lélek az ember tudata. Előbb vagy utóbb minden emberben tudatosul az, hogy az élet valójában több kell legyen, mint amit eddig megtapasztalt, van ennél jobb élet!

A zsoltár második fele kezdődik:

Vannak, akik sötétségben ültek, a halál árnyékában, nyomorultan vasra verve, mert engedetlenek voltak Isten parancsával szemben, megvetették a Felséges döntését.

Itt azokról a bajba jutott emberekről ír, akik lázadni kezdtek Isten ellen. Hányszor kerültünk már mi magunk is szorult helyzetbe, mert visszautasítottuk Isten tanácsát, és azt mondtuk, hogy a magunk útját akarjuk járni, ami aztán gyakran vezetett rabsághoz.

Ezért szenvedéssel törte meg szívüket, elbuktak, nem volt segítőkük. De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és megszabadította őket szorult helyzetükből. Kihozta őket a sötétségből, a halál árnyékából, köteleiket pedig letépte.

A 10.-ik vers ezt írta: *nyomorultan vasra verve*, itt pedig a válasz erre: *köteleiket pedig letépte*.

Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, mert betörte az érckapukat, és leverte a vaszarakat.

Aztán itt következik az újabb ember-kategória:

Vannak ostobák, akiknek szenvedniük kellett vétkes életük és bűneik miatt. Minden ételtől undorodtak, már a halál kapuihoz jutottak. De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és megszabadította őket szorult helyzetükből. Elküldte igéjét, meggyógyította, és a sír mélyéről kimentette őket.

Isten gyakran a saját szavát használja arra, hogy gyógyítson, hogy megmenten. Amikor konkrét problémám volt, egy Biblia verset küldött a szívembe, pontosan amire szükségem volt, megerősített, és túlsegített a nehézségemen.

Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, mutassanak be hálaáldozatot, beszéljék el ujjongva tetteit!

Az Ótestamentumban a papok áldoztak az embereknek, hogy ezek Isten közelébe kerülhessenek. Voltak bűnáldozatok, ugyanakkor békeáldozatok is voltak, amelyek kifejezetten az Istennel való kapcsolattartás céljából léteztek. Megégették az Úr részét, majd a te részedet, és így ettetek együtt az Úrral. Az égő áldozatok az Istennek való odaszánást, elkötelezettséget jelképezték.

Most a kegyelem evangéliumának idejét éljük, és Jézus egyszer s mindenkorra feláldozta magát értünk bűnáldozatként. De ugyanakkor vannak más áldozatok

az Újszövetségben, amelyekre buzdításokat olvashatunk. Ezek nem állatáldozatok, hanem gyümölcs áldozatok: *vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevéből vallást tévő ajkaink gyümölcsét.* Dicsérjük Istent, ez a békeáldozat egyik formája, mert így leszünk kapcsolatban Istennel, aki meghallgatja a népe hálaadását.

Találkozzatok esténként, és beszélgetsetek el az Úrról, és az általa tett nagyszerű dolgokról, az általa tett csodákról, és örvendezzete az Ő dicsőségére emlékezve. Az Úr mindig érdeklődik az ilyen beszélgetések iránt, akárcsak mi magunk is, amikor halljuk, hogy valaki rólunk beszél. Az Úr megjegyzi ezeket, és azon a napon ékszerként számítja be majd.

A zsoltár következő része a tengerészeknek szól:

Vannak, akik hajókon a tengerre szálltak, munkájukat a nagy vizeken végezték. Ezek látták az ÚR tetteit, csodáit a mélységes tengeren.

Az óceán mindig egy csoda, én imádom a vizet, szeretek lemerülni és a halakat és korallokat megfigyelni a mélyben.

*Szavára forgószél támadt, fölemelték őket a hullámok.
Égig emelkedtek, majd a mélybe zuhantak, kétségbeestek a veszedelemben.
Imbolyogtak, tántorogtak, mint a részegek, bölcsességük egészen odalett.
De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kiszabadította őket szorult helyzetükből.
Lecsendesítette a forgószelet, elcsitultak a hullámok.
Örültek, amikor azok elsimultak, és a kívánt kikötőbe vezette őket.*

Isten munkája a kívánt révbe vezet majd minket.
A zsoltár az Úr munkálkodásának felsorolásával fejeződik be:

*Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, és az emberekkel tett csodáiért!
Magasztalják őt a nép gyülekezetében, és dicsérik a vének gyűlésében!
A folyókat pusztává tette, a forrásokat sivataggá,
a gyümölcsstermő földet szikessé a rajta lakók gonoszsága miatt.
A pusztában bővizű tavat árasztott, a szomjú földön forrásokat.
Éhezőket telepített oda, akik várost alapítottak lakóhelyül.
Mezőket vetettek be, és szőlőket ültettek, amelyek termést és gyümölcsöt hoztak.
Megáldotta őket, és nagyon elszaporodtak, állatokban sem láttak hiányt.
De azután megfogyatkoztak, és görnyedeztek az elnyomás, a baj és gond miatt,
amikor gyalázatot zúdított az előkelőkre, és úttalan pusztaságban kellett bolyonganiuk.
De a szegényeket oltalmazza a nyomorúságban, nemzetségüket megszorítja,
mint egy nyájat.
Látják a becsületesek, és örülnek, az álnokok pedig befogják szájukat.*

Aki bölcs, jegyezze meg ezeket, és értse meg az ÚR kegyelmes tetteit!

Az utolsó vers arról szól, hogy jegyezzük meg a hála és az imádat fontosságát.

A 108.-ik zsoltár:

*Kész a szívem, Istenem, arra, hogy énekeljek és zengedezzek lelkesen!
Ébredj, lant és hárfá, hadd ébresszem a hajnalt!
Magasztallak, URam, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt.
Mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig.*

Miért dicsérem Istent? Kegyelméért és igazságáért.

*Magasztaljanak a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!
Segítsen jobbod, és hallgass meg minket, hogy megmenekülhessenek kedveltjeid!
Isten így szólt szentélyében: Örömmel adom örökségül Sikemet, és kiosztom a Szukkót völgyét.*

Dávid arról kezd beszélni, hogy Isten miként fog győzelmet és birtokokat adni neki.

*Enyém Gileád, enyém Manassé, Efraim sisak a fejemen, Júda a kormánypálcám,
Móáb pedig a mosdómedencém; Edómra teszem sarumat, Filiszteán diadalmaskodom.
Ki visz el az erős városba, ki vezet engem Edómba?
Csak te, Istenünk, noha elvetettél minket, te, Istenünk, bár nem jársz seregeinkkel!
Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér!*

Aki tanácsadókkal és pszichológusokkal tölti idejét az olvassa el ezt ismét. Egy bölcs tanácsadó mindig az Úrhoz vezet segítségért, mert csak Ő tud valódi segítséget adni:

*Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem?
Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta.*

Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el!

A 109.-ik zsoltár nyomán örülök, hogy nem vagyok Dávid ellensége, mert ebben a zsoltárban igazi támadást indít ellenük:

A karmesternek: Dávid zsoltára. Dicsérlek téged, Istenem, ne maradj néma!

Mert bűnösök és alattomosok tátották fel szájukat ellenem, hazug nyelvel beszélnek velem.

Gyűlölködő szavakkal vettek körül, ok nélkül harcolnak ellenem.

Szeretetemre vádaskodással felelnek, de én imádkozom.

Milyen hatalmas bölcsesség található a 4.-ik versben! Ahelyett, hogy visszaütnénk, vagy saját magunk akarnánk bosszút állni, mennyivel jobb lenne, ha imádkoznánk. A Sátán trükkje az, hogy fizikai konfliktusba rángat bele, mert ezen a területen teljesen el tud taposni. Mindig ezen jár az esze, mert a testben elsöprő fölénye van velem szemben.

Dávid itt azt mondja, hogy imádkozni fog, lélekben fog maradni, mert a lélek területén nekem van elsöprő fölényem vele szemben, hisz ő legyőzetett a kereszten. Ha lélekben maradok, akkor Jézus Krisztus kereszten aratott győzelmével tudom legyőzni őt, imádság segítségével.

A világ tele van szellemekkel, és ezek velünk szemben előnyt élveznek, mert nem köti őket az idő, az anyag, a tér. Az angyalok gyakran körülöttünk vannak, hogy vigyázzanak ránk, de vannak olyan szellemek is, amelyek fájdalmat és pusztítást akarnak okozni nekünk. Nagy harc zajlik a szellemi világban. Emlékeztek, amikor Dániel böjtölt, imádkozott és várt Istenre, akkor az angyal 21 nap múlva jelent meg, és azt mondta, hogy „21 nappal ezelőtt, amikor elkezdted imádkozni, akkor Isten elküldött hozzád, de a perzsa herceg, azaz a Sátán megállított, és elfogott 21 napra, amíg aztán végre Mihály, a nagy herceg jött és kiszabadított engem. De most itt vagyok, és elmondom, hogy mit akar Isten elmondani neked.”

A szellemi világban folyó harc a kereszten csúcsosodott ki, ahol Jézus legyőzte a Sátán sötét erőit. A Kolossé 2-ben olvashatjuk, hogy diadalmaskodott a hercegségeken és fejedelemségeken, amelyek a szellemi világ erőit jelentik:

Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

Ezért Sátán egy legyőzött ellenség, és ha a lelki szférában maradok, akkor döntő fölényem van vele szemben, és így Jézus Krisztus győzelmének erejével tudok ellene fordulni, és ezért ő meg kell hátráljon.

A szellemi erőket tehát nem köti a tér, az idő és az anyag, és ezért előnyben vannak velünk szemben. Olyan gyorsan mozdulhatnak egyik helyről a másikra, mint a gondolat, ugyanakkor nem kell ajtókon ki-be járjanak, hanem akár a falon vagy ablakokon keresztül is bemehetnek bárhová.

Nehéz egy olyan ellenséggel harcolni, akit nem látsz. Ez lelki nyomáshoz vezethet, viszont nekünk megvannak a lelki fegyvereink. A Biblia azt írja, hogy a legnagyobb fegyverünk ebben a harcban az imádság. Maga az imádság a lélek tulajdonságait veszi fel, és nem köti azt az idő, a tér vagy az anyag. Így mi

imádkozhatunk bárkivel kapcsolatban a világon, és az imádságom azonnal odamegy a címzetthez, és Isten munkáját végézi el: megköti az ellenség erőit, és szabad utat enged Isten munkájának az Ő életében.

Amikor valaki becsap vagy hazudik nekünk, akkor a legjobb dolog az, amit Dávid is tett: imádkozunk. Ne harcoljunk a fizikai szférában, hanem vonuljunk vissza az imába, és ez hatalmas változást eredményezhet az emberek életében.

Évekkel ezelőtt volt egy Missouri állambeli szenátor, aki nagyon népszerű volt, és a Washington-i szenátusban ült. A felesége egy női imacsoportban vett részt otthon, Missouri-ban, és egy napon a hölgyek elhatározták, hogy együtt fognak imádkozni a férje megváltásáért. Megegyeztek, hogy minden nap délelőtt 10-kor bármit is csinálnak, megállnak, és azért imádkoznak, hogy Isten vonja magához a szenátor szívét, és hogy az őt sötétségben tartó ellenség ereje megtörjön.

A kongresszus szünetelése alatt hazajött a szenátor, és vasárnap, amikor a felesége felkelt, hogy menjen a templomba, ő is felkelt, és elment vele. A reggeli tanítás után előrement a Jézushoz való megtérési meghívásra, és nyilvánosan szívébe fogadta Krisztust. A felesége és a hölgyek teljes ekstázisban voltak!

Később a feleség elmesélte az imafogadalmukat. A szenátor azt kérdezte, hogy mikor kezdtétek. A feleség kiszámolta az időpontot: március 12.-én délelőtt 10-kor. A férje elővette a határidő naplóját, és kinyitotta ahhoz a naphoz, és a következőket olvasta fel: „A szenátusban ülök, és hallgatom a vitát, de hirtelen megvilágosodott előttem, hogy mennyire szükségem van Istenre.” A lélek ereje, amely életet változtat meg!

Szeretetemre vádaskodással felelnek, de én imádkozom, mondja Dávid. Szerintem is ez a lehető legjobb dolog, de nem úgy, ahogy ő tette, mert így folytatja:

*Rosszal fizetnek nekem a jóért, gyűlölettel a szeretetért.
Állíts szembe vele egy bűnös embert, és vádló álljon jobbjára felő!
A törvénykezésből bűnösként kerüljön ki, még az imádsága is váljék vétekké!
Kevés ideig éljen, tiszttségét más kapja meg!
Fiai maradjanak árván, felesége pedig özvegyen!
Szüntelenül bolyongjanak és kéregessenek fiai, a romok között keressgéljenek!
Foglalja le mindenét a hitelező, idegenek fosszák meg szerzeményétől!
Senki se maradjon hűséges hozzá, senki se könyörüljön árváin!
Irtsák ki az utódait, már a következő nemzedék feledje el nevüket!
Még ősei bűnére is emlékezzék az ÚR, anyjának vétkét se felejtse el!
Legyenek ezek mindig az ÚR előtt, emléküket pedig irtsa ki a földről!
Mivel nem volt gondja arra, hogy másokkal szeretettel bánjon, hanem a nyomorult és szegény embert, a megtört szívűt halálba kergette.
Szerette az átkot: érje is utol! Nem telt kedve az áldásban: maradjon is távol tőle!*

Magára vette az átkot, mint a ruhát: hatoljon bele, mint a víz, csontjaiba, mint az olaj!

Az legyen ruhája, amely befedi, és öve, melyet állandóan visel!

Ezzel büntesse meg vádlóimat az ÚR, akik rosszat mondanak rólam!

Ez aztán a vérbosszú! Milyen távol van ez Jézus tanításaitól, aki azt mondta, hogy „áldjátok azokat, akik átkoznak, és akik kihasználnak titeket”. De ez itt Dávid, és én is gyakran érzem ezt, amikor valaki ellenem mesterkedik.

Annak ellenére, hogy tudok azonosulni az imádsággal, el kell ismerjem, hogy ez nem a Krisztusi új ember, aki megbocsájt. Ha felfogom, hogy Isten milyen sokat bocsájtott meg nekem, én magam is megbocsájtást kell gyakoroljak.

A 8.-ik versben azt írta: *tiszttségét más kapja meg!* Az Apcsel első fejezetében, miután Jézus felment a mennybe, és a tanítványok Jeruzsálemben várakoztak a Szentlélek kiöntésére, Péter azt mondta, hogy szükség lenne Júdás helyett valakit választani, mert az Irás azt mondja, hogy *tiszttségét más kapja meg!* Péter tehát ezt idézi, és Júdásra alkalmazza. Ha elolvassuk Dávid vádjainak felsorolását, akkor láthatjuk, hogy Júdás árnyéka van mögötte.

A 21.-ik versből kezdve Dávid magáért imádkozik, és megváltozik a hanghordozása:

De te, URam, Uram, tégy jót velem nevedért! Jóságos szeretetteddel ments meg engem!

Mert én nyomorult és szegény vagyok, a szívem is sajog bennem.

Mint megnyúlt árnyéknak, úgy kell elmennem, elsöpörnek, mint a sáskát.

Térdem rogyadozik a koplalás miatt, testem lefogyott, sovány.

Gyalázatos lettem az emberek előtt, néznek rám, és fejüket csóválják.

Segíts meg, URam, Istenem! Szabadíts meg kegyelmesen!

Hadd tudják meg, hogy ez a te kezed műve, hogy te tetted ezt, URam!

Ha ők átkoznak is, te megáldasz, ha rám támadnak, megszégyenülnek, szolgál pedig örülni fog.

Vádlóimat borítsa gyalázat, lepje el őket a szégyen, mint egy köpeny!

Hangos szóval magasztalom az URat, és dicsérem őt a sokaság előtt, mert odaáll a szegény pártjára, megszabadítja a halálos ítélettől.

A 110.-ik zsoltár:

Így szól az ÚR az én uramhoz: Ülj a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad számolyává nem teszem!

Ez a zsoltár a Messiásról szól, és Jézus Krisztus teljesítette be. A Zsidó levél is idézi ezt a verset, amikor Jézusra utal. Jézus most az Atya jobb kezénél ül teljes dicsőségben, és Isten eljön, hogy megítélje az egész földet, és hogy legyőzze Jézus Krisztus minden ellenségét. A Nagy Megpróbáltatások idejének végétével a nemzeteket mind maga alá veti.

A Zsidó levél írója azt mondja, hogy „Isten mindent maga alá vetett”, de mi még nem látunk mindent alávetve Istennek, mert ez még ezután fog eljönni.

*Hatalmad pálcáját kinyújtja az ÚR a Sionról: Uralkodj ellenségeid között!
Néped önként követ szent öltözetben, ha sereget gyűjtesz. Mint hajnal méhéből
jött harmat, olyan a te ifjúságod.
Megesküdt az ÚR, nem bánja meg: Pap vagy te örökké, Melkisédek módján.*

Egészen Ábrahámig kell visszamenjünk, aki a házának szolgáit felfegyverezve legyőzte az öt királyt, akik Lótót, az ő unokatestvérét fogva tartották, és visszaszerezték a zsákmányaikat is tőlük. Amikor Ábrahám a szolgáljaival visszafele jött, éppen Jeruzsálem mellett járt, amikor a magasságos Isten papja jött szembe vele, hogy találkozzon vele, és bort és kenyeret hozott.

Ábrahám a zsákmány egytizedét odaadta neki, a papot pedig Melkisédeknek hívta, ő volt a béke királya. Ábrahám, a nemzet atyja, a hívők atyja, tizedet fizetett Melkisédeknek, aki megáldotta őt, és ez azt mutatja, hogy Melkisédek egy lépéssel Ábrahám fölött van, mert a kisebb kapja meg az áldást a nagyobbtól.

Ábrahám fia Izsák, akinek fia Jákób, akinek 12 fia közül Lévi volt az egyik, akit Isten felkent arra, hogy a papi törzs feje legyen Izraelben. Mózes és Áron családja pedig a főpapi család lett, Áron leszármazottjainak vonalán.

Jézus Isten nagy főpapja lett. A papnak kettős kötelezettsége volt: egyrészt megjelent Isten előtt az emberekért közbenjárva, másrészt pedig Isten szócsöve volt a nép előtt. Isten azt mondta Áronnak, hogy amikor a nép előtt az Ő nevében beszél, akkor ezeket mondja: *Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!
Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad!
Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!*

Az Új Testamentumban egy új közbenjárónk van, aki nem Lévi fia, hanem Ő a nagy főpap lett, aki Isten előtt minket képvisel, és előttünk pedig az Atyát képviseli. Egy zsidó rögtön ellenkezik, ha meghallja, hogy Jézus a nagy főpap titulusát kapta meg, mert hogyan kaphatott ilyen címet akkor, ha Júda törzséből származik. A Biblia nem említi, hogy Júdából származhatnának papok, hanem azt írja, hogy Lévitől. Akkor hogy lehet az, hogy Jézus mégis főpap? Ebben a zoltárban van a megoldás, Melkisédek rendje szerint.

A Melkisédek rendje megelőzte Lévi rendjét időben és rangban is, mert Lévi apja, Ábrahám fizetett tizedet Melkisédeknek. Ezért lehet Krisztus egy örökkévaló pap, Melkisédek rendje szerint. Vannak olyan bibliakutatók, akik azt vallják, hogy Melkisédek maga Jézus Krisztus volt, és az Ábrahámmal való találkozás egy volt a számos ótestamentumi Isteni megjelenés közül.

János evangéliumában olvashatjuk, hogy Jézus a farizeusokkal vitázik Ábrahámmal kapcsolatban, és azt állítja, hogy az Ő atya az Isten.

Ezt mondták neki: „A mi atyánk Ábrahám.” Jézus így szólt hozzájuk: „Ha Ábrahám gyermekei volnátok, Ábrahám cselekedeteit tennétek.

De ti meg akartok engem ölni, olyan valakit, aki azt az igazságot hirdettem nektek, amelyet az Istentől hallottam: Ábrahám ezt nem tette volna....

Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat: meg is látta, és örült is.”

A zsidók erre ezt mondták neki: „Ötvenéves sem vagy, és láttad Ábrahámot?”

Jézus így felelt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, mielőtt Ábrahám lett volna: én vagyok.”

Az Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat egyesek szerint Melkisédekre való utalás lehet, amikor Ábrahám tizedet fizetett neki.

Az Úr van jobboldon: királyokat zúz össze haragja napján.

Ítéletet tart a népek fölött, mindenfelé holttestek lesznek, összezúzza sok ország fejét.

Ez a rész Isten ítéletnapjáról szól.

A patakból iszik útközben, azért emeli föl a fejét.

A 111.-ik zsoltárnak 22 sora van, és mindenik sor a héber ábécé egymást követő betűivel kezdődik, és ehhez hasonló a 112.-ik zsoltár is.

Dicsérjétek az URat! Hálát adok az ÚRnak teljes szívből! a becsületes emberek körében és közösségében.

Nagyok az ÚR tettei, kikutathatják, akiknek csak kedvük telik benne.

Munkája fenséges és ékes, igazsága örökre megmarad.

Emlékezetessé tette csodáit, kegyelmes és irgalmas az ÚR.

Milyen nagy hibát követünk el, ha az ószövetség Istenét az ítélet és a harag Istenének képzeljük, akiből hiányzik a szeretet. A zsoltáros azt írja, hogy az Úr kegyelmes és irgalmas.

Eledelt adott az istenfélőknek, örökké emlékezik szövetségére.

Hatalmas tetteit kijelentette népének, nekik adta a pogányok birtokát.

Kezének munkái igazak és jogosak, rendelkezései maradandóak, rendíthetetlenek mindörökké, igazán és helyesen vannak megalkotva.

Gondoskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét, szent és félelmes az ő neve.

Ne hívjatok engem tiszteletesnek, mert semmi tiszteletes nincs a Chuck vagy a Smith néven. Visszautasítom ezt a megnevezést, mert ezt csak az Úrral kapcsolatban használják az Ótestamentumban, és közel istenkáromlás volna ezt a címet hordozni.

Igazából semmiféle titulust sem szeretnék magamnak, és mindig elgondolkoztat az az ember, aki az aláírása mellé odabiggyeszi a tiszteletes jelzőt.

Ez csak Istennek jár, de emberek sokszor más emberek tiszteletét akarják kiívni maguknak azzal, hogy titulusokat aggasztanak saját magukra. Az Isten lenéz, és rosszalóan figyeli az olyanokat, akik nem az Ő nevét emelik fel. Dicsőítsük Jézus nevét:

Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Mi, az emberek mindnyájan porból lettünk és porrá leszünk, mind romlottak vagyunk, és minden cím és rang, amellyel az emberek a másik fölé próbálják magukat helyezni átkozottak Isten szemében. A tiszteletes cím viselete a legrosszabb fajta büszkeség jele: a lelki büszkeségé.

A bölcsesség kezdete az ÚR félelme. A józan eszűek mind eszerint élnek. Az ő dicsérete örökre megmarad.

Még azért azt is hozzáteszem, hogy sok ember úgy viselte a tiszteletes címet, hogy egyszerűen csak tudtalan volt, és a hagyományokat követve nem is gondolt ezzel kapcsolatban arra, hogy megvizsgálja a Biblia álláspontját. Ezek nem büszkeség, hanem butaság miatt használták a tiszteletes címet.

A 112.-ik zsoltár:

Dicsérvétek az URat! Boldog ember az, aki az URat féli, sok örömet talál parancsolataiban.

Dávid azt írta, hogy *Boldog ember az, aki... az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.*

Utódja hős lesz a földön, a becsületesekek nemzedéke áldott lesz. Vagyon és gazdagság lesz házában

Nem hiszem, hogy ez kizárólag csak pénzügyi vagyont jelenthet, hanem az igazi gazdag emberek azok, akiknek házában Istent tisztelik. Ez a gazdagság nem romlik meg, ez nem halványul el és nem lopható el, ez Isten királyságának igazi gazdagsága.

igazsága örökre megmarad.

Világosság ragyog a sötétben is a becsületesekre attól, aki kegyelmes, irgalmas és igaz.

A jó ember könyörületes, és kölcsönt ad, ügyeit törvényesen intézi.

Nem is fog meginogni sohasem, örökre emlékezetes lesz az igaz.

Nem fél a rossz hírtől, erős a szíve, bízik az ÚRban.

Rossz hírek időszakában élünk, az újság minden nap a világban történő töménytelen gonoszságról ír. Egyesek folyamatosan félnek attól, hogy valami baj fogja érni őket. De az az ember, aki az ÚRban bíz, nem fél a rossz hírtől, mert a szíve szilárdan áll.

Egyeseknek nincs szilárd szívük, nem kötelezték el teljesen magukat Istennek. Egyik részük az Urat szolgálja, a másik részük a testüket, ezért aztán bizonytalan a járásuk, és félnek. Aki teljes szívével bíz az ÚRban az tudja, hogy „bármilyen jöhet, az Úr velem van, megvéd engem, vigyáz rám, szeret engem. Lehet, hogy nem minden körülményt értek, de tudom, hogy Istennek oka volt arra, hogy mindezt megengedje az életemben, és végül mindent jóra fog fordítani, annak ellenére, hogy én ezt még nem látom.”

Rendületlen a szíve, nem fél, végül megvetéssel néz ellenségeire.

Bőven adakozik a szegényeknek, igazsága örökre megmarad, hatalmas dicsőségesen emelkedik.

Ezzel ellentétben viszont a gonoszok:

Látja ezt a bűnös, és bosszankodik, fogát csikorgatja, és emészti magát. A bűnösök kívánsága semmibe vész.

Ebben a zsoltárban is, akár csak az 1-es számú zsoltárban az igaz embert a gonosszal ellentétbe állítják, s ez a héberek fejében a költészet:

Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.

Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél.

A mi fejünkbe a költészet a rímelésről és ritmusról szól. A zsidók egy gondolat fokozásában vagy a gondolatok ellentétbe állításában látták a költészetet, rím és ritmus nélkül.

A 113.-ik zsoltár Hallelújával kezdődik és végződik.

*Dicsérjétek az URat! ÚRnak szolgálai, dicsérjétek, dicsérjétek az ÚR nevét!
Legyen áldott az ÚR neve most és mindörökké!
Napkelettől napnyugatig dicsérjétek az ÚR nevét!*

Ez a zsoltár is egy gondolat fokozásával kezdődik, az Úr dicséretének fokozása.

*Magasan fölötté van az ÚR minden népnek, dicsősége fölötté van az egeknek.
Ki hasonlítható Istenünkhöz, az ÚRhoz, aki a magasban lakik,
és a mélybe néz, az égbe is, a földre is?
Fölemeli a porból a nincstelent, és kiemeli a szemétből a szegényt.
Az előkelők közé ülteti, népe előkelői közé.
Megengedi, hogy a meddő úgy lakják a házban, mint fiaknak boldog édesanyja.
Dicsérjétek az URat!*

A 114.-ik zsoltár Izrael gyerekeinek az egyiptomi rabságból való kiszabadítását eleveníti fel.

*Amikor Izrael kivonult Egyiptomból, Jákób háza népe az idegen nyelvű nép
közül,
Júda lett az ÚR szent népe, Izrael a birodalma.
Látta a tenger, és elfutott, a Jordán pedig meghátrált.
A hegyek ugrándoztak, mint a kosok, a halmok, mint a bárányok.*

Nemcsak a Vörös tenger és Jordán vált ketté, de földrengések is voltak, például Jerikó falait is az pusztíthatta el.

*Mi lelt téged, tenger, hogy elfutottál, és téged, Jordán, hogy meghátráltál?
Hegyek, mit ugrándoztok, mint a kosok, és ti halmok, mint a bárányok?
Reszkess, te föld, az Úrtól, Jákób Istenétől,
aki a sziklát bővízű tóvá változtatta, a kovakövet forrássá!*

Ez utóbbi pedig arra az esetre utal, amikor Mózes ráütött a sziklára, amely vizet adott nekik a pusztaságban.

A 115.-ik zsoltár:

*Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget
szeretetedért és hűségédért!
Miért mondanák a pogányok: Hol van az ő Istenük?
A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!
A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai.
Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak.
Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak.
Van kezük, de nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak, nem jön ki hang a
torkukon.
Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak.*

Itt alapvető igazságokat olvashatunk.

Először az emberek mindig arra hajlanak, hogy saját isteneket, bálványokat készítsenek maguknak. Az emberben megvan az imádás, a dicsőítés vágya. De amikor egy ember istent készít magának, azt a maga hasonlatosságára alkotja meg, tehát valójában saját magát imádja. Ők maguk faragják ki a bálványaik szemét, fülét, száját, kezeit és lábait. Miért kell ezeket kifaraggni? Mert nekik is szemük, fülük, szájuk, kezük és lábuk van.

Új-Guineában van egy törzs, amelynek tagjai egytől egyig csípőficamban szenvednek, és a jobb lábuk rövidebb, mint a bal. Minden egyes kis bálványnak, amit ők kifaragtak a jobb lábuk rövidebb, mint a bal, hisz az ember saját maga hasonlatosságára teremti meg az istenét.

A zsoltáros azt is megfigyeli, hogy annak ellenére, hogy az ember saját magához hasonló istent alkot, mégis saját magánál mérhetetlenül alacsonyabb rendű ez az isten, mert hiába farag szemet az istenre, de az nem tud látni, hiába farag lábat, az nem tud járni.

A végső megfigyelés pedig az, hogy
Hozzájuk hasonlóknak lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak.
Egy ember olyanná válik, amilyen az ő istene. Ez az élet alapvető igazsága, amely alól nincs kivétel.

Ha saját magam képére alkottam az istenemet, amely sokkal alacsonyabb rendű, mint én, akkor ha ezt az istent kezdem imádni, akkor lealacsonyítom magamat: az istenem érzéketlen, nem lát, nem hall, nem érez, és én is érzéketlen leszek, nem fogom többé érezni Isten jelenlétét, nem fogom látni és hallani Őt.

Ha az istened hamis, te is hamissá válsz, ha az istened kegyetlen, akkor te is kegyetlenné válsz. Minden ember a saját istenéhez hasonlóvá válik. Ez lehet a világ legnagyobb átká. De lehet a világ legnagyobb áldása is, ha Isten a mi Istenünk.

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Az ember olyanná válik, mint az Istene:

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

Ha az igaz élő Istent imádom, akkor abban a dicsőségben részesülök, hogy naponta változok azt Ő hasonlatosságára, miközben Őt dicsőítem.

Az Új testamentumban ugye ezt olvastuk:

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Egyrészt van tehát egyik oldalon olyan isten, amelyet az ember sokkal alacsonyabb rendűvé alkot saját magánál, és így lealacsonyodik ennek dicsőítésével, másrészt pedig Isten az embert magasabb rendűvé változtatja önmagánál, annál, amivé az ember saját maga erejéből sohasem válhatna. Ezért van az, hogy az igaz élő Isten dicsőítése mindig felemelő tapasztalat, mert Isten az Ő hasonlatosságához emel fel minket.

Mindenki e két út egyikén halad: vagy lefelé, vagy felfelé. Minden embernek van istene, ne hidd azt el, ha valaki azt mondja, hogy ateista. Az isten az csak egy titulus az ő életében, annak a neve, ami életének fő törekvése, fő célja. Lehet, hogy az élvezeteket hajhássza egész életében, Molek az ő istene. Lehet, hogy a hatalmat isteníti, és mindent ellenőrizni akar, pénzt és vagyont, Mammon az istene. Lehet, hogy a tudását akarja fejleszteni olyan mértékben, hogy ezt tette élete fő céljává, istenének neve: Baál.

Izráel, az ÚRban bízzál! Segítséged és pajzsod ő.

Áron háza, az ÚRban bízzál! Segítséged és pajzsod ő.

Akik félték az URat, az ÚRban bízzatok! Segítségetek és pajzsotok ő.

Gondol ránk az ÚR, meg fog áldani. Megáldja Izráel házát, megáldja Áron házát.

Megáldja azokat, akik félik az URat, a kicsinyeket a nagyokkal együtt.

Szaporítson meg titeket az ÚR, titeket és fiaitokat!

Áldjon meg titeket az ÚR, aki az eget és a földet alkotta!

Az egek az ÚR egei, de a földet az embereknek adta.

A földet az embernek adta, de az ember elrontotta és átadta a Sátánnak, aki most a föld birtokosa. Jézus azért jött, hogy a földet megváltsa, és nem sokára eljön, és követelni fogja azt, amit megvásárolt, és én már alig várom ezt.

Nem a halottak dicsérik az URat, nem azok, akik a csend honába tértek,

Ez csak a zsoltáros saját okoskodása, akárcsak Jób esetében, akinek azt mondta Isten, hogy „Miért beszélsz a halálról, mert nem is voltál a pokol kapujában, nem tudod, hogy mi van ott, csak a saját kútfejedből szólsz.” Mivel ez a mondat nincs összhangban a Biblia egészének tanításával, ezért tudjuk, hogy ezek csak a saját gondolatai.

hanem mi, mi áldjuk az URat most és mindörökké. Dicsérjétek az URat!

ZSOLTÁROK KÖNYVE 117-119. Fejezet

A 113.-ik zsoltártól a 118.-ikig „halel”, azaz dicsőítő zsoltároknak nevezzük e költeményeket. Ezeket énekelték az izraeliek a különböző ünnepeken: a Páska, a Szent Sátor és Pünkösöd ünnepeken, és minden bizonnyal Jézus is ezeket énekelte tanítványaival együtt. Nagyon sajnálom, hogy a magnófelvételt ilyen későre találták fel, mert bizonyára egyike lenne a nagy klasszikusoknak az a felvétel, amikor Jézus a tanítványaival együtt énekelte ezeket.

Az elárultatás éjjelén Jézus megette a páskavacsorát a tanítványaival, és azt olvashatjuk, hogy „miután elénekeltek egy zsoltárt, kimentek az Olajfák hegyére”. Valószínű, hogy a 118.-ik zsoltárt énekelhették, mert ez az az ének, amelyet a hagyomány szerint a páskavacsora után szoktak énekelni. Ez persze nagyon érdekes, mert a 118.-ik zsoltár egy profétikus zsoltár Jézus Krisztusról, amelynek beteljesülése éppen azon a héten történt.

A 117.-ik a legrövidebb zsoltár, és ez Jézus Krisztus uralkodásáról szól, akik az egész földön fog uralkodni, amikor el fog jönni.

*Dicsérjétek az URat mind, ti népek, dicsőítsétek mind, ti nemzetek!
Mert nagy az ő szeretete irántunk, az ÚR hűsége örökké tart. Dicsérjétek az URat!*

Mennyire hálás vagyok az Úrnak irántam mutatott irgalmas szeretetéért, hisz oly gyakran hibázom, de Ő nem a vétkeink arányában fizet meg nekünk. „Mert amelyen magasan van az ég a föld fölött, oly nagy az Ő kegyelme azok iránt, akik félik Őt.”

A 118.-ik zsoltár:

Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!

A hálaadás oka ismét Isten jósága és kegyelme.

*Mondja hát Izráel, hogy örökké tart szeretete!
Mondja hát Áron háza, hogy örökké tart szeretete!
Mondják hát, akik félik az URat, hogy örökké tart szeretete!
Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem.
Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem?*

Pál apostol a Római levél 8.-ik fejezetében ugyanerről ír:
Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít.

Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?

Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől?...

Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?

Annak ellenére, hogy én gyülekezetben nőttem fel, mégsem volt az az érzésem, hogy Isten mindig velem van. Sokszor azt éreztem, hogy Ő ellenem van, és alig várja, hogy hibát kövessek el, hogy megbüntethessen, kizárjon a királyságából. Valójában én folyamatosan azt éreztem, hogy ki vagyok zárva a királyságból, és alig vártam a vasárnap estét, hogy ismét előre mehessek és újból megtérhessek, hogy visszakerüljek a királyságba.

Nagyon szerettem volna keresztény lenni, nem akartam a pokolba jutni, és a szívem és lelkem mélyén az Urat akartam követni, de a testem gyenge volt. Valamiféleképpen az a koncepció fejlődött ki bennem, hogy Isten ellenem van. Nagyon nehéz visszaadni azt, hogy a Róma 8 mit jelentett a keresztény életemben, amikor felfedeztem, hogy Isten nem ellenem, hanem velem van, és nem jegyzi fel az összes hibámat és bukásomat a számlámra. Isten áll az én számlámon, aki megigazít, és Jézus Krisztus sem vádolt engem, hanem közbenjár értem.

Ha pedig tökéletesen jó lennék, akkor nem lenne szükség az Ő közbenjárására, mert a saját tökéletességemben állhatnék Isten előtt. De az a tény, hogy Ő közbenjár értem, figyelmebe veszi az én hibáimat és bukásaimat, és ezért szükség van az Ő közbenjárására.

Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?...

Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?

*A zsoltáros is azt mondja, hogy **Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem?***

Az emberek elítélnék engem, hibát találnak bennem, és gyakran én magam is hibáztatom és elítélem saját magamat, de nem kell félnem attól, amit emberek tehetnek, mert az Úr velem van.

Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre.

Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint emberben bízni.

Ez a mondat helyeslésre talál a szívemben, mert az emberek gyakran cserben hagytak, de az Úr soha. Mégis, amikor bajban vagyok, akkor mindig keresem az emberek segítségét. Jobb az Úrban bízni.

Milyen sokszor hagytam magam elszomorodni és vereséget szenvedni annak ellenére, hogy Isten ígéretei a birtokomban voltak. Aztán jött valaki, és azt

mondta, hogy elintézem én ezt neked. Hurrá, dicsőség Istennek, halleluja, mondtam magamban, és egy ember szavában kezdtem megbízni.

Vannak olyan emberek, akik hatalmas ígéreteket tesznek, de nem tudják azokat beváltani. Vannak nótorius hazudozók, akik egyfolytában ígéretnek, de nagyon hamar el is felejtik, hogy mit ígértek. Ha az Úr helyett az emberekben bízunk, akkor gyakran bajba kerülünk.

*Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni.
Sok nép vett körül engem, de az ÚR nevében szembeszállok velük!
Körülvettek, be is kerítettek, de az ÚR nevében szembeszállok velük!
Körülvettek, mint a méhek, de kialszanak, mint az égő bozót. Az ÚR nevében szembeszállok velük!
Durván eltaszítottak, hogy elessem, de az ÚR megsegített engem.
Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem.*

Megtanultam az Úr erejében bízni. Nem azt írja, hogy az Úr erőt ad nekem, hanem azt, hogy az Úr az én erőm.

Milyen sokszor énekelek magamban vagy hangosan anélkül, hogy tudatában lennék, és amikor tudatosul ez bennem, akkor rájövök, hogy egy dicsőítő éneket énekelek az Úrnak. Olyan áldásos dolog megtapasztalni azt, hogy mindez teljesen beleszövődött a legbelsőbb énembe, hogy még a tudatalattimban is ez van: Az Úr az énekem.

Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban

Az öröm és ujjongás hangjai kellene megtöltsék otthonaitokat. A zenének hatalmas hatása van az életünkre, és szerintem nagyon fontos, hogy gazdag lelki környezettel vegyük magunkat körbe. „Ki mint vet, úgy arat” Ha a testnek vetek, akkor a testnek aratok, ha a léleknek vetek, akkor a léleknek aratok. Nagyon értékes dolog, ha a házban jó zene vesz minket körül: dicsőítő, Jézus központú legyen, mert folyamatosan magokat ültet el a lelkünkbe.

*Fölemelte jobbját az ÚR, az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik!
Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit!
Keményen megfeddett engem az ÚR, de nem adott át a halálnak.*

A Bibliából tudjuk, hogy nem szabad megvessük az Úr fenyítését, mert „akit az Úr szeret, azt megfenyíti.” Hatalmas a különbség a javító szándékú fenyítés, és a büntetés között. Iste a gonoszokra nézve büntetést rendelt el, de a gyerekei számára javító fenyítést. A javító szándékú fenyítés hasznos számunkra, és azt mutatja meg, hogy Isten gyermeke vagyok, és hogy Ő foglalkozik velem.

*Nyissátok ki előttem az igazság kapuit! Bemegyek, és hálát adok az ÚRnak!
Ez az ÚR kapuja: igazak mehetnek be rajta.*

Jézus a Jeruzsálemi dicső bevonulásakor a Keleti-kapun lépett be a városba, mert az Olajfák hegyéről a templom felé az út ezen a kapun keresztül vezet.

Ezékiel 44.-ik fejezetében azt olvashatjuk

Azután visszavitt engem a szent terület keletre néző külső kapujához, de az zárva volt.

Akkor ezt mondta nekem az ÚR: Ez a kapu zárva marad, nem nyithatja ki senki, és nem mehet be rajta senki, mert az ÚR, Izráel Istene ment be rajta, ezért marad zárva.

Egészen addig fog zárva maradni, amíg az Úr ismét eljön, és ennek a kapunk a közelében fog kenyeret enni az Ő híveivel.

A zsoltárban található utalás a kapukra lehet, hogy erre a győztes bevonulásra utal, amikor a Templom-hegy felé haladt a Keleti-kapun keresztül.

A 24.-ik zsoltár is a kapuk megnyitását említi:

Emeljétek föl fejeteket, ti kapuk, emelkedjétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király!

Ki az a dicső király? Az erős és hatalmas ÚR, az ÚR, aki hatalmas a harcban.

Emeljétek föl fejeteket, ti kapuk, emeljétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király!

Ki az a dicső király? A Seregek URa, ő a dicső király!

Ez is egy prófétikus zsoltár, amely a Keleti-kapura utal. Amikor ismét visszatérünk Jézus Krisztussal hatalommal és dicsőséggel, akkor az Irás szerint Ő a lábait az Olajfák hegyére helyezi, és a hegy kettéválik, és egy nagy völgy keletkezik ott. Jézus a Keleti-kapun keresztül fog bevonulni Jeruzsálembe, és mi is vele együtt jövünk be, tehát az Úr kapuja nyitva lesz, és az igazak mehetnek be rajta.

Hálát adok neked, hogy meghallgattál, és megszabadítottál.

Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő.

Ez az a prófécia, amely előrevetítette Jézus Krisztus elutasítását az izraeli nemzet által. Jézus Megváltóként eljött Isten ígérete szerint Izraelhez, de ők elutasították Őt. Ennek ellenére Ő lett az a sarokkő, amelyre felépült az egyház.

én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.

Ezt a részt maga Jézus idézi az Újszövetségben, egy nappal azután, hogy a vallási vezetők elutasították Őt. A Máté 21-be Jézus elmesél egy történetet a gazdáról, aki szőlőt ültetett, körbekerítette és átadta a szolgálóknak. Amikor aztán le akarta szedetni a gyümölcsöt, szolgálókat küldött a termésért, de azokat megverték, megölték.

Végül a gazda azt mondta, hogy „elküldöm a fiamat, mert Őt biztosan tisztelni fogják”

Amikor meglátták a fiát, azt mondták, hogy „Íme, itt az örökös, öljük meg, és akkor miénk lesz a szőlő.

Vajon majd ha megjön a szőlő ura, mit tesz ezekkel a munkásokkal?”

Ezt felelték neki: „Mivel gonoszak, ő is gonoszul veszi el őket, a szőlőt pedig más munkásoknak adja ki, akik megadják a termést a maga idejében.”

Erre megkérdezte tőlük Jézus: „Sohasem olvastátok az Írásokban: Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő, az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben.

Ezért mondom nektek, hogy elvételik tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.

És aki erre a kőre esik, összezúzza magát, akire pedig ez a kő ráesik, azt szétmorzsolja.”

Jézus ezt a zsoltárt saját magára és a zsidó vezetőkre alkalmazta, és azt mondta, hogy elvételik tőlük Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi a gyümölcsöket. Az Úr tehát azért alkotta az egyházat, hogy mi gyümölcsöt teremjünk számára.

Az Apcsel 4.-ik fejezetében Péter utal erre, amikor a tanács elé állították a sánta meggyógyítása miatt.

vegyétek tudomásul valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: ő általa áll ez előttetek egészségesen.

Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek,

és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.”

Majd az 1 Péter 2.-ik fejezetében is utal erre a sarokkőre, amit megvetettek az építők.

Egy érdekes történetet mesélnek Salamon templomának építéséről. Azt mondják, hogy minden követ a templom helyétől távol bányásztak, vágtak és simítottak le, de mindegyiket tökéletesre alakították, és megjelölték őket, hogy pontosan hová fognak kerülni a templom falába.

Salamon kőfejtői Jeruzsálemtől északnyugatra voltak, a jelenlegi Heródes kapuja mellett.

A történet szerint egyszer egy olyan követ küldtek a kőfejtőből, amire nem írtak semmit, és az építőknek fogalmuk sem volt, hogy mit kezdjenek vele. Arra a következtetésre jutottak, hogy tévedésből küldték el a kőfejtőből. A templomot egyetlen kalapácsütés nélkül építették meg, és minden követ olyan tökéletesen faragtak ki, hogy még habarcsot sem kellett használnak az összeillesztésükhöz.

Ezt a jeltelen követ viszont sehová sem tudták elhelyezni, ezért félredobták, és évek múlva, amikor befejezték az építést, akkor mindenki készen állt a felavatásra, és keresni kezdték a sarokkövet. A kőfejtőből azt az üzenetet

kapták, hogy ők már elküldték, és végül valaki a bokrokkal benőtt területen megtalálta a sarokkövet, amit az építők félredobtak, de most végül a helyére tették.

A történet hitelességét nem nagyon lehet bebizonyítani, de a zsoltárban található prófécia biztosan Jézus Krisztusra utal.

Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben.

Most pedig a bevonulással kapcsolatos prófécia következik:

Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen!

Amikor Jézus az Olajfák-hegyéről elkezdett Jeruzsálem fele ereszkedni, a tanítványok sokasága kezdett örülni, dicsérni az Urat, és kiáltozták, hogy „Hozsánna, hozsánna

*Ó URam, segíts meg! Ó URam, adj szerencsét!
Áldott, aki az ÚR nevében jön! Megáldunk titeket az ÚR házából.
Az ÚR az Isten, ő adott nekünk világosságot. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvaihoz!*

Jézus, aki Messiásként jött el, áldozattá vált értünk.

*Istenem vagy, hálát adok neked, Istenem, magasztalak téged!
Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!*

Ezt a zsoltárt tehát a páskavacsorakor énekelte Jézus a tanítványokkal, és érdekesség, hogy olyan éneket énekeltek, amely már napokkal korábban beteljesedett.

A 119.-ik zsoltár:

Nagyon nehéz erről a zsoltárról beszélni, mivel minden része független a többitől, sőt néha még az egymást követő versek között sincs sok összefüggés.

Már említettük, hogy vannak olyan zsoltárok, amelyeknek minden sora a héber ábécé egymást követő betűivel kezdődik, és általában 22 sorból állnak.

Ebben a zsoltárban a héber eredetiben az első nyolc sor az ábécé első betűjével, az aleffel, azaz á-val kezdődik. A következő 8 sor a bethel, azaz b-vel kezdődik, és így tovább egész a végéig minden betűvel 8-8 sor kezdődik.

A zsidó gyerekek amikor az ábécét tanulták, akkor ezt az egész zsoltárt kívülről meg kellett tanulják, és talán nekik egy kicsit könnyebb volt megtanulni a versek kezdőbetűi miatt. Ez a leghoszabb fejezet a Bibliában, de valójában a zsoltárokat nem nevezhetjük fejezeteknek, mert önálló egységek.

Boldogok, akiknek az útja tökéletes, akik az ÚR törvénye szerint élnek.

Ezt a zsoltárt Isten Igéjének szentelték, és két vers kivételével mindegyikben Isten Igéjéről van szó. Ezért egész végig Isten törvényeiről, a rendelkezéseiről, az ítéleteiről, a szavairól, az igazságairól olvashatunk.

*Boldogok, akik megfogadják intelmeit, teljes szívvel keresik őt,
nem követtek el álnokságot, hanem az ő útjain jártak.
Te megparancsoltad, hogy utasításaidat pontosan megtartsák.
Bárcsak állhatatosan járhatnék utadon, megtartván rendelkezéseidet!
Akkor nem vallanék szégyent, ha figyelnék minden parancsolatodra.
Tiszta szívből adok hálát neked, tanulva igazságos döntéseidet.
Megtartom rendelkezéseidet, ne hagyj el engem soha!
Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja igédet.*

Jézus azt mondta, hogy „tiszták vagytok az én igém által”. E zsoltár egyik sora pedig így szól: „a Te igédet elrejtettem a szívembe, hogy ne vétkezzek.” Isten Igéje tulajdonképpen Isten ereje a bűn ellen a mi életünkben. Isten azt akarja, hogy az Igéjét elrejtsük a szívünkbe, mert ez a tisztán maradás ereje, a kísértés elleni erő. Ha valaki arról panaszkodik, hogy állandóan elbukik és elesik, ez azért van, mert nem tanulmányozza eléggé Isten Igéjét.

Amikor a Sátán megkísértette Jézust a vadonban, a magas hegyen és a templom tornyán, Jézus minden esetben így válaszolt: „Meg van írva...” Isten Igéjét használta arra, hogy minden kísértést elhárítson. Mi is el kell elrejtsük a szívünkbe Isten Igéjét, hogy a Sátán minden kísértését meg tudjunk válaszolni.

*Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja igédet.
Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól!*

Az Úr azt mondta, hogy „amelyik napon teljes szívedből keresel, aznap meg is fogsz találni”. Sokan csak immel-ámmal keresik Istent, de Isten azt mondja, hogy teljes szívből keressük Őt.

*Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.
Áldott vagy te, URam! Taníts meg rendelkezéseidre!
Ajkam fölsorolja szád minden döntését.
Minden gazdagságnál nagyobb öröm, ha intelmeid szerint élhetek.*

Milyen nagy értéknek tartod Isten Igéjét az életedben?

*Utasításaidon elmélkedem, és figyelek ösvényeidre.
Gyönyörködöm rendelkezéseidben, igédről nem feledkezem meg.
Bánj jól szolgáloddal, hogy élhessek, és én megtartom igédet.
Nyisd föl szememet, hogy megláthassam, milyen csodálatos a te törvényed.*

Ezt az imádságot mindig el kellene mondjuk mielőtt elkezdenénk olvasni az Igét, mert

A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.

A megértéséhez Isten kell megnyissa a szememet, hogy megértsem azt lelki értelemben is. Sokan csak olvassák a Bibliát és azt mondják, hogy semmi értelme, mert nem értik. Ez igaz és logikus dolog is, mert a természeti ember a Lélek munkája nélkül nem érthet sokat belőle.

Jövevény vagyok a földön, ne rejtse el előlem parancsolataidat!

Örlődik lelkem, mert vágyódik döntéseid után mindenkor.

Megdorgálsz az átkozott kevélyeket, akik eltérnek parancsolataidtól.

Fordítsd el rólam a gyalázatot és a megvetést, hiszen megfogadtam intelmeidet.

Ha a fejedelmek összeülnek, és rólam tárgyalnak, szolgálj akkor is rendelkezéseidről elmélkedik.

Csak a te intelmeidben gyönyörködöm, azok az én tanácsadóim.

Mily gyakran keresem Isten tanácsát az Ő Igéjében!

Életem a porhoz tapad: eleveníts meg igéddel!

Ha dolgaimat elbeszélem, te meghallgatsz. Taníts meg rendelkezéseidre!

Értesd meg velem utasításaid célját, hogy elmélkedjem csodáidon!

Nem tudok aludni a bánat miatt, erősíts meg engem igéddel!

Milyen hatalmas erőt ad Isten Igéje az életünkben! Amikor már-már feladjuk, meg akarunk halni, akkor egyszer csak jön az Ige, és hatalmas erővel ruház fel minket.

Tarts engem távol a hazugok útjától, és ajándékozz meg kegyelmesen törvényeddel!

Az igaz utat választottam, döntéseidet magam előtt tartom.

Ragaszkodom intelmeidhez, URam, ne engedj megszégyenülnöm!

Parancsolataid útján járok, mert bizakodó szívet adsz nekem.

Az az érdekes, hogy ezek a sorok mind Isten Igéjéről szólnak, és minden sor az ábécé megfelelő betűjével kezdődik, és mégsem ismétli önmagát.

Nagyon érdekes próbálkozás lenne, ha megpróbálnátok 8 olyan verset írni Isten Igéjéről, amelyek mind „a” betűvel kezdődnének anélkül, hogy ismételnétek önmagukat. Utána írjatok újabb 8-at b-vel, majd c-vel. Akkor fogtok igazán rájönni, hogy milyen bámulatos teljesítmény az, hogy mind Isten Igéjéről szól ez a zsoltár 8 soronként más-más kezdőbetűvel anélkül, hogy ismétlés lenne benne.

Taníts, URam, rendelkezéseid céljára, hogy megfogadjam azokat mindvégig!

Tégy értelmessé, hogy megfogadjam törvényedet, és megtartsam teljes szívvel.

Vezess parancsolataid útján, mert abban gyönyörködöm.
Add, hogy szívem intelmeidre hajoljon, ne a haszonlesésre!
Fordítsd el tekintetemet, hogy ne nézzek hiábavalóságra, a te utadon éltessem engem!
Teljesítsd be szolgálóid ígéreted, amelyet az istenfélőknek adtál!
Fordítsd el tőlem a gyalázatot, amelytől borzadok, mert jók a te döntéseid!
Eleveníts meg igazságoddal, mert vágyódom utasításaidra.
Teljesedjék be rajtam kegyelmed, URam, és megígért szabadításod,
hogy választ tudjak adni gyalázóimnak, hiszen igédben bízom.
Ne vedd ki számból teljesen az igazság beszédét, mert a te döntésedre várok.
Meg akarom tartani törvényedet állandóan, mindörökké.
Tágas téren járok, ha a te utasításodat keresem.
Királyoknak is elmondom intelmeidet, és nem vallok szégyent.
Gyönyörködöm parancsolataidban, mert szeretem őket.
Elfogadom parancsolataidat, mert szeretem őket, és elmélkedem rendelkezéseiden.

Emlékezz szolgálóid tett ígéreteidre, amelyhez nekem reménységet adtál.
Ez a vigasztalásom nyomorúságomban, mert beszéded megelevenít engem.
Bármennyire csúfolnak is a kevélyek, mégsem hajlok el törvényedtől.
Ha ősrégi döntéseidre gondolok, megvigasztalódom, URam!
Elragad az indulat a bűnösök miatt, akik elhagyták törvényedet.
Rendkezéseid olyanok nekem, mint az énekek, azon a helyen, ahol jövevény vagyok.
URam, éjjel is gondolok nevedre, megtartom törvényedet.
Ez jutott nekem, mert megfogadtam utasításaidat.

A következő részben ismét Isten rendelkezéseiről, szaváról, ígéjéről és parancsolatairól van szó. A 67.-ik versben pedig ezt írja:

Mielőtt nyomorúság ért, tévelyegtem, de most megtartom beszédedet.

A Biblia azt mondja, hogy ha valakit nyomorúság vagy baj ér, akkor imádkozzon
Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék! ...
Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében.
És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.

Vegyük észre a nyomorúságok, megpróbáltatások és a betegségek közti különbséget. Úgy tűnik, hogy a megpróbáltatások, szenvedések Istentől származnak, és Ő javító szándékú fenyítésként használja ezeket. Ha tehát ezért szenvedek, akkor nem kell magamhoz hívjam a véneket, mert ezt köztem és Isten között kell megoldani. Mindezt azért engedi meg Isten, hogy valamire megtanítsa.

Ha beteg vagyok, akkor az más, mert akkor a vének imádkozhatnak értem, és a hittel történő imádság megszabadítja a szenvedőt és az Úr felsegíti őt.

*Mielőtt nyomorúság ért, tévelyegtem, de most megtartom beszédedet.
Jó vagy te, és jót teszel, taníts engem rendelkezéseidre!
Hazugságot koholtak ellenem a kevélyek, de én megfogadom utasításaidat tiszta szívből.
Kövér a szívük, érzéketlen, én pedig törvényedben gyönyörködöm.
Jó nekem, hogy nyomorúság ért, hogy megtanuljam rendelkezéseidet.
Jobb nekem a te törvényed, mint ezernyi arany és ezüst.*

Az Isten Igéje sokkal értékesebb számomra, mint a világ összes gazdagsága. „Mit ér az, ha az ember az egész világot megszerezheti, de a közben elveszíti a saját lelkét?”

*Kezed alkotott és megerősített, tégy értelmessé, hogy megtanuljam parancsolataidat!
Látnak engem, és örülnek az istenfélők, mert igédben reménykedem.
Tudom, URam, hogy igazak döntéseid, igazad volt, hogy megaláztál.*

Isten az Ő hűsége és jósága miatt hoz ránk nehézségeket. Láttam már embereket mindenféle nagy bajokban, mert rossz dolgokat cselekedtek és azzal takaróztak, hogy mindenki azt csinálja. „Az lehet, de te nem teheted meg azt, mert Isten gyermeke vagy és Isten nem engedi meg, hogy megússzad azt. Lehet, hogy mindannyian csalnak, és nem kapják el őket, de ezt te nem teheted meg, mert Isten nem engedi meg. Hisz Ő annál jobban szeret, hogy megengedje azt, hogy megússzad.”

*Tudom, URam, hogy igazak döntéseid, igazad volt, hogy megaláztál.
Vigasztaljon meg engem szereteted, ahogyan megígérted szolgáltnak.
Teljesedjék be rajtam irgalmad, hogy éljek, mert törvényedben gyönyörködöm.
Szégyenüljenek meg a kevélyek, mert galádul bántak velem, én pedig utasításaidon elmélkedem.
Forduljanak hozzám az istenfélők, akik ismerik intelmeidet.
Bár lenne szívem tökéletes rendelkezéseid szerint, hogy ne valljak szégyent!
Szabadításod után sóvárog lelkem, igédben reménykedem.
Sóvárogva tekintek ígéretedre: Mikor vigasztalsz meg engem?
Bár olyan vagyok, mint a füstre tett tömlő, nem feledkezem meg rendelkezéseidről.*

Itt következik az egyik sor, amelyikben nincs szó az Igéről.

*Hány napja van még szolgáltnak? Mikor tartasz ítéletet üldözőimen?
Vermeiket ástak nekem a kevélyek, akik nem törvényed szerint élnek.
Minden parancsolatod igaz. Galádul üldöznek, segíts meg!
Csaknem kiirtottak a földről, mert nem hanyagoltam el utasításaidat.*

*Tartsd meg életemet kegyelmesen, én pedig megtartom intelmeidet.
URam, igéd örökké megmarad, szilárdan, akár az ég.*

Semmi sem állandóbb az Isten Igéjénél. Sem egy épület, sem az út, sem a Föld, sem a Nap nem állandó. Jézus azt mondta, hogy „Az ég és a föld elmúlnak, de az én Igém örökre megmarad.”

Ezért nagyon nagy hiba, ha az Isten Igéjét csak egy bizonyos kultúrában, vagy bizonyos korban tartjuk igaznak. Hatalmas hiba az Igét megkérdőjelezni vagy megváltoztatni, mert Isten örök időkre adta azt nekünk. Nem lehet ezen vitatkozni, ezt megkérdőjelezni vagy kételkedni benne. Ez Isten Igéje, és mindörökre érvényes.

Nem változik meg a társadalmi változásokkal, szokásokkal, normákkal, mert az Isten Igéje abszolút érvényű, és nem relatív, nem függ a társadalmi berendezkedéstől. Ha vitatkozni kezdesz Isten Igéjével, akkor tudd, hogy rossz úton jársz.

Nemzedékről nemzedékre megmarad igazságod. Megszilárdítottad a földet, ezért áll.

Döntéseid szerint áll ma is, mert téged szolgál a mindenség.

Ha nem törvényed gyönyörködtetne, elpusztulnék nyomorúságomban.

Sohasem felejttem el utasításaidat, mert azokkal éltetsz engem.

Tied vagyok! Szabadíts meg, hiszen utasításaidat kutatom.

Arra várnak a bűnösök, hogy elpusztíthassanak, de én intelmeidre figyelek.

Látom, hogy vége lesz mindennek, ami megvan, de a te parancsolatod végtelen.

Mennyire szeretem törvényedet! Egész nap azon elmélkedem.

Akárcsak az első zsoltár kezdete:

*Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére,
hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.*

Bölcsebbé tesz ellenségeimnél parancsolatod, és enyém marad az örökké.

Minden tanítómnál okosabb lettem, mert intelmeiden elmélkedem.

Értelmesebb vagyok a véneknél, mert megfogadtam utasításaidat.

Nem lépek lábammal semmilyen rossz útra, hogy megtarthassam igédet.

Döntéseidtől nem tértem el, mert te tanítottál azokra.

Milyen édesek ínyemnek ígéreteid! Édesebbek, mint számnak a méz.

Utasításaid értelmessé tettek, ezért gyűlölök minden hamis ösvényt.

A zsoltáros azt mondja, hogy okosabb a tanítóinál s bölcsebb a véneknél. Miért? Az Isten Igéje miatt. A valódi tudás Isten Igéjének megértéséből fakad, Isten megváltoztathatatlan igazságának ismeretéből.

Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.

*Esküszöm és fogadom, hogy megtartom igazságos döntéseidet.
Nagy nyomorúságba jutottam, tartsd meg életemet ígéreted szerint, URam!
Önként vállalt fogadalmaimat fogadd kegyesen, URam, és taníts engem
döntéseidre!
Életem folyton veszélyben van, törvényedről mégsem feledkezem meg.
Csapdát készítettek nekem a bűnösök, utasításaidtól mégsem tértem el.
Intelmeidet kaptam örökségül örökre, azok örvendeztetik szívemet.
Szívből törekszem rendelkezéseid teljesítésére, ennek örök jutalma van.
Gyűlölöm a kétszínűséget, de szeretem törvényedet.
Rejtekhelyem és pajzsom vagy, igédben reménykedem.
Távozzatok tőlem, ti gonosztevők! Én megfogadom, Istenem, parancsolataidat.*

Ez egy nagyon hasznos vers arra az esetre, ha testi bulikra és partikra hívnak meg. Emlékezzetek erre a versre.

*Támogass engem ígéreted szerint, hogy éljek, és ne szégyenítsd meg
reménységemet!
Erősíts engem, hogy megszabaduljak, és mindig törődni fogok
rendelkezéseiddel.
Elveted mindazokat, akik eltérnek rendelkezéseidtől, mert ármánykodásuk galád.
Salaknak tartod a föld minden bűnösét, ezért szeretem intelmeidet.
Megborzadt a testem, mert rettegek tőled, félek ítéleteidtől.
Azt tettem, ami törvényes és igaz, ne szolgálts ki a hatalmaskodóknak!
Vállalj kezeséget szolgálóként, hogy a kevélyek ne hatalmaskodjanak rajtam!
Szemem epedve várja segítségedet és megígért igazságodat.
Bánj kegyelmesen szolgálóddal, taníts engem rendelkezéseidre!
Szolgád vagyok, adj értelmet, hogy megismerjem intelmeidet!
Itt az ideje, hogy cselekedj, URam, mert megszegették törvényedet!*

Ha a világra tekintek láthatom, hogy megszegették az emberek az Úr törvényét. Itt az ideje, hogy Isten munkálkodjon, amit hamarosan meg is fog tenni.

*Én pedig szeretem parancsolataidat, jobban az aranynál, a színaranynál is.
Ezért mindenben helyeslem utasításaidat, és gyűlölök minden hamis ösvényt.
Csodálatosak intelmeid, azért megfogadja azokat lelkem.
Igéd kijelentése világosságot gyújt, értelmessé teszi az együgyűeket.
Kinyitom számat és lihegek, úgy vágyódom parancsolataid után.*

Dávid azt mondta, hogy *Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!*

Fordulj felém, és könyörülj rajtam, ahogyan szoktál azokon, akik szeretik nevedet.

Ez a másik olyan vers, amelyben nincs szó Isten igéjéről.

Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel, hogy ne uralkodjék rajtam semmiféle gazság.

Szabadíts meg a hatalmaskodó emberektől, hogy megtarthassam utasításaidat.

Ragyogó arccal nézz szolgáladra, és taníts engem rendelkezéseidre!

Könny patakzik szememből azok miatt, akik nem tartják meg törvényedet.

Igaz vagy, URam, és helyesek döntéseid.

Elrendelt intelmeid igazak, és igen megbízhatók.

Belső indulat sorvaszt engem, mert ellenfeleim megfeledeztek ígédről.

Nagyon tiszta a te beszéded, szolgál szereti azt.

Bár kicsiny és megvetett vagyok, utasításaidat mégsem felejttem el.

Igazságod örökké igaz, és törvényed maradandó.

Ínség és nyomorúság ért engem, parancsolataid mégis gyönyörködtetnek.

Intelmeid örökké igazak, tégy értelmessé, hogy éljek!

Teljes szívből kiáltok hozzád: Hallgass meg, URam! És én megfogadom rendelkezéseidet.

Hozzád kiáltok: Szabadíts meg! És én megtartom intelmeidet.

Ébren vagyok virradatkor, és fohászok, ígédben reménykedem.

Ébren van szemem az éjszakai őrváltáskor is, és elmélkedem ígéreteiden.

Hallgass meg szavamat kegyelmesen! URam, döntéseiddel éltess engem!

Közel vannak hozzám, akik galádul üldöznek, törvényedtől viszont eltávolodtak.

De te is közel vagy, URam, és minden parancsolatod maradandó.

Régóta ismerem intelmeidet, örökre megállapítottad azokat.

Lásd meg nyomorúságomat, és szabadíts meg, mert nem felejtettem el törvényedet.

Pereld peremet, és válts meg, ígéreted szerint tartsd meg életemet!

Távol van a bűnösöktől a segítség, mert nem törődnek rendelkezéseiddel.

Nagy a te irgalmad, URam, döntéseiddel éltess engem!

Sokan vannak üldözőim és ellenségeim, intelmeidtől mégsem fordultam el.

Láttam a hűtleneiket, és megundorodtam, mert nem tartották meg beszédedet.

Lásd, mennyire szeretem utasításaidat! URam, tartsd meg életemet kegyelmesen!

Ígéd tartalma maradandó, és minden igaz döntésed örökre szól.

Fejedelmek üldöznek ok nélkül, de szívemet csak ígéd rettenheti meg.

Úgy örülök beszédednek, mint aki nagy zsákmányra talál.

Örültetek már úgy igazán Isten Igéjének? Annyira nagy öröm ez számomra. Néha elolvasok egy ígéretet, vagy egy olyan részt, amelyet a Szentlélek megnyit az értelmem számára, és annyira örülök, hogy majdnem ugrálok örömben, mint aki valami hatalmas kincset talált.

A hazugságot gyűlölöm, utálom, törvényedet azonban szeretem.

Naponta hétszer dicsérlek téged igazságos döntéseidért.

Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet;

Húzzátok alá ezt a sort és olvassátok el gyakran.

Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet; nem botlanak meg azok.

Segítségedben reménykedem, URam, és teljesítem parancsolataidat.

Megtartja lelkem intelmeidet, mert nagyon szeretem azokat.

Megtartom utasításaidat és intelmeidet, hiszen minden utamat ismered.

URam, hadd szálljon hozzád esedezésem, tégy értelmessé igédde!

Jusson színed elé könyörgésem, ígéreted szerint ments meg engem!

Áradjon ajkamról a dicséret, mert megtanítasz rendelkezéseidre.

Válaszoljon beszédedre nyelvem, mert minden parancsolatod igaz.

Kezed legyen segítségemre, mert utasításaidat választottam.

Szabadításodra vágyom, URam, törvényedben gyönyörködöm.

Tartsd meg életemet, hogy dicsérhesselek, és döntéseiddel segíts engem!

Bolyongok, mint az eltévedt juh. Keresd meg szolgádat, hiszen nem feledkeztem meg parancsolataidról.

Van egy érdekes történet a 119.-ik zsoltárról, amely Angliában történt. Volt egy püspök, akit halálra ítélték, mert a patrónusa ellenkezésbe került a kormánnyal, és kivégezték. Ennek következtében a püspök is a kivégzését várhatta, és az angol törvények szerint joga volt arra, hogy egy zsoltár eléneklését kérje. Az okos püspök a 119.-ik zsoltárt kérte, és el is kezdték énekelni azt.

Amikor a zsoltár feléig értek, megérkezett a felmentő levele, és így megmenekült. Ha a 117.-ik zsoltárt választja, akkor már rég meghalt volna a levél megérkezése előtt. Ez valójában megtörtént, és Spurgeon ír erről a Zsoltárok kincse című könyvében.

ZSOLTÁROK KÖNYVE 120-135. Fejezet

A 120.-ik zsoltárnak a címe: zarándokének, amelyet az izraeliek akkor énekeltek, amikor évente háromszor Jeruzsálem felé vonultak az Úr dicsőítésére.

Izrael népével kapcsolatban igen sok izgalmas dolog létezik, sok olyan dolog, amit szeretném ha mi magunk is gyakorolnánk az Úr dicsőítése közben. Például azt, hogy évente háromszor összegyűltek az Úr dicsőítésére: a Páska alkalmával, Pünkösdkor és a Szent Sátor ünnepen. Mindenki összegyűlt egy hatalmas dicsőítő alkalomra és ünnepelték az Urat, elismerve, hogy Ő uralkodik a nép felett. Milyen izgalmas lehetett ez!

Jeruzsálem hegyek között fekszik, így bárhonnan is jönnél, mindig felfele kellett menni Jeruzsálembe, akár Galilea felől, akár a Jordán felől, akár a tenger felől érkeztél.

A következő 15 zsoltár mind egy-egy zarándokének, amelyeket nagy izgalommal énekeltek, amint közeledtek az ünnep helyszínére, ahol Istent imádták. Jozefusz szerint gyakran több mint egy millió ember gyűlt össze ezen alkalmakon.

Az első zarándokének:

*Zarándokének. Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltok, és ő meghallgat engem.
URam, ments meg engem a hazug ajaktól és a csalárd nyelvtől!
Mit érdemelsz, mit fogsz majd kapni, te csalárd nyelv?
A hős hegyes nyilait rekettye paraszával!
Jaj nekem, mert Mesekben kell tartózkodnom, Kédár sátrai közt kell laknom!*

Mesek és Kédár olyan helyek, ahol ellenségesek voltak a zsidókkal és Istennel szemben.

*Régóta lakom már együtt a békesség gyűlölőivel.
Én békét akarok, de amint megszólalok, ők mindjárt harcra készek.*

Ez a zsoltár tehát hű kifejezője annak a küzdelemnek, amely egy Istennel ellenséges világban való életet jellemez, amely nagyon hasonlít ahhoz, amelyben mi élünk.

Gyakran az istentelenek között élve hűen tudunk azonosulni azzal a lélekkel, amely az Isten iránti kapcsolat után vágyakozik, amely állandó zavarodottság és csalárdság között kell megálljon.

A következő zsoltárban Jeruzsálem felé közeledve mondja, hogy:

Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem?

Ezt a zsoltárt gyakran rosszul idézik, amikor azt mondják, hogy Tekintetem a hegyekre emelem, ahonnan jön a segítségem. Mintha a segítség magától a hegytől jönne. A hegyek nem tudnak segíteni. Hanem

Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta.

Nagyon fontos, hogy Istent megnevezzük, hogy pontosan kiről is beszélünk, hiszen gyakran nem elég csak Istenről beszélni, mert sokan nem tudják, hogy melyik istenről van szó, mert oly sok istent imádnak és szolgálnak az emberek. Meg kell tehát határozzuk, hogy pontosan melyik istenről van szó: pl. az egyetlen élő és igaz Isten, a föld és a menny teremtője. Ezt az Istent imádjuk mi. Sokan az élvezetek istenét, az erő az intellektus istenét imádják.

Amikor kijelentjük, hogy a mi Istenünk teremtette a mennyet és a földet ez nemcsak azért jó, hogy mások számára meghatározzuk ezt, hanem számunkra is hasznos az, ha emlékeztetjük magunkat annak az Istennek az erejére, akit szolgálunk. Gyakran annyira túlerőbe kerülnek a problémáink, hogy elfeledkezünk Istenünk hatalmas erejéről.

Amikor a tanítványokat megverték és a lelkükre kötötték, hogy többet ne szóljanak Jézus Krisztus nevében, akkor elmentek és így kezdtek imádkozni: „*Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, Jó, ha az ember így kezd imádkozni, mert ha valóban oda is figyelünk arra, amit imádkozunk, akkor a probléma megfelelő perspektívába kerül. A nehézségemet Isten nagyságának fényében látom, és a nehézség már nem is annyira nehéz többé, mert nem az én képességeim alapján kell megítélnem, hanem azt szólítom segítségő, aki az eget és a földet teremtette, és mindent, ami bennük van.*

Isten az mondta Jeremiásnak, hogy „én Isten vagyok, lehet-e valami túl nehéz számomra?” A következő imájában pedig Jeremiás így imádkozott: „Uram, te vagy az Isten, semmi sem túl nehéz neked.” A segítségünk attól az Istentől jön, aki a mennyet és a földet teremtette, és ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék

A zarándokok egy sziklás, csúszós ösvényen mentek felfelé, mert talán a világ legsziklásabb helye Izrael.

nem szunnyad őriződ.

Bizony nem szunnyad, nem alszik Izráel őrizője!

Isten az én segítségem, aki az eget és a földet teremtette, és Ő állandóan szolgálatban van, sohasem alszik.

Az ÚR a te őriződ, az ÚR a te oltalmad jobb kezéd felől.

Ha a Jordán völgye felől érkeztek, a nap iszonyú erővel sütött, és az Úr a zarándok árnyékává válik.

*Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold.
Az ÚR megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet.
Megőriz az ÚR jártodban-keltesben, most és mindenkor.*

Milyen dicsőséges ígéret! Ha mindig az Úrtól várod a segítséget, akkor Ő megőriz minden gonosztól.

A 122.-ik zsoltárban továbbra is a Jeruzsálem felé tartó zarándokút a fő téma. Gyakran 50-100 fős csapatokban vonultak, és mikor Jézus szülei hazafele indultak Jeruzsálemből, akkor ők is egy nagy csapattal indultak vissza Názáret felé. Így történhetett meg, hogy egy napi járőföld után vették csak észre, hogy Jézus nincs közöttük. Azt gondolták, hogy ott van a tömegben, és csak vacsorakor kezdték keresni, és nem találták. Ekkor aztán visszaindultak Jeruzsálembe érte.

Milyen nagyszerű lehetett ilyen nagy csapatba verődve utazni Jeruzsálemből hazafelé, énekelve, feltarisznyálva.

*Örülök, ha ezt mondják nekem: Az ÚR házába megyünk!
Lábunk megáll kapuidban, Jeruzsálem.*

Van valami vonzó Jeruzsálemmel kapcsolatban, mert ha egyszer már voltál ott, akkor utána mindig vissza akarsz térni oda újból és újból. Minden évben megtörténik, hogy miután hazajövünk az izraeli utunkról, Kay és én azt mondjuk, hogy ez volt az utolsó utunk. De aztán ismét kezd közeledni az idő, amikor menni szoktunk, és ismét felvillanyozódunk, készülődünk, és ismét alig várjuk, hogy indulhassunk. Valami miatt imádunk visszatérni oda újból és újból.

*Jeruzsálem, te szépen épített város, részeid jól illenek egymáshoz!
Oda járnak a törzsek, az ÚR törzsei. Izraelnek szóló rendelkezés az, hogy ott magasztalják az ÚR nevét.
Mert ott állnak a bírói székek, Dávid házának székei.
Kívánjatok békét Jeruzsálemnek! Legyenek boldogok, akik téged szeretnek!
Legyen békesség falaidon belül, legyen boldogság palotáidban!
Testvéreimért és barátaimért mondom: Békesség neked!
Istenünknek, az ÚRnak a házáért is jót kívánok neked!*

A 123.-ik zsoltár:

Hozzád emelem tekintetemet, aki a mennyben laksz!

*Ahogy a szolgák uruk kezére néznek, vagy a szolgáló úrnője kezére néz, úgy nézünk mi Istenünkre, az ÚRra, míg meg nem könyörül rajtunk.
Könyörülj, URam, könyörülj rajtunk, mert torkig vagyunk a gyalázzal!
Torkig vagyunk már az elbizakodottak gúnyolódásával, a gőgösök gyalázkodásával.*

Uram, rád nézünk, nem azokra, akik körülöttünk vannak és olyan nehézé teszik életünket.

Milyen fontos, hogy amikor megpróbáltatásokban van részünk, akkor az Úrra szegezzük a tekintetünket. Gyakran emberekre koncentrálnak és ennek következtében konfliktusba kerülünk velük, majd azt figyeljük, hogy mit fognak tenni, várjuk, hogy mi a következő lépésük. A legjobb, ha Istenre szegezzük tekintetünket.

Ahogy a szolgák uruk kezére néznek

A szolga folyamatosan az ura kezét figyelte, főleg egy vendégség alkalmával, mert az ura kézjelekkel adta tudtára, hogy mi a dolga. Ha például a bor kezdett kifogyni az úr csak jelzett, és a szolga pontosan tudta, hogy ő mit akar. Ezért a szolga szeme állandóan az ura kezein függött, várva a jelet, hiszen ha véletlenül elmélázott, akkor nagy bajba került.

Ugyanígy kell nekünk is az Úrra szegezzük tekintetünket, mert az a szemét, amit nem látsz, nem fog ártani neked.

A 124.-ik zsoltár:

Ha nem lett volna velünk az ÚR

És innen mindenki maga is meg tudná írni ezt a zsoltárt, mert tudjuk, hogy hányszor segített nekünk.

*Ha nem lett volna velünk az ÚR - vallja meg ezt Izráel! -,
ha nem lett volna velünk az ÚR, amikor ránk támadtak az emberek,
akkor elevenen nyeltek volna el bennünket, úgy fellángolt haragjuk ellenünk.
Akkor elsodortak volna a vizek, átcsapott volna rajtunk az áradat.
Átcsaptak volna rajtunk a tajtékzó vizek.*

Ha nem lett volna az Úr velünk, hányszor és hányszor süllyedtünk volna el! Sohasem jutottunk volna ide. Pál apostol mondta: *aki ekkora halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít,* Isten múltbeli segítsége prófécia a jövőre nézve. Ha nem segített volna, akkor most nem volnánk itt.

Áldott az ÚR, aki nem adott oda minket martalékul fogaiknak!

Lelkünk megmenekült, mint a madár a madarász töréből. A tör összetört, és mi megmenekültünk.

A mi segítségünk az ÚR nevében van, aki az eget és a földet alkotta.

Hatalmas erő van Jézus nevében. Péter az imádság órájában a templomba tartott, és ott feküdt egy sántán született ember a templom kapujában és kéregetett. Péter azt mondta neki: „Nézz ránk!”

Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit.

Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!”

És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája,

felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent.

Mindez Jézus nevének ereje következtében történt! A példabeszédek szerint

Erős torony az ÚR neve, oda fut az igaz, és védelmet talál.

Milyen gyakran vonultam vissza az Úr nevének védelme alá. Amikor bajban vagyunk, veszedelmekben, akkor csak felsóhajtunk, hogy „oh, Jézus”.

Jézus azt mondta, hogy *Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen.*

...amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban;

Erő van Jézus nevében, amely név a JAHVE SHUA, vagyis JOHSUA-ból származik, amely Isten neve és a szabadulás szó összetételéből származik, és azt jelenti, hogy JAHVE a szabadulás.

A 125.-ik zsoltár:

Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll.

Az Olajfák hegye nem fog örökké állni, de Sion igen. Az Olajfák hegyét egy hatalmas földrengés fogja középen kettéválasztani, és Jeruzsálemben egy új völgy fog formálódni. Ma is van egy völgy, amely Jeruzsálemben található, de lesz egy új völgy is a városban, amikor Jézus visszatér, és rálép az Olajfák hegyére.

A geológusok egy hatalmas törést fedeztek fel az Olajfák hegyének közepén. Ez nem jelent számomra semmit, mert az Úr enélkül is el tudja választani ezt a hegyet, és a szétválás után egy új folyó forrása fog előtörni Jeruzsálemből, és ezen az új völgyön keresztül a Holt tenger felé fog folyni. Ennek a folyónak a friss vize meg fogja gyógyítani a Holt tenger vizeit, amelyben azután halak is fognak élni.

Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké.

Pál apostol Athénban a görög filozófusokkal beszélve azt mondta, hogy:

„Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket

Az athéniak mindenből istent csináltak, a napból, a holdból, a földből, majd az érzelmekből, a szerelemből, a félelemből, a szomorúságból, az örömből, stb. Valakinek aztán az az ötlete támadt, hogy talán hiányzik egy istenünk, ezért épített egy oltárt és ráírta, hogy az ISMERETLEN ISTENNEK, hogy ne hogy megbántsák azt, akire esetleg nem gondoltak. Pál pedig azt mondta:

találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek.

Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből; hiszen ő ad mindenkinek életet, leheletet és mindent.

... őbenne élünk, mozgunk és vagyunk

Másszóval Ő körbevesz minket, benne élünk.

Amikor Dániel Bélsaccar elé került a lakomán, miután az írás megjelent a falon, azt mondta a királynak:

A felséges Isten királyságot, nagyságot, méltóságot és dicsőséget adott atyádnak, Nebukadneccarnak.

Olyan nagy hatalmat adott neki, hogy remegtek és rettegtek tőle a különböző nyelvű népek és nemzetek.

De aztán büszkeség töltötte el, és Isten megengedte, hogy eszelőssé váljon egész addig, amíg el nem ismerte, hogy az Isten uralkodik az emberek fölött. És így folytatta Dániel:

De azt az Istent, akinek a kezében van az életed és minden utad, nem dicsőítetted.

Isten tehát körbevesz minekt, benne élünk, mozgunk.

A 139.-ik zsoltár szerint:

URam, te megvizsgálasz, és ismersz engem.

Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat.

Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra.

Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam.

Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.

Isten körülvesz minket, és sohasem juthatunk az életünkbe olyan helyre, ahol Isten már ne járt volna előttünk. Visszatekintve láthatom Isten kezét az életemen, aki még akkor is munkálkodott, amikor engem ez nem érdekelt.

Mert nem maradhat a bűnösök uralma az igazak örökségén, nehogy az igazak is álnokságra vetemedjenek.

Tégy jót, URam, a jókkal, az igaz szívűekkel!

A görbe útra térőket pedig juttassa az ÚR a gonosztevők sorsára! Békesség legyen Izráelben!

A 126.-ik zsolár:

Mikor jóra fordította Sion sorsát az ÚR, olyanok voltunk, mint az álmodók.

Mily gyakori, hogy amikor Isten dicsőséges munkáját látjuk, olyan szépnek és hihetetlennek tűnik, mint egy álom. Sok ideig pásztortam kicsi gyülekezeteket, ahol arról álmodtam, hogy lesz egyszer egy gyerekkórusunk, és ma este, amikor hallgattam ezeket a gyerekeket, olyan volt, mint egy álom, mert az Úr tette mindezt.

Amit Isten a mi gyülekezetünkben tett az is olyan, mint egy álom, mert még nem tudom valóságként felfogni az egészet. Gyakran azt álmodom, hogy a régi kis gyülekezetekkel küzdök, és amikor felébredek, akkor jövök rá, hogy a valóság az igazi álom, hisz Isten olyan dicsőségesen dolgozik.

Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR!

Milyen jó érzés, amikor szabad örömmel nevetünk azon, amit Isten végez.

Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR, ezért örvendezünk.

Fordítsd jóra sorsunkat, URam, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!

Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak!

Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezzék, ha kéréit hozza!

JAVITVA

Úgy gondolom, hogy ez bizonyos értelemben az Úrnak történő szolgálatról szól. Jézus is beszélt a magvetés fájdalomáról: egyes magok az útfélre esnek, mások a sziklás talajra, mások a tövisek közé, és ismét mások jó talajra.

Jézus a talajt a világhoz hasonlította, a magot pedig Isten Igéjéhez, és szerintem itt is hasonló dologra történik utalás: a mag az Isten Igéje, és akik könnyezve vetnek, azok ujjongva aratnak majd.

Nagyon fontos a szolgálathoz történő hozzáállásunk. Pál apostol azt mondta, hogy:

Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak. Az evangélium nagyszerű kincse ezekben a földi edényekben van, hisz Jézus Krisztus, a világmindenség legértékesebb kincse, bennem lakozik.

Isten fogta ezt a hatalmas kincset és behelyezte a mi értéktelen edényünkbe. Amikor azt kezdem hinni, hogy ez a cserépedény valamilyen értékkel bír, azonnal törött edény lesz belőlem! Isten nevetséges dolgot tett, pontosan azért, hogy ne az edényeinkkel, hanem a bennük levő tartalommal büszkélkedjünk.

Isten azt szeretné, hogy oly módon öntsem ki az Ő szeretetét a környező világra, hogy az embereket ne én, hanem Ő ejtse ámulatba, és hozzá vonzódjanak, ne énhozzám. A hozzáállásom tehát rendkívüli jelentőséggel bír, mert ha énközpontú gondolkodással kezdek szolgálni, és azt gondolom, hogy „örüljétek emberek, hogy engem kaptatok meg”, akkor Isten le fog taszítani.

Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Istennek megvannak a maga módszerei arra, hogy megalázzon egy embert, úgy hogy orra bukjon mindenki előtt. Szolgálatunkat folyamatosan az Isten iránti tisztelet és csodálat kell jellemezze: „Istenem és egy senki vagyok, mégis mily hatalmas kincset oszthatok meg a világgal!”

Mekkora kiváltság Isten szolgájának és az Ő eszközének lenni, amelyen keresztül Ő munkálkodhat. Soha ne gondolkodjunk úgy, hogy: „Tudom Istenem, hogy miért pont engem választottál. Jó üzletet kötöttél amikor megszerezteél magadnak.”

Halottam egy gyülekezetről, amelyhez egy frissen végzett papot hoztak, aki kitűnő eredménnyel végezte el a teológiát, és azt gondolta magáról, hogy ő valaki. Első vasárnap reggelen megérkezett hatásos öltözetben, megírt prédikációja maga volt a teológiai tökély. A hozzáállását maximális magabiztosság jellemezte, mindenki felé azt sugározta, hogy „hatalmas szerencsések van, hogy én lettem a ti pásztorotok”.

Amikor nekifogott, hogy elmondja az üzenetet, akkor összezavarodott, nem találta a folytatást, szétesett az egész, és végül csak állt némán, és egy szót sem tudott szólni. Magába roskadt, elkezdett sírni, majd megfordult és kiment teljesen megtörve.

Egy kis öreg szent az első sorban odafordult a barátjához és azt mondta: „Ha úgy jött volna be, mint ahogy kiment, akkor úgy ment volna ki, ahogy bejött.”

Ezt mondja ez a zsoltár is: „Akik könnyezve vetnek, azok ujjongva fognak aratni.”

A 127.-ik zsoltár nagyon fontos számunkra, hogy megértsük:

Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.

Túl sok évet pocskoltam el hiábavaló munkával, mert én magam akartam felépíteni az Úr házát, az Úr egyházát. Minden trükköt felhasználtam, amit csak

lehetett, egy csomó gyülekezetépítő programot, pénzügyi programot ültettem gyakorlatba. De minden program hiábavaló volt, mert egyedül az Úr építheti fel az Ő egyházát.

Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az örök.

Ha nem az Úr építi, akkor semmit sem tehetsz, hiábavaló az aggodalmad, mert egyedül csak benne bízhatunk.

Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradtsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget.

Vannak, akik egész éjjel forgolódnak az ágyukban, mert sok mindenért aggódnak, de hiábavaló dolog egész éjjel aggódni.

A zsoltáros elkezd beszélni a családi kötelékekről, és arról, hogy a nemzet ereje a család összetartó erejében rejlik:

Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.

Évekkel ezelőtt, amikor még Arizónában laktunk, az egyik szomszédunk egy berepülő pilóta volt a hadseregben, és a feleségével együtt nagyon barátságos páros voltak: Jim és Jen meg a három lányuk. Megismerkedtünk velük, és Jen eljött, hogy elfogadja Jézust megváltójaként, majd később Jim is befogadta az Urat.

Röviddel ezután Jimet Alaszkába helyezték át egy B-29-es pilótájaként. Kaptam egy olyan levelet tőle, amelyet egész életemben nagy becsben fogok őrizni. Jim korábban egy nagynevű egyetem tanára volt, és a levelében írt a korábbi agnosztikusságáról, a három lányával kapcsolatos hozzáállásáról.

Azt írta, hogy „az volt a szavajárásom, hogy a gyerekek a föld ostorai. Utáltam, hogy le vagyok kötve a házasságomban, utáltam hogy lekötnek a lányaim. Alig vártam, hogy elmenekülhessek othonról, és nagyon szerettem a bevetéseket, amikor a tengerentúlra mehettem, hogy megszabaduljak tőlük egy időre. De amióta befogadtam Krisztust, amióta megosztottad velem az Ő szeretetét és én rájöttem, hogy milyen nagyszerű dolog ismerni és követni az Urat, alig várom, hogy a családom összecsomagolhasson, és eljöhessen hozzám. Nagyon szeretem a lányaimat, hatalmas áldások ők számomra!”

Mekkor változást tud okozni az Úr egy ember életében, azáltal, hogy felállítja a valódi értékrendet számunkra: Mert a gyerekek az Úr ajándékai!

Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak.

Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a tegzét: nem szégyenül meg, ha ellenségeivel van szöváltása a kapuban.

A következő zsoltár is a családdal foglalkozik:

*Boldog mindenki, aki az URat féli, és az ő útjain jár.
Kezed munkája után élsz, boldog vagy, és jól megy sorod.
Feleséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok
asztalod körül, mint az olajfacsemeték.
Ilyen áldásban részesül az az ember, aki féli az URat.
Áldjon meg téged a Sionról az ÚR, hogy láthasd Jeruzsálem jólétét egész
életeden át,
és megláthasd unokáidat is! Békesség legyen Izráelben!*

A 129.-ik zsoltár:

*Sokat gyötörtek ifjúságom óta - vallja meg ezt Izráel! -,
sokat gyötörtek ifjúságom óta, mégsem bírtak velem.*

Hányszor és hányszor csaptak le Izraelre az ellenségei, még e zsoltár megírása után 2800 évvel is, de mégsem bírtak vele, még mindig ellenáll a világ nyomásának.

*Hátamon szántók szántottak, hosszú barázdákat hasítottak.
De igazságos az ÚR: elvágta a bűnösök kötelét.
Megszégyenülnek, meghátrálnak majd Sion gyűlölői mind.
Olyanok lesznek, mint háztetőn a fű, amely elszárad, mielőtt kitépnék.
Nem szedi marokra az arató, sem ölébe a kéveköttő.
Nem mondják az arra járók: Legyen rajtatok az ÚR áldása, áldunk benneteket az
ÚR nevében!*

A 130.-ik zsoltár:

*A mélységből kiáltok hozzád, URam!
Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra!
Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor?
De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged.
Várom az URat, várja a lelkem, és bízom ígéretében.
Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt.
Bízzál, Izráel, az ÚRban, mert az ÚRnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud
váltani.
Meg is váltja Izráelt minden bűnéből.*

Ha az Úr elkezdené számontartani a bűneinket, akkor senki sem jutna elébe. Mennyire hálásak vagyunk azért, hogy van irgalom és bocsánat, és milyen boldog az az ember, akinek megbocsájtatnak a bűnei.

A 131.-ik zsoltár:

*URam, nem fuvalkodik fel a szívem, nem kevély a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem.
Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint a gyermek, olyan most a lelkem.
Bízzál, Izráel, az ÚRban most és mindörökké!*

Istenem én csak egy egyszerű ember vagyok és nem próbálok meg olyan dolgokkal foglalkozni, amelyek meghaladják képességeimet és értelmemet, hogy ezáltal bölcsnek tűnjek mások szemében. Istenem, Te tudod, hogy én egy egyszerű ember vagyok, a szívem nem fuvalkodik fel, nem nézem le az embereket, mintha valaki nagy lennék. Tudom az igazságot Istenem: tudom, hogy senki vagyok önmagamban, és a reményemet örökre beléd helyezem.

A 132.-ik zsoltár:

*Emlékezz, URam, Dávidra, minden viszontagságára!
Mert esküt tett az ÚRnak, fogadalmat Jákób erős Istenének:
Nem megyek be addig házamba, nem fekszem le fekvőhelyemre,
szememet nem hagyom aludni, szempilláimat nyugodni,
míg nem találok helyet az ÚRnak, lakóhelyet Jákób erős Istenének!*

Dávid eldöntötte, hogy házat fog építeni Isten számára. Azt mondta, hogy nem igazságos dolog, hogy én ebben a gyönyörű palotában élek és Istent még mindig csak egy sátorban imádjuk. Istennek egy gyönyörű templomot kell építeni, hogy ott dicsőíthessük Őt.

*Hallottuk, hogy a láda Efratában van, és rátaláltunk Jaar mezőin.
Menjünk el lakóhelyére, boruljunk le lába zsámolyánál!
Indulj el, URam, új lakóhelyedre, te és hatalmad ládája!
Papjaid öltözzenek igazságba, híveid pedig ujjongjanak!
A te szolgáért, Dávidért ne fordulj el felkent királyodtól!
Megesküdött az ÚR Dávidnak igazán, nem másítja azt meg: Véredből való utódot ültetek trónodra.*

Isten megesküdött Dávidnak, hogy az ő leszármazottja fog ülni a trónon mindörökké. Az Ézsaiás 9:5-6-ben található prófécia:

Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!

Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké.

Ez meg fog történni, mert Isten megesküdött Dávidnak, hogy az ő testének gyümölcse fog uralkodni mindörökké. Jézus Dávid leszármazottjaként jött el, ahogy az angyal mondta Máriának: *Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának*

mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, mivel Mária egyenesági leszármazottja Dávidnak.

Az ígéret még ezután fog beteljesedni akkor, amikor Jézus visszatér, és elkezdődik a Királyság Kora a földön.

Ha fiaid megtartják szövetségemet és intelmeimet, amelyekre tanítottam őket, akkor még az ő fiaik is trónodon ülnek mindvégig.

Jézus az egyháznak ezt az ígéretet adta:

Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán.

Ez a hűséges hívőknek tett ígéret.

Mert a Siont választotta ki az ÚR, azt kívánta lakóhelyéül:

Nem látom Jeruzsálemet olyan gyönyörű városnak, hisz vannak nála szebbek is vízparton, óceánparton. Jeruzsálem egy sziklás menedékhely, oly sok a szikla, hogy alig tudsz járni ezektől, de Isten mégis ezt választotta ki. Miért? Nem tudom, de ez az Ő választása volt, és amikor a földön fog lakozni, akkor az lesz az Ő lakhelye, ott fog uralkodni. Mivel Jeruzsálemet választotta, ezért ez a város különleges jelentőséggel bír. Nem azért választotta, mert különleges, hanem azért különleges, mert kiválasztotta.

A 14.-ik verstől Isten választát olvashatjuk:

*Ez lesz lakóhelyem örökre, itt fogok lakni, mert így kívánom!
Gazdagon megáldom eledelét, szegényeit jól tartom kenyérrel,
papjait körülveszem szabadításommal, hívei vígan ujjonganak.
Ott növelem meg Dávid hatalmát, gondom lesz felkentem mécsesére.
Ellenségeire szegyent borítok, őrajta azonban ragyogni fog koronája.*

Az utolsó két sorban a felkentéről, azaz a Messiás Jézusról van szó.

A 133.-ik zsoltár:

Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!

És milyen szomorú, amikor a testvérek egymással ellenségeskedésben élnek. Meg kell őriznünk Krisztus testének egységét, ezen kell munkálkodjunk.

Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára.

Amikor Áront az Ótestamentumban felkenték, akkor olajat öntöttek a fejére, és az lefolyt a szakállára és a köntösére. Az Új Testamentumban ezt olvashatjuk:

Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében.

Ha úgy tennénk, mint a bibliai időkben, akkor egy nagy csésze olajat töltenénk a beteg fejére, és akkor jönnének a következmények.

Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor.

Milyen gyönyörű kép ez a testvéri egységről és szeretetről, és milyen felemelő érzés lehet a család tagjának lenni, milyen friss, felkent, étellel teli érzés ez!

A 134.-ik zsoltár

Áldjátok az URat mindnyájan ti, akik az ÚR szolgálói vagytok, akik az ÚR házában álltok éjjelente!

Emeljétek föl kezeteket a szentély felé, és áldjátok az URat!

Áldjon meg téged a Sionról az ÚR, aki az eget és a földet alkotta!

A Calvary Chapel egyik legnagyobb szolgálat a férfiak imaszolgálat. A férfiak itt vannak Isten házában egész éjszakán keresztül, és az Úr elé viszik Krisztus testének imakéréseit. A férfiak önkéntes alapon 3 órás váltásokban kb. kéthetente egyszer bejönnek és az Úr elé állnak az Ő szentélyében.

A 135.-ik zsoltár ugyanazzal a szóval kezdődik és végződik: Halleluja!

Dicsérjétek az URat! Dicsérjétek az ÚR nevét, dicsérjétek az URat, akik szolgáló vagytok,

akik ott álltok az ÚR házában, Istenünk házában udvaraiban!

Dicsérjétek az URat

Többször is megismételt buzdítások, hogy dicsérjük az Urat. És most következik az, hogy miért dicsérjük Őt:

mert jó az ÚR, zengjétek nevét, mert az gyönyörűség!

Mert magának választotta Jákóbot az ÚR, tulajdonává tette Izráelt.

Az Új Testamentumban olvashatjuk, hogy „ti vagytok az Ő különleges tulajdona.” Izrael volt Isten különleges tulajdona, és most ti is ugyanúgy azok vagytok.

Tudom én, hogy milyen nagy az ÚR, nagyobb a mi Urunk minden istennél.

Sok istent szolgálunk és dicsőítünk az emberek, de ezek közül egy sem élő és egy sem igaz. Csak egyetlen élő és igaz Isten van, aki a mennyet és a földet alkotta, és a mi Urunk minden embercsinálta isten fölött van.

Amit csak akar az ÚR, megteszi az égen és a földön és a mélységes tengerekben.

Az Úr azt tesz, amit akar. Nekem nincs jogom azt megkérdőjelezni és nincs erőm ellenállni neki. A Jelenések Könyvének 4.-ik fejezetében, amikor a vének lebouttak és Isten trónusa elé vetették koronáikat azt mondják:

„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett”

Ha tetszik, ha nem Isten téged is az Ő kedvtelésére teremtett, nem a magad kedvtelésére. Ha csak a saját kedvembe akarok járni, akkor sohasem lesz beteljesedett életem, mert ez a hozzáállás egy üres életet fog eredményezni. Csak akkor érezhetek beteljesedést, amikor Isten kedvére teszek, mert Ő ezért alkotott engem.

Felhöket hoz fel a föld széléről, villámokat szór, ha esik az eső, szelet bocsát ki kamráiból.

Lesújtott Egyiptom elsőszülötteire, emberre, állatra egyaránt.

Jeleket és csodákat vitt véghez Egyiptomban a fáraón és összes szolgáján.

Sok népet vert meg, hatalmas királyokat ölt meg:

Szíhón emóri királyt, Ógot, Básán királyát és Kánaán összes királyát.

Országukat örökségül adta, örökségül népének, Izráelnek.

URam, neved örökkévaló, URam, téged fognak emlegetni nemzedékről nemzedékre.

Mert igazságot szolgáltat népének az ÚR, és megkönyörül szolgáin.

Isten csodákat tett, bemutata erejét és hatalmát, valamint szeretetét, de ezzel szemben:

A pogányok bálványai ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai.

Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak,

van fülük, de nem hallanak, lehelet sincs szájukban.

Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak.

A 115.-ik zsoltár is hasonlóan említi a pogányok bálványait, és ugyanezeket a filozófikus megfigyeléseket sorolja fel:

1. Az emberek gyakran saját isteneket faragnak maguknak.
2. Ezek az istenek az emberekhez hasonlítanak: szemekkel, fülekkel, orral, szájjal, mert az emberek is rendelkeznek ezekkel.
3. Az istenek mindig kevesebbek, kisebbek, tökéletlenebbek az emberhez viszonyítva: nem látnak, nem járnak, nem hallanak, stb.
4. Az ember olyanná válik, mint az általa alkotott istenek.

Ha a saját istenedet hoztad létre, akkor magadnál tökéletlenebb istent hoztál létre, és azáltal, hogy ezt imádni kezdted, magad is kevesebbé válsz, leépülsz

ezáltal. Minden ember és minden társadalom leépül, ha bármely más istent imád azon kívül, Aki a mennyet és a földet alkotta.

Az ember olyanná válik, mint az Istene: ez egy üdvözítő filozófia is lehet:
Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá. Ez a dicsőséges áldás, mert az élő és igaz Istent szolgálom!

Nagyon szomorú dolog azt látni, hogy az emberek az élvezeteket, a szexet istenítik, és a hatalomvágy keríti őket hatalmába, amely következtében tönkretesznek másokat, törtetnek a csúcs felé minden áron.

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

Az ember hasonlóvá válik az Istenéhez. Ez igen fontossá teszi az igaz és élő Isten dicsőítését az életünkben.

Izráel háza, áldjad az URat! Áron háza, áldjad az URat!

Lévi háza, áldjad az URat! Akik csak félték az URat, áldjátok az URat!

Áldott az ÚR a Sionon, aki Jeruzsálemben lakik. Dicsérjétek az URat!

ZSOLTÁROK KÖNYVE

136-150. FEJEZET

A 136. zsoltárban a következő gondolat ismétlődik mindvégig: „mert örökké tart szeretete!”

A zsoltár egy bátorítással kezdődik: *„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! (1.vers).*

Ne feledjük, hogy a Zsoltárok könyve Izráel énekeskönyve volt, Izráel népe pedig mindig Isten jóságáról és irgalmáról énekelt.

„Adjatok hálát az istenek Istenének, mert örökké tart szeretete! Adjatok hálát az urak Urának, mert örökké tart szeretete! Nagy csodákat művel egymaga, mert örökké tart szeretete!” (2-4.vers).

Ezután a zsoltáríró teremtő munkájáért kezdi dicsérni Istent, először általánosságban, később pedig konkrét példákat említve:

„Bölcsen alkotta meg az eget, mert örökké tart szeretete. A földet a víz fölé terítette, mert örökké tart szeretete. Megalkotta a nagy égitesteket, mert örökké tart szeretete, a napot, hogy uralkodjék nappal, mert örökké tart szeretete, a holdat és a csillagokat, hogy uralkodjék éjjel, mert örökké tart szeretete” (5-9.vers).

A zsoltáríró ezután azokért a különleges áldásokért kezdi dicsérni Istent, amelyekben Izráel népe részesült:

„Lesújtott Egyiptom elsőszülötteire, mert örökké tart szeretete. Kihozta onnan Izráelt, mert örökké tart szeretete, erős kézzel és kinyújtott karral, mert örökké tart szeretete. Kettéhasította a Vörös-tengert, mert örökké tart szeretete, átvezette rajta Izráelt, mert örökké tart szeretete. De a fáraót és seregét a Vörös-tengerbe szorította, mert örökké tart szeretete. Vezette népét a pusztában, mert örökké tart szeretete. Nagy királyokat vert meg, mert örökké tart szeretete, dicső királyokat ölt meg, mert örökké tart szeretete: Szihón emóri királyt, mert örökké

tart szeretete, és Ógot, Básán királyát, mert örökké tart szeretete. Odaadta országukat örökségül, mert örökké tart szeretete, örökségül szolgájának, Izráelnek, mert örökké tart szeretete. Gondolt ránk megaláztatásunkban, mert örökké tart szeretete. Megszabadított ellenségeinktől, mert örökké tart szeretete. Ő ad eledelt minden élőlénynek, mert örökké tart szeretete. Adjatok hálát a menny Istenének, mert örökké tart szeretete!" (10-26. vers).

Ahhoz, hogy jobban megérthessünk, hogyan is énekelték ezeket a zsoltárokat, tudnunk kell, hogy gyakran a férfiak énekelték ez első sort, a nők pedig válaszoltak a refrénnel: „mert örökké tart szeretete!” Ezeket a zsoltárokat is úgy építették fel, hogy a refrént lehessen visszhangként ismétелgetni. A zsoltárok célja az volt, hogy az emberek emlékezetébe vésson egy-egy gondolatot, és azt hiszem, mire az ember végigéneke a 136. zsoltárt, egészen biztosan megérti az üzenetét. Az ember óhatatlanul is rádöbben, hogy örökké tart Isten szeretete. Minden helyzetben, bárhol vagyunk is, örökké tart Isten szeretete. Mindez megragad a szívünkben, ahogy a refrént ismétелgetjük, Istennek pedig ez is volt a célja, hogy ezt az igazságot mélyen népének szívébe vesse.

A 137. zsoltár a fogságban sínylődők zsoltára, és ez sok évvel Dávid uralkodása után íródott.

Olyan izráeli tollából származott, aki egyike volt a babiloni fogságba hurcoltaknak:

„Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk. Az ott levő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat. Mert akik elhurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeinket: Énekeljete nekünk a Sion-énekekből! Hogyan énekelhetnénk éneket az Úrról idegen földön? Ha megfeledkezem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem! Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha nem emlékezem rád, ha nem Jeruzsálemet tartom legfőbb örömömnek! Emlékezz, Uram, az edómiakra, akik ezt mondták Jeruzsálem napján: Romboljátok le, romboljátok le, egészen az alapjáig! Babilon

pusztulásra méltó népe! Boldog lesz, aki megfizet neked azért, amit velünk elkövettél. Boldog lesz, aki megragadja, és a sziklához csapja csecsemőidet!" (137. zsoltár).

Ez a zsoltár a babiloni fogságról szól. Azt látjuk, hogy a babiloniak követelték a zsidó néptől, hogy néhány éneküket énekeljék el nekik.

Az éneklés rendkívül fontos részét képezi a zsidók életének. Az egyik dolog, ami nekem mind a mai napig nagyon tetszik a zsidó kultúrában az épp a zenéjük: annyi élet van benne! Izraelben pedig napjainkban is nagyszabású zenei fesztiválokat rendeznek. Mindig igyekszem is megszerezni a fesztiválokon készült hangfelvételeket, és bár nem beszélek héberül, nagy örömmel hallgatom a zsidó zenét, mert tele van léttel.

Többször is megesett már amikor Izraelben voltunk, hogy a buszsofőrünk és az idegenvezetőnk esténként összeültek és elkezdtek énekelni. Azok az esték mindig nagyon izgalmasak, mint ahogy maguk a dalaik is: pörgősek, telve vannak szenvedéllyel. Az embert önkéntelenül is magával ragadja az egész dinamikája, csodálatos élmény!

De ahogy azt a Prédikátor könyvében is olvashatjuk, van ideje az éneklésnek, de vannak olyan idők is, amikor az embernek nincs kedve énekelni. Amíg Izrael népe Babilonban raboskodott és közben Jeruzsálem pusztulására gondolt, bizony nehéz volt örömről, a föld áldásairól és bőségéről énekelniük, és Isten jóságáról. A babiloni fogság idején Izrael népe nem fakadt dalra:

„Az ott levő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat” (2. vers).

Amikor Babilon folyói mellett laktak, sírtak, valahányszor Jeruzsálemre gondoltak, mert utolsó emlékük a városról egy gomolygó füstfelhő volt, amely a város pusztulásáról tanúskodott. Ahogy visszanéztek, láthatták Salamon egykoron dicsőséges templomát – teljesen letarolva. A pusztítás, amit akkor

láttak, mély nyomott hagyott lelkükben, és ahogy Babilonban előtörnek a szörnyű emlékek, nehezükre esik énekelni.

A zsoltáríró először is az edómiak ellen szól. Az edómiak Ézsau leszármazottai voltak, bizonyos értelemben a zsidók örök ellenségei, akik sokszor háborúztak is a zsidó néppel. Általában bárkihez csatlakoztak, aki csak hajlandóságot mutatott arra, hogy Izráelt megtámadja. Minden egyes alkalommal, amikor Izráelt megtámadták északi ellenségei, ők is támadásba lendültek délről. Amikor pedig Babilon támadta meg Izráelt, Edóm felől megérkeztek ők is, és arra biztatták Babilont, hogy pusztítsa el Jeruzsálemet:

„Romboljátok le, romboljátok le, egészen az alapjáig!” (7.vers).

Ebben a zsoltárban pedig azt kéri a zsoltáríró, hogy Isten fizessen meg nekik azért, amit tettek.

Az Úr igéje előre megjövendölte Babilon bukását. Mivel pedig Izráel népe olyan sokat szenvedett a babiloni fogság idején, a zsoltáríró boldogan várja Babilonnak, Isten ellenségének bukását.

Az Újszövetség arra tanít bennünket, hogy szeressük ellenségeinket. Azok az érzések tehát, amiknek ez esetben a zsoltáríró hangot ad, nem Isten érzései, olyan értelemben, hogy Isten soha nem gyönyörködik az ítéletben. Isten soha nem leli örömét abban, amikor kiönti ítéletét egy népre.

És mégis, mi oly gyakran alig várjuk, hogy Isten ítélete utolérje a gonoszokat, alig várjuk, hogy elérkezzen az ítélet napja. Isten azonban nem gyönyörködik az ítéletben, sokkal szívesebben tanúsítana irgalmat, hiszen irgalmas ő, és örökké tart szeretete.

Emlékezzünk csak vissza arra az esetre, amikor Isten elküldte Jónást Ninivébe, hogy figyelmeztesse Asszíria fővárosát Isten közelgő ítéletére. Jónás nem akart elmenni Ninivébe. Hogy miért?

Mert attól tartott, ha elmegy, esetleg bűnbánatot tart a nép, és Isten megkegyelmez nekik. Jónás ugyanis azt akarta, hogy Isten igenis öntse ki ítéletét az Asszíria népére, ő azt akarta, hogy Ninivét elpusztítsa az Úr. Annak érdekében tehát, hogy ezt bebiztosítsa, elindult az ellenkező irányba abban a reményben, hogy elfuthat Isten elhívása elől.

Később pedig, amikor végül beadta a derekát és elment Ninivébe, a város lakói pedig valóban bűnbánatot tartottak, zsákruhát öltöttek és hamut szórtak fejükre, az Úr pedig irgalmas volt hozzájuk, Jónás megharagudott Istenre. Kiment a városból, leült egy fa alá és arra kérte Istent, hogy pusztítsa el őt. Erre Isten megkérdezte tőle, vajon igaza van-e, hogy haragszik.

Jónás pedig csak azt ismételte: „Tudtam, hogy ez fog történni, éppen ettől tartottam. Tudtam, hogy megbánják bűneiket, te pedig megkegyelmezel nekik és nem pusztítod el őket.” Jónás tehát dühös volt, mert Isten nem öntötte ki rájuk az ítéletét. Isten azonban nem önti ki ítéletét elhamarkodottan.

Véleményem szerint gyakran rossz kép él bennünk Istenről: azt gondoljuk, hogy ott áll fölöttünk egy farkósbottal, és csak arra vár, hogy lesújtson ránk, ha egy rossz mozdulatot teszünk. Isten azonban nem ilyen: alig várja, hogy kiönthesse ránk irgalmát. Csak arra vár, hogy mi erre lehetőséget biztosítsunk neki. Csak arra vár, hogy megbánjuk bűnünket, hogy azután azonnal megbocsáthasson nekünk.

A zsoltáríró tehát boldogan várja Babilon jövőd pusztulását, ezzel azonban nem Isten érzéseinek ad hangot. És ugyanis biztos vagyok abban, hogy Isten nem gyönyörködik az ítéletben, hanem inkább siratja azt.

Jézus esetében is azt látjuk, hogy siratja Jeruzsálemet. Miért? Azért mert tudta, hogy a város ítélet alá kerül majd: „*Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölsz a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!*” (Máté 23:37).

„Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak, földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét” (Lukács 19:42-44).

Jézus siratja Jeruzsálemet, amikor az eljövendő ítéletről szól. Nem káröröm sugárzik Jézusból, nem azt mondja: „Rendben, most végre rendezem a számlát. Ti elutasítottatok engem, és keresztre feszítettetek, végre számolunk! Majd meglátjuk, hogy teszik-e nektek a rómaiak sanyargatása!”

Nem, Jézus egyáltalán nem ezt mondja. Jézus siratja Jeruzsálemet. Jézus sír, mert látja, hogy az emberek cselekedetei teszik szükségessé Isten ítéletét. Jézus azonban siratja az eljövendő ítéletet. Én pedig biztos vagyok abban, hogy amikor Isten arra kényszerül, hogy kiöntse ítéletét, mindig szomorú szívvel teszi azt.

138. Zsoltár:

„Magasztallak, Uram, teljes szívemből, istenekkel szemben is csak rólad énekelek! Leborulok szent templomodban, és magasztalom nevedet hűséges szeretetedért, mert mindennél magasztosabbá tetted nevedet és beszédedet” (1-2. vers).

Dávid ebben a zsoltárban teljes szívéből dicséri Istent az ő hűséges szeretetéért, az igazságáért és beszédeért, amit mindennél magasztosabbá tett Isten.

Károli fordításában pedig így hangzik a 2. vers második fele: „Mert minden neveden felül felmagasztalád a te beszédedet.”

A világon egy név sem fogható Isten nevéhez. Az ószövetségi időkben a zsidók olyan nagy becsben tartották ezt a nevet, hogy soha nem voltak hajlandók kiejteni Isten nevét. Úgy érezték ugyanis, hogy egy ember sem méltó arra, hogy

kiejtse Isten nevét. Amikor pedig az írásokat másolni kezdték, amikor Isten nevéhez értek, csak a mássalhangzókat másolták le, a magánhangzókat pedig kihagyták, hogy aki az írásokat másolta még a fejében se ejthesse ki Isten nevét, hiszen egy pusztán mássalhangzókból álló szót nem lehetett kiejteni. Az írások felolvasásakor pedig, amikor Isten nevéhez értek, lehajtották a fejüket és elkezdték Istent imádni.

Ahogy végighaladtunk a Zsoltárok könyvén, bizonyosan észrevettétek, mekkora hangsúlyt fektetnek az zsoltárírók Isten nevére.

„Erős torony az Úr neve, oda fut az igaz, és védelmet talál”
(Példabeszédek 18:10).

Mivel tehát olyan nagy becsben tartották Isten nevét, nem írták ki a teljes szót, csupán a mássalhangzókat: YHVH. A magánhangzókat készakarva hagyták ki, hogy az emberek még csak kísértést se érezhessenek a szó kiejtésére.

De Isten maga soha nem kérte ezt az emberektől, mindez sokkal inkább egy vallási hagyomány volt. És valóban, számos olyan dolog van, amit nem kér tőlünk Isten, de az ember azt vallási hagyománnyá tette. Így pedig olyan dolgokat is teszünk a vallási hagyományokat követve, amelyeket nem feltétlenül Isten kér tőlünk.

Úgy tűnik, az ember mindig szükségét érzi annak, hogy valamiféle vallási hókuszpókusszá alakítsa a dolgokat ahelyett, hogy úgy fogadná el azokat, ahogy vannak. Mi tehát nem ismerjük egészen pontosan a YHVH szó kiejtését, de valószínűleg „Yahve”. Egyesek szerint inkább „Yahova” – a helyes kiejtésről mind a mai napig folynak teológiai viták. Úgy tűnik, hogy a „Yahova” kiejtése a szónak későbbi, a 16. századból származik, és „Yahve” a helyes kiejtése Isten nevének.

„Ya” Isten nevének rövidített formája, így is utaltak Istenre, és sok olyan név volt, amelyben szerepelt a „ya”. Yahósafát, Józsué, vagyis Yashua.

A „Yashua” névnek, ami annyit jelent, hogy „Yahve az üdvösség”, a görögben a Jézus név felel meg. Jézus tehát Isten egyik nevét kapta meg: Yashua – Yehova lett a mi üdvösségünk.

Az Újszövetségben a következőket olvashatjuk: *„Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya isten dicsőségére”* (Filippi 2:9-11).

„Azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb”, és mégis, bármennyire is fontos Jézus neve, és bármennyire is dicsőséges is az, Isten még a nevéénél is jobban felmagasztalta beszédét.

Jézus azt mondta: *„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el”* (Máté 24:35). Ahogy Isten tiszteli beszédét, igéjét, nekünk is tisztelnünk kell azt.

A harmadik versben a zsoltáríró így folytatja: *„Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél. Téged magasztal, Uram, a föld minden királya, amikor meghallják szád mondásait”* (3-4. vers) – itt megint Isten Igéjére utal. *„Énekelni fogok az Úr útjairól, mert nagy az Úr dicsősége. Bár fenséges az Úr, meglátja a megalázottat, és messziről megismeri a fennhéjázót”* (5-6.vers).

Itt ismét jó példáját látjuk a zsidó költészet egyik fő jellemzőjének, a gondolatpárok szembeállításának: *„bár fenséges az Úr, meglátja a megalázottat, és messziről megismeri a fennhéjázót”* (6.vers).

„Ha szorult helyzetben vagyok is, megtartod életemet. Haragos ellenségeim ellen kinyújtod kezedet, jobbod megsegít engem. Az Úr javamra dönti el ügyemet. Uram, örökké tart szereteted, ne hagyd el kezéd alkotásait! (7-8. vers).

Szeretem ezt az igeverset: „Az Úr javamra dönti el ügyemet”, vagyis véghezviszi a rám vonatkozó dolgokat, ő majd munkálkodik az ügyemben, mert „Uram, örökké tart szereteted.” Végül egy utolsó imádsággal zárja a zsoltáríró: „ne hagyd el kezed alkotásait!”

139. Zsoltár:

„A karmesternek: Dávid zsoltára” (1.vers).

Ez az zsoltár Dávid imádsága Istenhez. Dávid így kezdi:

„Uram, te megvizsgálsz, és ismersz engem.”

Dávid rádöbben, hogy Isten teljesen, tökéletesen ismeri őt.

„Tudod ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat” (2.vers).

A héber eredetiben ez azt jelenti: „Te már akkor ismered a gondolataimat, mielőtt azok megjelennek a fejemben. Ismered azokat a folyamatokat is bennem, amelyek az egyes gondolatokhoz vezetnek.”

„Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra” (3. vers).

Vagyis: „amikor sétálok, körülveszel engem, amikor lefekszem, akkor is körülveszel, minden oldalról körülfogtál engem.”

Pál apostol is azt mondja: „mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk” (Apcsel 17:28). Isten jelenléte kiterjed az életem minden területére, Isten mindenütt jelen van.

„Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram” (4.vers).

Isten tökéletesen ismer engem.

„Minden oldalról körülfogtál, kezemet rajtam tartod” (5.vers).

Mintha ezt mondaná Dávid: „Ha visszanézek, látom, hogy Isten keze vezetett engem. Ha előre nézek, látom Isten tervét, és most is érzem Isten kezét az életemen. A múltam, a jelenem és a jövőm mind Istenben van.”

„Minden oldalról körülfojtál, kezedet rajtam tartod.”

„*Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni*” (6.vers).

Milyen tudásról, milyen ismeretről van itt szó? Az önismeretről. Nagyon kevés ember ismeri önmagát igazán. Oly sokáig rejtegettük önmagunkról az igazságot, hogy már mi sem ismerjük önmagunkat igazán.

„*Csalárdabb a szív mindennél, javithatatlan, ki tudná megismerni?*” (Jer. 17:9). Isten mégis azt mondja, hogy ő megvizsgálja az emberek szívét. De vajon ki ismeri cselekedeteink igazi indíttatását? Isten látja azt is.

Mi nagy hangsúlyt fektetünk az emberek cselekedeteire, Isten azonban a cselekedeteink indíttatására fekteti a hangsúlyt. Lehetséges ugyanis, hogy bár valaki megfelelően cselekszik, helytelen indíttatásból teszi azt. Istent pedig cselekedeteink indíttatása érdekli.

„*Vigyázzatok: a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket*” (Máté 6:1). Más szóval, ne az emberek elismerése motiváljon benneteket. Vigyázzatok, hogy ne ez legyen mozgatórugótok, mert Jézus azt mondta, hogy azok „*megkapták jutalmukat*” (Máté 6:2). Jézus is olyan embereket említ, akik a helyes dolgot tették: adakoztak, imádkoztak, böjtöltek, de mindezt nem megfelelő indíttatásból tették, így nem jár cselekedetükért elismerés és jutalom Istentől. Isten ugyanis az ember szívét nézi, illetve az ember motivációját.

„*Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár rosszat*” (2Kor. 5:10), és cselekedeteink a tűzben próbáltatnak majd meg.

„De Uram, mennyi mindent tettünk érted! Sztárok voltunk a TV-ben, csodálatos dolgokat tettünk érted!” Jézus pedig így válaszol majd: *„Nem tudom, honnan valók vagytok, távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők!”* (Lukács 13:25). Helytelen volt a motivációjuk, amit tettek azért tették, hogy kivívják az emberek elismerését, dicséretét.

Itt tehát azt mondja a zsoltáríró, hogy önmagunk ismerete túl magas tudás, nem tudja felfogni, elérni.

„Hova menjek lelked elől? Orcád elől hova fussak? Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is ott vagy” (7-8. vers).

Isten mindenütt jelen van, jelenléte betölti a világmindenséget. Sehol sem rejtőzhetünk el Isten elől. *„mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk”* (Apcsel 17:28).

„Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem. Ha azt gondolnám, hogy elnyel a sötétség, és éjszakává lesz körülöttem a világosság: az a sötétség nem lenne elég sötét neked, az éjszaka világos lenne, mint a nappal, a sötétség pedig olyan, mint a világosság” (9-12. vers).

Vagyis Isten szemében nincs különbség sötétség és világosság között: Isten elől nem rejtőzhetünk el a sötétségben, mert a sötétben is ugyanolyan jól lát bennünket, mint fényes nappal.

„Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy, csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt” (13-14. vers).

„Csodálatosak alkotásaid” – az idő múlásával egyre nyilvánvalóbbá válik, milyen csodálatos alkotás az ember, az emberi szervezet.

Nemrégiben jelent meg egy új könyv az Egyesült Államokban, amelynek címe „Fearfully and Wonderfully Made”. Szerzője egy orvos-misszionárius, aki egy leprakórházban dolgozott. A könyv nagyszerű, szerintem nagyon érdekes, ahogy orvosi szemszögből írja le a csodálatos emberi szervezetet.

„Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna, alaktalan testemet már látták szemeid, könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük” (15-16. vers).

Más szóval tehát Isten már tökéletesen ismert engem mielőtt megszülettem.

„Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma! Számolgom, de több a homokszemeknél, s a végén is csak nálad vagyok” (17-18. vers). A Károli-fordításban ezt olvashatjuk: *„És nékem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten!” (17. vers).*

Milyen kedvesek Isten gondolatai irántunk! Milyen sok van belőlük! Ha megszámolnánk őket, több lenne, mint a homokszem a tengerparton.

Itt Kaliforniában szívesen járok ki az óceán partjára: fogok egy marék homokot és figyelem, ahogy az ujjaim között lepereg a földre, kis dombocskát képezve. Van ebben valami, egyszerűen csak jó érzés. És ahogy a homokszemeket figyelem, ahogy szépen lassan földet érnek, elcsodálkozom: Isten többet gondol rám, mint amennyi homokszemet találunk a tengerpartokon! Mindegyik apró homokszem Isten egy velem kapcsolatos gondolatát jelképezi. Isten állandóan rám gondol!

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek” (Jer. 29:11).

Én pedig felnézek, előttem a végtelen hosszúságú tengerpart tele homokkal – és csak ámulni tudok: milyen kedvesek nekem a te gondolataid Uram!

Ezután a zsoltáríró a bűnösökről ír, akiket Isten el fog pusztítani. *„Bár megölnéd, Istenem, a bűnöst, és távoznának tőlem a vérontó emberek! Akik csalárdul beszélnek rólad, ellenségeid, hazugul mondják ki nevedet. Ne gyűlöljem-e gyűlölőidet, Uram? Ne utáljam-e támadóidat? Határtalan gyűlölettel gyűlölöm őket, hiszen nekem is ellenségeimmé lettek”* (19-22. vers).

Ezután következik a zsoltáríró kérése: *„Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat!”* (23. vers).

Ki az, aki így imádkozik: „Vizsgáld meg, Istenem, és ismerd meg gondolataimat”? Az az ember, aki megértette, hogy nem ismeri önmagát. Ő mondja: „Uram, próbáld meg, ismerd meg a szívemet!” „Nézd meg, nem járok-e téves úton” – mert elpusztítod majd a gonoszokat, én pedig nem akarok az ő sorsukra jutni. „Uram, vizsgáld meg, van-e valami a szívemben, ami nem kedves előttem!”

A Szentlélek életünkben végzett munkája során nemcsak Krisztust fedti fel előttünk, hanem önmagunkat is megmutatja nekünk. Milyen gyakran mutatja meg nekem is a Szentlélek az igazságot önmagammal kapcsolatban! Amikor egy bizonyos módon reagálok egy adott helyzetben, a Szentlélek rámutat, hogy helytelen volt a reakcióm, hogy nem krisztusi volt a válaszom, hogy nem szeretetben reagáltam, hanem feldühödtem.

Az első reakcióm pedig erre az szokott lenni, hogy „igen, feldühödtem, mégpedig jogosan!” De a Szentlélek tovább munkálkodik bennem, és felfedi előttem életem egyes területeit, amelyeket még nem vittem oda a kereszthez, amelyek még nem formáltak Jézus Krisztus képmására, ahol még én vagyok az úr, amelyek felett azonban Isten szintén szeretne győzedelmeskedni. A

Szentlélek tehát rávilágít életünk azon területeire, amelyek nem kedvesek Isten előtt.

Végül a zsoltáríró így fejezi be imáját: „és vezess az örökkévalóság útján!” (24. vers).

Mintha azt mondaná: „Vezess az élet útján, az örök élet útján!”

Egy dologban nem szeretnék megtévesztés áldozatává válni: az örökkévaló sorsom kérdésében. Pedig milyen sok embert megtévesztenek ebben a kérdésben! Ezek az emberek egy másik ember szavában bíznak, valamiféle vallási vezető szavában, vagy talán egy karizmatikus vezető szavában, akinek olyan erős a kisugárzása. Ezek a vezetők pedig arra biztatják az embereket, hogy őket kövessék, miközben agymosásnak vetik alá követőiket és robotot faragnak belőlük.

És mégis, milyen sok ember vakon követi őket ma is, abban a tudatban, hogy az élet útján járnak. Szerintük mindenki más rossz úton jár, csak náluk van az igazság, csak ők járnak világosságban. Szerintük minden gyülekezet hazudik, csak ők mondanak igazat, mert egyedül ők ismerik az igazságot. Az emberek pedig vakon követik őket.

Még a gyülekezeteken belül is azt látjuk, hogy sok ember a gyülekezetbe veti bizalmát: azt gondolja, hogy ha tagja egy gyülekezetnek, vagy ha őt csecsemő korában megkeresztelték, ez egyenlő az örök élettél. Ezek az emberek egy tévhitben élnek örökkévaló sorsukat illetően. „Vezess az örökkévalóság útján”, mert nem akarom, hogy megtéveszsenek ebben a kérdésben, nem akarom, hogy becsapjanak, gondoskodni akarok arról, hogy biztosan az örökkévalóság útján járok, mert *„van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet”* (Példabeszédek 14:12). Én nem akarok azon az úton járni, abban a hitben, hogy nekem van igazam, hogy azután az árokban végezzem.”

140. Zsoltár

„A karmesternek: Dávid zsoltára” (1. vers).

„Ments meg, Uram, a gonosz emberektől, oltalmazd meg az erőszakos emberektől, akik rosszat terveznek szívükben, minden nap háborúságot szítanak! Nyelvük éles, mint a kígyóé, viperaméreg van ajkukon. (Szela.)

Őrizz meg, Uram, a bűnösök hatalmától, oltalmazd meg az erőszakos emberektől, akik jártomban el akarnak gáncsolni! Őrt vetettek nekem a gögös emberek, köteleket és hálót feszítettek ki, az út mentén csapdát állítottak nekem. (Szela.)

Te vagy Istenem- mondom az Úrnak -, figyelj hát, Uram, könyörgő szavamra! Én Uram, Uram, hatalmas szabadítóm, te véded fejemet a küzdelem napján. Ne teljesítsd, Uram, a bűnös kívánságát, ne engedd sikerülni terveit, ne fuvalkodhasson fel! (Szela.)

A körülöttem ólálkodók fejére zúduljon az a nyomorúság, amit ajkuk felidéz! Hulljon rájuk tüzes parázs, taszítsd őket vizes gödrökbe, hogy föl ne kelhessenek! Ne maradjon meg a rágalmazó a földön, az erőszakos embert üldözze gonoszsága, míg össze nem roskad! Tudom, hogy az Úr felkarolja a nyomorultak ügyét, a szegények jogát. Csak az igazak magasztalják nevedet, a becsületesek maradnak meg színed előtt” (2-14. vers).

Örülök, hogy nem vagyok Dávid ellensége, mert ebben a zsoltárban szívből kéri az Urat, hogy bánjon el velük. Dávid az a fajta ember volt, akit vagy nagyon szerettek, vagy nagyon gyűlöltek.

Nehéz volt Dáviddal kapcsolatban bárkinek is passzivitásba burkolóznia. Sok hűséges barátja volt, de sok ádáz ellensége is, akik az életére törtek. Úgy tűnik tehát, hogy zsoltáraiban folyamatosan segítséget kér Istentől az ellenségeivel szemben, illetve azt kéri, hogy Isten öntse ki ítéletét ellenségeire.

„Csak az igazak magasztalják nevedet, a becsületesek maradnak meg színed előtt” (14. vers).

141. zsoltár.

„Dávid zsoltára. Hozzád kiáltok, Uram, siess segítségemre, figyelj szavamra, ha kiáltok hozzád! Jussom eléd imádságom, mint illatáldozat, imára emelt kezem, mint esti áldozat!” (1-2. vers).

Ebben a zsoltárban Dávid szellemi értelemben utal az ószövetségi áldozatokra, amikor ezt kéri az Úrtól: „Jussom eléd imádságom, mint illatáldozat.”

Az illatáldozat, amelyet a Szentsátorban, később pedig a Templomban ajánlottak fel, az imádság jelképe volt. Az oltárról felszálló édes illat a szentek imáit jelképezte. A szentek imái édes illatként szálltak fel Istenhez, vagyis Isten gyönyörködött gyermekeinek imádságaiban.

Az Újszövetségben, a Jelenések könyvének ötödik fejezetében, amikor Jézus átveszi a könyvet az Atya jobb kezéből, aki a trónon ül, a huszonnégy vén előlép aranycsészével a kezében tele füstölőszerral: *„a szentek imádságai ezek”* (Jel. 5:8). Ezt pedig felajánlják Isten trónja előtt.

Az Ószövetségben a papok apró csészékben mutatták be Istennek az illatáldozatot, a mennyben pedig ugyanezt láthatjuk, ez pedig nem véletlen, hiszen a földi Templom a menny mintájára épült.

Isten az Ószövetségben újra meg újra kihangsúlyozta Mózesnek, hogy pontosan kövesse utasításait a Szent Sátor megépítésénél, mert az az Úr szerint a menny mintájára épül.

A pap tehát kis csészében felajánlotta az illatáldozatot Istennek az oltár előtt, és mindez a mennyei történéseket szimbolizálja, ahol a huszonnégy vén illatáldozatot ajánl fel Isten trónja előtt a Jelenések könyvében.

Dávid is azt mondja tehát, hogy *„jussom eléd imádságom, mint illatáldozat, imára emelt kezem, mint esti áldozat!”* (2. vers).

„Uram, tégy zárat a számra, őrizd ajkaim nyílását!” (3. vers).

Ó, igen, kérlek Uram! Hányszor mondtam már én is valamit, amit már akkor megbántam, amikor még végig sem mondtam! De amit egyszer kimond az ember, azt nem szívhatja vissza.

„Uram, tégy zárat a számra, őrizd ajkaim nyílását! Nem engedd, hogy szívem rosszra hajoljon, hogy bűnös dolgot műveljek a gonosztevőkkel együtt, finom falatjaikból nem akarok enni. Ha igaz ver engem, szeretetből van az. Olaj a fejemnek még a feddése is. Akik pedig gonoszságban élnek, azokért még imádkozom is” (3-5. vers).

Mintha azt mondaná Dávid: „Ha igaz ver engem, az jó nekem, az szeretetből van.”

Az Ige azt írja: „jó szándékúak a baráttól kapott sebek” (Példabeszédek 27:6). Néha el kell beszélgetnünk fájdalmas személyes dolgokról barátainkkal, és bizony nehéz arról beszélni, és fáj, de jó szándékúak a baráttól kapott sebek, mert szeretetből ejtik rajtunk.

„És ha majd bírják a sziklafalon letaszítják őket, akkor értik meg, milyen szépek voltak mondásaim. Mint amikor barázdát hasítanak a földön, úgy szórják csontjaikat a sír szájába. De én rád tekintek, én Uram, Uram! Hozzád menekülök, ne vedd el életemet! Őrizz meg a törtől, amelyet nekem vetettek, a gonosztevők csapdáitól! A bűnösök beleesnek saját hálójukba, én pedig elkerülöm azt” (6-10. vers).

142. zsoltár.

„Dávid tanítókölteménye. Imádság abból az időből, amikor a barlangban volt” (1. vers).

Kétségkívül az abduhami barlangról van szó, akkor bujkált ott, amikor Saul elől menekült.

„Hangosan kiáltok az Úrhoz, hangosan könyörgök az Úrhoz. Kiöntöm előtte panaszomat, elmondom neki nyomorúságomat. Amikor elcsügged a

lelkem, te akkor is ismered utamat. Tört vetettek nekem az ösvényen, amelyen járok. Tekints jobb kezem felé, és lásd meg, hogy senki sem akar észrevenni! Elveszett minden menedékem, senki sem törődik velem. Hozzád kiáltok, Uram, és ezt mondom: Te vagy oltalmam, te vagy osztályrészem az élők földjén. Figyelj esedezéseimre, mert igen nyomorult vagyok! Ments meg üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálam! Hozz ki engem a börtönből, hogy magasztalhassam nevedet! Körém sereglenek majd az igazak, amikor jót teszel velem” (2-8. vers).

A zsoltár Dávidra jellemzően melankolikus, szomorú hangulatban kezdődik, de teljes bizonyossággal ér véget: „Körém sereglenek majd az igazak, amikor jót tesz velem.”

143. zsoltár.

„Dávid zsoltára. Uram, hallgasd meg imádságomat, figyelj könyörgéseimre! Hallgass meg, mert hű és igaz vagy te! Ne szállj perbe szolgáloddal, hiszen egy élő sem igaz előtted!” (1-2. vers).

Mintha azt mondaná itt Dávid: „Uram, nem igazságot akarok önmagam számára – azt csak ellenségeimnek kívánom – én irgalmat kérek, mert egy élő sem igaz előtted.”

„Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent” (Róma 3:11). Ez egy meglehetősen általános kijelentés, amely mindenkire vonatkozik.

„Mert ellenség üldöz engem, földre tiporja életemet, sötétségbe taszít, mint a régen meghaltakat. Lelkem elcsüggedt bennem, szívem megdermedt bensőmben. Visszaemlékezem a régi napokra, végiggondolom minden tettetted, elmélkedem kezed alkotásain” (3-5. vers). Visszaemlékezem – végiggondolom – elmélkedem. *„Imádkozva nyújtom feléd kezem, lelkem utánad eped, mint a kiszikkadt föld (Szela.)” (6. vers).*

Ez az egyik oka annak, amiért az Ige Isten szíve szerint való férfiként utal Dávidra: mindig szomjazott az Úrra.

Jézus a következőket mondta: „*Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek*” (Máté 5:6).

Dávid itt azt mondja: „*lelkem utánad Eped, mint a kiszikkadt föld.*”

„*Siess, Uram, hallgass meg, mert odavan a lelkem. Ne rejtsd el orcádat előlem, mert olyan leszek, mint a sírba leszállók! Hadd halljam minden reggel, hogy hűséges vagy, hiszen benned bízom! Ismertesd meg velem, melyik úton járjak, mert hozzád vágyódik lelkem*” (7-8. vers).

„*Ments meg ellenségeimtől, Uram, nálad keresek oltalmat! Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton! Tartsd meg életemet nevedért, Uram, hozz ki engem a nyomorúságból a te igazságodért!*” (9-11. vers).

Milyen fontosak is ezek az imádságok: „Uram, ments meg, és taníts akaratom teljesítésére. Vezess engem a helyes úton és tartsd meg életemet!”

„*Némítsd el ellenségeimet a te hűségedért! Pusztítsd el azokat, akik életemre törnek, mert a te szolgád vagyok én!*” (12. vers).

144. zsoltár. Ez is Dávid zsoltára. Sokan viszont felháborodnak ezt a zsoltárt olvasva, mert Dávid itt azért ad hálát Istennek, hogy olyan szívós harcossá tette őt.

„*Dávidé. Áldott az Úr, az én kösziklám, aki harcolni tanítja kezemet, hadakozni ujjaimat. Jótevőm és erősségem, váram és megmentőm ő, pajzsom, akihez menekülhetek, aki népeket vet alá. Ó, Uram, micsoda az ember, hogy törődsz vele, az emberfia, hogy gondolsz rá?*” (1-3. vers).

Érdekes kérdés. Micsoda az ember, hogy Isten gondol rá? Ezen a ponton lapozzunk vissza egy másik zsoltárhoz, amelyben Dávid ezt írja: „*Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda*

a halandó – mondom -, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?” (Zsoltárok 8:4).

A hatalmas világegyetemhez képest, micsoda az ember? Egy apró porszem ezen az aprócska Föld nevű bolygón a Tejút egyik csücskében a több milliárd galaxis egyikében.

Itt vagyok apró porszemként, és mégis, az az Isten, aki az egész hatalmas világegyetemet megteremtette, gondol rám. Nem általános értelemben azonban, hanem nagyon is konkrétan.

Jézus azt mondta, hogy Isten annyira odafigyel teremtményeire, hogy bár *„a verébnek párja egy fillér, és egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudtán kívül. Nektek pedig még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva”* (Máté 10:29,30).

Isten az életed legkisebb részletére is odafigyel. Semmi nem kerüli el figyelmét. Ki vagyok én, hogy Isten gondol rám?

„Az ember a lehelethez hasonló, napjai tűnő árnyékhoz” (4. vers).

Az élet oly rövid és mulandó, az ember a lehelethez hasonló, és Isten mégis gondol rám, mégis fontos vagyok neki.

„Hajlítsd le az eget, Uram, és szállj le, érintsd meg a hegyeket, hogy füstölögjenek! Villogtasd villámaidat, szórjad azokat, lödd ki nyilaidat, röptsd szét őket! Nyújtsd le kezedet a magasból, szabadíts meg, ments ki engem a nagy vizekből, az idegenek hatalmából, akiknek szája hiábavalóságot beszél, jobb kezük csak álnokságot művel! Új éneket éneklek neked, Istenem, tízhúrú lanton zengedezek neked. Te adsz győzelmet a királyoknak, szolgálát, Dávidot is megszabadítottad a gyilkos fegyvertől. Szabadíts meg, ments ki engem az idegenek hatalmából, akiknek szája hiábavalóságot beszél, jobb kezük csak álnokságot művel! Fiaink legyenek olyanok ifjúkorukban, mint a nagyra nőtt palánták, leányaink pedig, mint a faragott oszlopok, amilyenek a palotákban vannak” (5-12. vers).

„Szinültig telt raktáraink ontsanak mindenféle jót, juhaink a legelőkön szaporodjanak ezer-, sőt tízezerannyira! Marháink legyenek kövérek, ne érje őket baj, ne vetéljenek el! Ne legyen jajveszékelés a tereken! Boldog nép az, amelynek így megy a sora. Boldog nép az, amelynek az Úr az Istene!” (13-15. vers).

145. zsoltár.

„Dávid dicsérete. Magasztallak téged, Istenem, királyom, áldom nevedet mindörökké. Mindennap áldalak téged, dicsérem nevedet mindörökké. Nagy az Úr, méltó, hogy dicsérik, nagysága felfoghatatlan” (1-3. vers).

Ó, milyen gazdagon árasztja ki ránk irgalmát és kegyelmét! Nagysága felfoghatatlan.

„Nemzedékről nemzedékre dicsérik műveidet, hirdetik hatalmas tetteidet. Fenségeden, ragyogó dicsőségeden és csodálatos dolgaidon én is elmélkedem. Elmondják, milyen félelmes hatalmad, én is felsorolom tetteidet” (4-6. vers). „Áradoznak, emlékezve nagy jószágodra, és örvendeznek igazságodnak” (7. vers). „Kegyelmes és irgalmas az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy” (8. vers).

Láthatjuk tehát, hogy ez a kijelentés nemcsak az Újszövetség istenére vonatkozik, hanem az Ószövetség Istenére is: ugyanarról az Istenről van szó, nem pedig két különböző Istenről.

„Jó az Úr mindenkire, irgalmas minden teremtményéhez. Magasztal, Uram, minden teremtményed, és híveid áldanak téged. Elmondják, hogy országod milyen dicsőséges, és beszélnek hatalmadról, megismertette az emberekkel az Úr hatalmas tetteit, országa ragyogó dicsőségét. Országod örökkévaló ország, uralkodásod nemzedékről nemzedékre tart” (9-13. vers).

„Támogat az Úr minden elesettet, és fölegyenesít minden görnyedezőt” (14. vers.).

„Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket” (Jakab 4:10). Ugyanezt az elképzelést látjuk itt is: felegyenesíti a görnyedezőt, de

ellenáll a gőgösnek. *„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik”* (Máté 23:12). Támogat az Úr minden elesettet.

Pál a következőket mondta: *„Ki vagy te, hogy más szolgája felett ítélkezel? Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa”* (Róma 14:4).

Számomra vigaszt nyújt az a tudat, hogy gyengeségemben Isten megtart engem, hogy ne essek el.

„Mindenki várakozva néz rád, és te idejében adsz neki eledelt. Kinyitod kezedet, és kielégítesz minden élőlényt kegyelmesen. Az Úrnak minden útja igaz, és minden tette jóságos” (15-17. vers).

Korábban azt olvashattuk, hogy *„kegyelmes és irgalmas az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy. Jó az Úr mindenkihez, irgalmas minden teremtményéhez”,* itt pedig azt írja az Ige, hogy *„az Úrnak minden útja igaz, és minden tette jóságos.”* A Sátán azonban folyamatosan megkérdőjelezi Isten igaz voltát, és ezt kérdezi: *„Hogyan engedheti a szeretet Istene, hogy vakon szülessenek gyermekek? Hogyan küldheti a szeretet Istene pokolra az embereket?”*

„Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja. Teljesíti az istenfélők kívánságát, meghallja kívánságukat, és megsegíti őket” (18. vers).

Isten teljesíti az istenfélők kívánságát: *„Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!”* (Zsoltárok 37:4).

„Megtartja az Úr mindazokat, akik őt szeretik, de a bűnösöket mind elpusztítja. Az Úr dicséretét hirdeti ajkam, áldja mindenki az ő szent nevét mindörökké!” (20-21. vers).

A további zsoltárok az úgynevezett hallel-zsoltárok, amelyek hallelujával kezdődnek és hallelujával fejeződnek be a héber eredetiben.

146. zsoltár.

„Dicsérjétek az Urat! Dicsérd, lelkem, az Urat! Dicsérem az Urat, amíg élek, zsoltárt zengek Istenemnek, míg csak leszek. Ne bízzatok az előkelőkben, egy emberben sem, mert nem tud megtartani. Ha elszáll a lelke, visszatér a földbe, és azonnal semmivé válnak tervei. Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében, az Úrban van a reménysége, aki az eget és a földet alkotta, meg a tengert, és ami csak bennük van, ő meg is tart hűségesen mindenkor. Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, kenyeret ad az éhezőknek. Kiszabadítja a foglyokat az Úr. Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr fölegyenesíti a görnyedezőket, az Úr szereti az igazakat. Az Úr őrzi a jövevényeket, támogatja az árvát és az özvegyet, de a bűnösöket tévútra vezeti. Mindörökké uralkodik az Úr, a te Istened, ó Sion, nemzedékről nemzedékre. Dicsérjétek az Urat!”

Az Úrról ezeket a dolgokat jelenti ki Dávid: Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében, az Úrban van a reménysége, aki az eget és a földet alkotta...ő meg is tart hűségesen mindenkor. Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, kenyeret ad az éhezőknek, kiszabadítja a foglyokat...megnyitja a vakok szemeit...fölegyenesíti a görnyedezőket” – mindez a Királyság idejére utal. *„Mindörökké uralkodik az Úr, a te Istened, Ó Sion, nemzedékről nemzedékre.”*

147. zsoltár.

„Dicsérjétek az Urat! Milyen jó Istenünkről énekelni, milyen gyönyörű a szép dicséret! Felépíti Jeruzsálemet az Úr, összegyűjti a szétszóródott Izráelt. Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket. Megszabja a csillagok számát, nevet ad mindegyiknek” (1-4. vers).

„Nebet ad mindegyiknek” – ez nagyon tetszik nekem! Fiatal korom óta amatőr csillagász vagyok, mert mindig nagyon érdekelt a világegyetem. Az egyetemen minden hónapban ellátogattam a legközelebbi obszervatóriumba, és mindig lenyűgözött a világegyetem hatalmas mérete, mert számomra ez Isten hatalmáról tanúskodott. Becslések szerint annyi csillag lehet a világegyetemben, mint ahány homokszem a föld tengerpartjain.

Egyes becslések szerint tíz a huszonötödiken számú csillag van a világegyetemben. A Tejút, amelynek a része a mi naprendszerünk is, mindössze egy a sok-sok galaxis között a világegyetemben, sőt mindig újabb és újabb galaxisokat fedezünk fel. Az egyes galaxisokban pedig több milliárdnyi csillagot találunk.

Elég ha magát a Tejutat pásztázzuk végig tüzetesebben egy tiszta nyári éjszakán a hegyről vagy a sivatagból: több milliárd csillag fényét láthatjuk, amely a Tejutat alkotja. Isten „megszabja a csillagok számát.” Mi viszont csak találgathatunk. Érdekes, hogy amikor a csillagászat még gyerekcipőben járt, néhány tudós azzal töltötte az éjszakát, hogy csillagokat számolt. Néhány korai csillagász ki is jelentette, hogy 6126 csillag van az égen. Később egy másik csillagász módosította ezt az eredményt, ő 6232 csillagot vélt felfedezni az égen.

A csillagok számát tehát sokáig igencsak alacsonyra becsülték, amíg meg nem jelent a teleszkóp, a tudósok pedig rádöbbenek, hogy megszámlálhatatlanul sok csillag van az égen. Érdekes, hogy a Biblia kezdettől fogva ezt állította. Isten a következőket mondta Ábrahámnak: *„Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Ennyi utódod lesz!”* (1Mózes 15:5). A csillagokat lehetetlenség megszámlálni, Isten is kijelentette ezt, bár ő ismeri a számukat, ő „megszabja a csillagok számát.”

Mi azonban csak találgathatunk, egyes becslések szerint tíz a huszonötödiken, de az is lehet, hogy tíz az ötvenedikén, nem tudjuk biztosan. Isten azonban ismeri a csillagok számát, sőt mi több, „nevet ad mindegyiknek.”

De itt nem arról van szó, hogy azt mondja a csillagoknak: „Hé, Joe, hé Jim és Jeff!” Isten azt mondta Jóbnak: „Össze tudod-e kötni a Fiastyúk szálait? A Kaszás-csillag köteleit meg tudod-e oldani?” (Jób 38:31). Ezután pedig még utal Isten az állatöv csillagaira, illetve a Nagymedvére is. Isten tehát komoly szakkifejezésekkel illeti a csillagokat, azt a sok milliárd csillagot.

A zsoltáriró így folytatja:

„Nagy a mi Urunk és igen erős, bölcsessége határtalan” (5. vers).

Bizony határtalannak is kell lennie ahhoz, hogy minden csillag nevét ismerje!

„Támogatja az Úr az alázatosakat, de porig alázza a bűnösöket” (6. vers).

Itt ismét azt látjuk, hogy Isten felmagasztalja az alázatosakat.

„Zengjétek hálaéneket az Úrnak, énekeljétek hárfakísérettel Istenünknek! Ő az, aki beborítja felhőkkel az eget, esőt bocsát a földre, fűvet sarjaszt a hegyeken. Eledelt ad az állatoknak, a károgó hollóknak is. Nem a lovak erejében leli kedvét, nem a férfi izmaiban gyönyörködik. Az istenfélőkben gyönyörködik az Úr, azokban, akik az ő szeretetében bíznak. Jeruzsálem, dicsőítsd az Urat, Sion, dicsérd Istenedet! Mert ő erős zárat tett kapuidra, megáldotta benned lakó fiaidat. Békét szerzett határaidon, a búza legjavával tart jól téged. Elküldi parancsát a földre, beszéde gyorsan terjed. Olyan havat ad, mint a fehér gyapjú, olyan deret szór szét, amilyen a hamu. Darabokban dobálja a jeget, ki állhatja ki hidegét? De ha kibocsátja szavát, elolvasztja azokat, és ha szelet támaszt, már víz csörgedezik. Kijelentette igéjét Jákóbnak, rendelkezését és törvényeit Izraelnek. Egyetlen néppel sem bánt így, a többiek nem ismerik törvényeit. Dicsérjétek az Urat!” (7-20. vers).

148. zsoltár.

„Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Urat, ti mennyeiek, dicsérjétek a magasságban! Dicsérjétek őt, ti angyalai mind, dicsérje őt minden serege!

Dicsérje őt a nap és a hold, dicsérje minden fényes csillag! Dicsérik őt az egek egei, még a vizek is ott fönnek az égben! Dicsérik az Úr nevét, mert ő parancsolt, és azok létre jöttek” (1-5. vers).

Először is a zsoltáríró a teljes teremtést arra szólítja fel, hogy dicsérje az Urat: az angyalok, a csillagok, a bolygók, az egész világmindenség. Majd így folytatja:

„mindörökre helyükre állította őket, rendelkezést adott, melytől nem térnek el. Dicséritek az Urat, ti földiek, ti tengeri szörnyek, az egész óceán! Tűz és jégeső, hó és köd, parancsát teljesítő szélvihar, ti hegyek és halmok mindnyájan, gyümölcsfák és cédrusok, vadak és egyéb állatok, csúszómászók és szárnyaló madarak, ti földi királyok és minden nemzet, vezérek és a földnek bírái, ti ifjak a leányokkal, öregek a fiatalokkal együtt dicséritek az Úr nevét! Mert csak az ő neve magasztos, fensége a föld és az ég fölé emelkedik. Megnöveli népe hatalmát, dicsővé teszi minden hívét, Izráel fiait, a hozzá közel álló népet. Dicséritek az Urat!” (6-14. vers).

149. zsoltár.

„Dicséritek az Urat! Énekeljetek az Úrnak új éneket, dicséretet a hívek gyülekezetében! Örüljön alkotójának Izráel, Sion lakói örvendezzenek királyuknak! Dicséritek nevét körtáncot járva, énekeljetek neki dob és hárfakísérettel! Mert gyönyörködik népében az Úr, győzelemmel ékesíti fel az elnyomottakat. Vigadnak a hívek e dicsőségben, ujjonganak pihenőhelyükön. Szájuk Istent magasztalja, kezükben kétélű kard van. Bosszút állnak a népeken, megfenyítik a nemzeteket. Láncra verik királyaikat, vasbilincsbe előkelőiket. Így hajtják végre rajtuk az ítéletet, amely meg van írva. Dicső dolog lesz ez az Úr minden hívének. Dicséritek az Urat!” (1-9. vers).

A zsoltáríró arra buzdítja a népet, hogy dicsérik az Urat énekszóval, körtáncot járva, dob-és hárfakísérettel. Úgy gondolom, dicsőítési formáink gyakran túl kötötté válnak, pedig milyen nagyszerű lenne a dicsőítésben is a változatosság.

A zsidók nagyon vidám emberek, tele vannak étellel. Amikor Izraelben járok, mindig szívesen figyelem, ahogy az esti órákban a fiatal emberek eljönnek a rabbképzőből és a Siratófalnál táncolnak a szombat érkezését ünnepeelve. Izgalmas dolog látni, ahogy dicsérik Istent énekszóval, ahogy táncolnak és imádkoznak.

Másrészt viszont nem szeretnék olyan dolgokat reklámozni, amelyekre egyesek megpróbálták ráhúzni a dicsőítés fogalmát, pedig nem arról van szó. Úgy vélem, dicsőítésünknek soha nem önmagunkra kellene vonnia az emberek figyelmét, én viszont sok olyan embert láttam már életemben, akik elvileg az Urat dicsérték, valójában azonban magamutogatásukkal önmagukra vonták az emberek figyelmét.

Ezzel nem értek egyet. Véleményem szerint sohasem kéne magunkra vonnunk az emberek figyelmét, amikor Istent dicsérjük. Nem kéne például furcsa módon énekelnünk, vagy frusztrált operaénekesként megpróbálni brillírozni, mert így elvonjuk ez emberek figyelmét a zenéről, a dicsőítésről.

Akármilyen gyönyörű hangja is van az embernek, arra kéne törekednie, hogy hangja beleolvadjon a többiekébe, hogy ne vonja magára az emberek figyelmét, hogy ne rá figyeljenek az emberek, hanem Istenre. Úgy vélem, létezik egy arany középút, ezt kell megtalálnunk, hiszen van helye a táncnak, van helye a doboknak és a hárfakíséretnek és dicséretünk egyéb kifejezőeszközeinek.

Nagyon szeretem a zsidó táncokat, szeretem, hogy annyi élet van bennük, és olyan kifejezőerővel bírnak. Fontos azonban megtalálni az arany középutat, hogy amikor az Urat dicsérem, úgy tehessem, hogy azzal nem magamra hívom fel a figyelmet, hogy dicséretemet össze tudom hangolni a többiekével, bele tudom olvasztani azokba.

Azt hiszem, a mi gyülekezetünk sem találta meg még igazán az arany középutat, de törekednünk kell rá. Én nyitott vagyok arra, hogy másként is

dicsőítsünk, nem csak ülve dalokat énekelve, de azért hadd tegyem hozzá, hogy inkább vagyok ezen az oldalon, mint a másik szélsőségben.

150. zsoltár.

Szintén dicséretre buzdít számunkra talán különleges módokon:

„Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istent szentélyében, dicsérjétek a hatalmas égboltozaton! Dicsérjétek hatalmas tetteiért, dicsérjétek nagyságához méltóan! Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvolával! Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő cintányérral! Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!” (1-6. vers).

Nagyon szeretem azokat a fiatalembereket gyülekezetünkben, akik bátran kiléptek, és hasonló szolgálatokat indítottak el a környéken. Nagyon tetszik nekem az az egyszerűség, ahogy Istennel járnak. Nem bonyolítják túl a dolgokat, ami sokszor a dicsőítést is meg szokta rekeszteni.

Eszembe jut Mike Macintosh, a San Diego-i gyülekezet pásztora. Ő egyszer eldöntötte, hogy szerda esténként dicsőítő alkalmakat tartanak, és bárki aki játszik valamilyen hangszeren, vigye azt magával, és együtt fogják dicsérni az Urat. És valóban az történt: mindenki mindenféle hangszert vitt magával, és szabadon elkezdtek dicsérni az Urat. Nekem ez nagyon tetszett – az ő esetükben.

Azt hiszem a mi gyülekezetünk esetében is tetszene, mert úgy érzem, kicsit szabadabban kéne dicsérnünk az Urat, mint ahogy most tesszük, hiszen már amikor felemeljük a kezünket, akkor is furcsán érezzük magunkat.

Gátlásosak vagyunk a dicsőítésben, és úgy vélem, kicsit szabadabban kéne dicsőítenünk, mert nagy áldás lenne. Másrészt viszont *„minden illendően és rendben történjék”* (1Kor. 14:40). Ahogy már említettem, létezik egy arany középút - tudom, hogy még nekem is változnom kell, de az Úr munkálkodik bennem, ti pedig csak imádkozzatok továbbra is értem!

Uram, dicsérünk téged! Olyan hálásak vagyunk a munkádért. Milyen szomorú, hogy úgy kell bennünket a te dicséretedre buzdítani, arra a dicséretre, aminek spontán módon kéne előtörnie a szívünkben, ahogy örökkévaló jóságodra és irgalmadra gondolunk, amelyből minden nap részesülünk.

Hálát adunk neked minden áldásért, amit kiöntöttél ránk. Hálát adunk mindenk előtt megszületett Fiadért, akit elküldtél, hogy őbenne életünk lehessen, bővülő életünk.

Uram, kérlek áldd most meg a te népedet, hadd menjenek ma úgy el innen, hogy dicsérnek téged szívükben és szájukkal.

Köszönjük, hogy a te néped vagyunk, a te nyájad, hogy elhívtál bennünket arra, hogy téged szolgáljunk. Vezess bennünket azon az úton, amit elkészítettél számunkra, a király szolgálói számára!

Jézus nevében, ámen.